

Роальд Дал

Відьми

ілюстрації Квентіна Блейка

Переклад та редакція Р.Подоляка

Видавництво «Пролісок»

Вінниця 2019

Знайомство..

Хлопчик

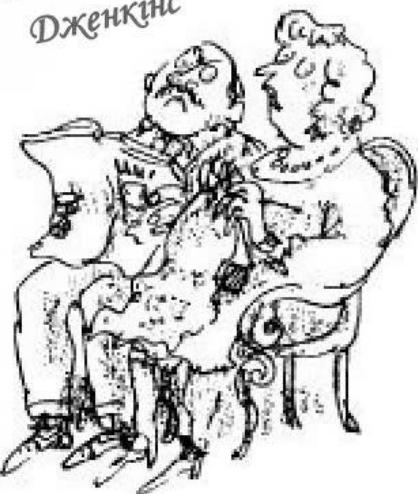
Бабуся

Верховна відьма

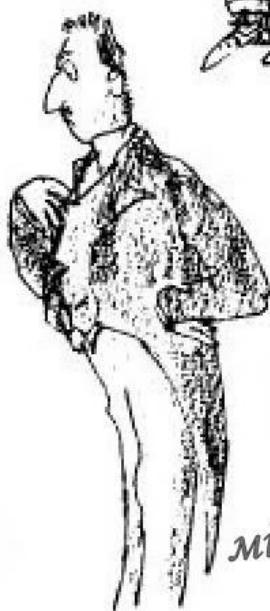
Містер та місіс
Дженкінс

Бруно Дженкінс

містер Стрінгер

Дещо про відьом

Ви помітили, що в казках відьми носять безглузді чорні капелюхи, темний одяг і літають на мітлах?

Але наша історія - не казка! Ми розповімо вам про справжніх відьом!

Адже нікому не завадить знати про них основне. Тільки слухайте мене дуже уважно. Не забувайте про те, що за моїм вступом почнуться певні події.

Справжні відьми одягаються в звичайнісінький одяг і схожі на звичайних жінок. Вони живуть в таких же будинках, як і всі ми, а іноді навіть ходять на роботу.

Ось чому їх так важко розпізнати серед людей і навіть більше - упіймати.

Дітей вони просто ненавидять лютою ненавистю, клекочуть киплячою злістю, такою киплячою й шиплячою, що й неможливо навіть уявити.

І весь свій вільний час справжні відьми тільки те і роблять, що виношують хитромудрі плани, як би їм позбутися дівчаток і хлопчиків, які зазіхають на їхню особисту територію.

З якою палкою люттю справжня відьма позбувається дітей! Тільки про це вона марить цілими днями.

Навіть якщо вона під виглядом касирки сидить в магазині, або друкує діловий лист, вдаючи секретарку важливого бізнесмена, або сидить за кермом чудового автомобіля (а відьми все це вміють робити дуже добре), в голові у неї постійно рояться хитрі і злі думки, плани, піняться і закипають підступні задуми, нишпорять кровожерливі бажання. «За кого, за якого хлопчика, за яку дівчинку взятися мені сьогодні?» - розмірковує вона цілими днями.

Уявіть собі: справжня відьма просто насолоджується, переслідуючи дітей, так як насолоджуєтеся ви, наприклад, наминаючи за обидві щоки повну тарілку суниць з вершками.

Зазвичай вона уколошкує одну дитину за тиждень. Якщо не все виходить одразу, вона стає злою і сварливою. А тепер підрахуймо: одна дитина в тиждень, це означає п'ятдесят дві дитини за рік! Ось який девіз у всіх відьом:

Спочатку їх задобрити,

А потім - налякати

І назавжди згубити!

Жертву свою відьма вибирає дуже ретельно. Потім вона непомітно підкрадається до бідолахи, наче мисливець до нещасної пташки в лісі. Вона ступає по землі м'якесенько, все ближче і ближче до дитини. І ось нарешті вона готова, і-і-і - хап!

Відьма ловить свою жертву. Спалахують іскри, мерехтять язички вогню, піниться кипляча олія, завивають щури. Шкірою біжать мурашки ... А дитина зникає.

Як ви вже здогадались, відьма не б'є дітей по голові. Вона не штрикає в них кухонним ножем і не стріляє в них з рушниці. Людей, які здатні на такі штуки, пречудово відловлює поліція. А відьму не так вже й легко зловити! Не забувайте, що в її пальцях є якась магічна сила, що в крові її кипить всіляка чортівня, що вона може змусити стибати каміння, наче жаб, а поверхнею води пустити мерехтливі язички вогню. Ці її відьомські витівки налякають кого завгодно!

На щастя для людей, сьогодні в світі вже не так багато залишилося справжніх відьом. Але все ж їх поки достатньо для того, щоб змусити дітей похвилюватися.

Ось, наприклад, в Англії їх близько сотні. У деяких країнах їх трохи більше, в інших - менше. Але немає жодної країни в світі, де би сьогодні не мешкали відьми.

Отже, запам'ятай: відьма - це завжди жінка. Мені зовсім не хотілося б казати погане про всіх жінок. Більшість з них - добрі і милі. Але факт залишається фактом: всі відьми - жіночої статі. Чоловіків серед відьом не буває.

Але з іншого боку, всі вовкулаки (упирі, вампіри) - це чоловіки. Хоча вони навіть наполовину не бувають такими жахливими, як справжні відьми.

І саме дітям, як ні кому з усіх живих створінь на землі, слід їх остерігатися. І ось що надзвичайно небезпечно: відьма ніколи не виглядає підозріло.

Зараз я розповім вам про деякі відьомські секрети. Але навіть якщо ви будете їх знати, ви нізащо не здогадаєтесь, з ким ви стоїте поруч - з відьмою або чарівною доброю леді.

Якби тигр зумів перетворитися у велику собаку, розчулено вертів хвостом, ви б підійшли до нього безстрашно, щоб почухати за вушком. І тут вам настав би гаплик! Так само і з відьмами. Вони спершу здаються такими приємними леді!

А тепер уважно вдивіться в наш малюнок. Яка із зображених тут жінок – відьма?

Питання важке, але кожен хлопчик і кожна дівчинка повинні спробувати відповісти на нього.

Всі ви повинні знати, що відьма може проживати по сусіству з вашим будинком або квартирою. І жінка з ясним блискучим поглядом, що сидить навпроти вас в автобусі, теж може виявитися відьмою. Нею може бути і приємна на вигляд леді, яка зупиняє вас на вулиці і пропонує ніжне тістечко, дістаючи його з красivoї торбинки.

Зараз я скажу одну річ, від якої ви підстрибнете на своїх стільцях: так-так, ваша улюблена вчителька, що читає вам зараз ці рядки вголос, теж може бути справжнісінькою відьмою. Придивіться до неї уважніше. Вона, звичайно, посміхнеться від цього дурного жарту. Але не давайте себе збити з пантелику!

Вона просто дуже розумна.

Зрозуміло, я не стану вас запевняти, що саме ваша вчителька - відьма. Але вона може нею бути! Звичайно, це неприємно, але це можливо!

О, якби тільки існували способи розпізнавання відьом серед людей ... Як легко було б їх усіх переловити і посадити за грати! Нажаль, таких способів немає! Але відомо безліч знаків, ознак, майже невловимих повадок, майже непомітних звичок, властивих відьомському кодлу, знаючи які і пам'ятаючи про них, ви завжди зможете ухилитися і уникнути підступності будь-якої відьми. А там, дивись, ви вже й підростете, і відьми вам будуть не страшні.

Моя бабуся

Мені не було ще й восьми років, а я вже двічі зустрічав відьом. Від першої мені вдалося втекти неушкодженим. Але друга зустріч скінчилася не так благополучно.

Можливо, читаючи ці рядки, ви мимоволі скрикнете або затремтите. Обов'язково, так станеться! Але все ж я маю розповісти вам всю правду. І головне - це те, що я цілком зобов'язаний життям своїй чудовій бабусі. Завдяки їй я зараз живий і здоровий і розповідаю це вам, яким би дивним все, що сталося зі мною не здавалося.

Моя бабуся родом з Норвегії. Хто знає про відьом абсолютно все? Це, очевидно мешканці Норвегії, з її темними дрімучими лісами, засніженими горами і льодовиками. Напевно, саме там, переважно, мешкають відьми.

Мої мама і тато теж були норвежцями, але тато працював в Англії, де я і народився.

Загалом, жили ми в Англії. Там я пішов вчитися до англійської школи, але двічі на рік, на Різдво і влітку, ми їздили до Норвегії відвідати бабусю. Ця літня леді, як я вважаю, була єдиною рідною душою нашої родини; інших родичів у нас не було.

Бабуся була мамою моєї матусі, і я просто обожнював її. Коли ми бували разом, ми могли балакати з нею про все на світі на двох мовах відразу, легко переходячи з норвезької на англійську, навіть не помічаючи цього. Нам було так добре разом! Іноді мені здавалося, що з бабусею я почиваю себе краще, ніж коли перебуваю поруч з мамою.

Незабаром після моого сьомого дня народження ми знову вирушили до Норвегії провести різдвяні свята в бабусиній хаті. І ось тоді для всього хорошого прийшов кінець.

Коли наша машина одного морозного дня мчала на північ від міста Осло, її несподівано занесло на слизькій дорозі і вона перекинулася, впавши до кам'янистої прірви. Я сидів позаду, мама і тато міцно пристебнули мене ременями, і зі мною нічого не сталося, якщо не брати до уваги синців на лобі. А мама і тато загинули.

Не можу згадувати про ті жахливі дні. Мене досі кидає в піт при думці про те, що сталося. Отяминвся я, зрозуміло, в бабусиній хаті. Раптом все усвідомив, коли відчув теплі бабусині руки, що міцно мене обіймали. Ми обоє тоді гірко пропла-кали усю ніч ...

- Що ж нам тепер робити? - весь час повторював я крізь слізози.
- Ти залишишся у мене, будеш жити тут, а я доглядатиму тебе.
- І я більше не повернуся до Англії?
- Ні, - сказала бабуся. - Я не можу туди поїхати. Коли моя душа відлетить на небо, земля Норвегії мусить прийняти моє тіло.

А потім через якийсь час, щоб якось відволіктися від нашого сімейного горя, бабуся почала розповідати мені захоплюючі історії. Як добре вміла вона їх розповідати! Слухаючи бабусю, я забував про все на світі, душа моя завмирала. Але особливо схвилювали мене її історії про відьом.

Виявилося, що бабуся відмінно обізнана про життя цих створінь, і поступово вона переконала мене в тому, що історії про відьом - це не якісь там дитячі вигад-ки.

Ніхто не вигадував їх, це була реальність. Всі розказані нею події дійсно відбу-валися. Все, що вона говорила мені про відьом, було з реального життя, тому я був просто зобов'язаний повірити кожному її слову. Але найжахливішим виявило-ся те, що відьми не зникли, вони існують і донині живуть посеред нас, поруч з нами. І в це мені теж треба було повірити.

- Бабусю, але ж ти кажеш мені правду? Це дійсно все так? Все по-справжньому?

- Милий мій, - відповідала бабуся, - повір, ти нічого не зможеш домогтися в

житті, якщо не навчишся впізнавати відьом серед людей і спритно уникати їхніх підступів.

- Але ж ти сама мені казала, що відьму неможливо відрізнисти від звичайної жінки! Як же мені бути?

- А ти послухай, - ласково пояснювала бабуся, - і запам'ятай гарненько все, що я скажу. А потім вже, перехрестившись і попросивши божої допомоги, покладайся на свою долю.

Ми сиділи з бабусею в просторій вітальні її затишного будинку в Осло. Я вже зібралася йти спати. Бабуся ніколи не завішувала вікон, тому я міг бачити снігові пластівці за вікном, що повільно летіли і падали, такі величні на тлі нічного мороку.

Моя старенька бабуся, зморшкувата, страшенно товста, закутана в мереживне сіре вбрання, поважно сиділа в своєму улюбленому кріслі, хоча воно було затісним для неї, тому навіть мишка не помістилася б поруч. А я, той, кому нещодавно виповнилося лише сім років, примостиився біля її ніг на підлозі, в нічній піжамі і капцях, загорнувшись у свій халатик.

- А ти можеш присягнутись, що не морочиш мені голову? - наполягав я. -

- Повір мені, - відповіла бабуся, - я знаю не менше п'яти реальних випадків, коли діти зникали, пропадали назавжди і більше їх вже ніхто не бачив. Їх, зрозуміло, забирали відьми.

- А мені чомусь здається, що ти просто лякаєш мене, - вперто заперечив я.

- Ні, ні, - відповідала мені бабуся, - я хочу бути впевненою, що з тобою нічого не станеться. Адже я люблю тебе і хочу, щоб ми завжди були разом.

- Ну, тоді розкажи мені про цих дітей, які зникли, - попросив я.

Моя дивовижна бабуся була, напевно, єдиною на світі бабусею, що курила сигари. І ось вона запалила сигару, довгу і темну (мені здавалося, що димок від неї тхне паленою гумою), і почала розповідати:

- Першу дитину, яка зникла невідомо куди, звали Ранхільд Хансен. Це була восьмирічна дівчинка. Вона бавилася на галявині разом зі своєю маленькою сестрою, а їхня мама пекла хліб. Ось мама вийшла надвір, щоб подихати, і спитала молодшу доночку: «А де наша Ранхільд?»

«Її забрала з собою якась висока леді», - відповіла дочка.

«Що то за леді?» - здивувалась матір.

«Висока леді в білих рукавичках», - пояснила дівчинка.

І з того часу, - сказала мені бабуся, - ніхто більше не бачив бідної Ранхільд.

- А її шукали? - запитав я.

- Ще б пак! Обшукали багато кілометрів довкола. Все місто допомагало шукати її, але дівчинку так і не знайшли.

- А що ж сталося з іншими зниклими дітьми?

- Вони зникли так само, як і Ранхільд. Щоразу якась незнайома леді проходила повз той будинок, з якого зникали діти.

- Але як же вони зникли? - знову запитав я.

- Особливо незвичайним був другий випадок, - почала свою розповідь бабуся.

- Це була дружна сім'я на прізвище Христіансен. У злагоді і мирі вони жили в Холменколлені. А у вітальні їхнього будинку висіла старовинна картина, якою вони дуже пишалися. На ній було намальоване подвір'я фермерської садиби з качками. Людей митець не зобразив, тільки зграйку качечок на зеленій траві, а на

задньому плані - фермерський будинок. Гарна і велика була картина!

І ось одного разу, коли їхня донька Сольвейг повернулася зі школи, вона з'їла прекрасне яблуко, яким її дорогою почастувала незнайома жінка.

А на ранок ліжечко Сольвейг виявилося порожнім. Батьки всюди шукали дівчинку, але знайти не змогли. І раптом батько закричав:

«Ось же вона! Наша Сольвейг годує качечок! »

Батько показував на картину, на стіні. І справді, всі побачили на полотні Сольвейг. Вона була там, на галевині серед качечок, з кошиком хлібних крихт, які, здавалося, вона ось-ось кине птахам.

Нешчасний батько підбіг до картини і доторкнувся до полотна, до зображення дочки. Але це не допомогло. Дівчинка так і залишилася частинкою картини, фігуркою, намальованою на полотні олійними фарбами.

- А ти, бабусю, сама бачила цю картину? І дівчинку на ній?

- І неодноразово, - відповіла мені бабуся. - Але ось що дивувало: дівчинка немовби пересувалася всередині картини. Одного разу все побачили, що вона вже не в дворі, а в будинку і визирає з віконця. А іншого разу вона з'явилася в лівій частині картини і тримала маленьку качечку на руках.

- І що ж, ви помічали якийсь рух?

- Ні, ніхто не помічав. Де б вона не була: на галевині або в віконці будинку, - вона була нерухомою, як і будь-яке інше зображення на полотні.

- Це так дивовижно.

- Але найдивовижнішим було те, що дівчинка на полотні росла. Років через десять вона перетворилася на чарівну дівчину, а потім в милу жінку років тридцяти, а рівно через п'ятдесят чотири роки з дня цієї жахливої події зображення її назавжди зникло з картини.

- Вона померла? - вигукнув я.

- Хтозна ... - замислилася бабуся. - У світі, де живуть відьми, стільки таємничого ...

- Ну ось, два випадки ти мені вже розповіла. А що сталося із третьою дитиною?

- Третью була маленька Біргіт Свенсон, - продовжила свою розповідь бабуся.

- Вона жила якраз через дорогу від нашого будинку. Якось все її тіло вкрилося пташиними пір'їнками, і вона перетворилася на велику білу курку.

Батьки кілька років тримали її в маленькому загоні в саду, і вона несла яйця.

- А якого кольору? - поцікавився я.

- Темно-коричневі, - пояснила бабуся. - Я ніколи в житті не бачила яєць такої величини! І до чого ж смачні виходили з них омлети!

З подивом спостерігав я своєю бабусею, що сиділа в кріслі, немов казкова королева. Її очі потемніли і затуманилися. Здавалося, що вона вдивляється кудись в далечінь...

Єдиною реальною річчю залишалася бабусина сигара, хмарка диму від якої огорнула її голову.

- Але ж дівчинка, що стала куркою, все ж таки не зникла! - вигукнув я.

- Так, Біргіт не зникла. Вона жила дуже довго.

- Бабусю, але ти ж казала, що всі діти пропадали, - сказав я.

- Я помилилася, адже я вже стара, не можу ж я все пам'ятати.

- Ну, а що ж сталося з четвертою дитиною? - Не міг заспокоїтись я.

- Це був маленький хлопчик Харальд. Одного ранку його шкіра покрилася жовтувато-сірими цятками, потім вона стала жорсткою, і по ній пішли тріщинки, а до вечора малий скам'янів ...

- Скам'янів, справді?

- Так, став гранітним. Якщо хочеш побачити, я відведу тебе до нього. Родичі все ще тримають його в будинку, він стоїть в холі, немов маленька скульптурна фігурка. Гости прихиляють до нього свої парасольки.

Я був ще зовсім малим, але певні сумніви все ж зародилися в моїй душі. Мені не вірилося, що бабуся каже правду.

І хоча розповідала вона переконливо, з надзвичайно серйозним виразом обличчя, без смішинок або іскорок в очах, а губи не посміхалися. Я відчув, що все більше дивуючись почутому.

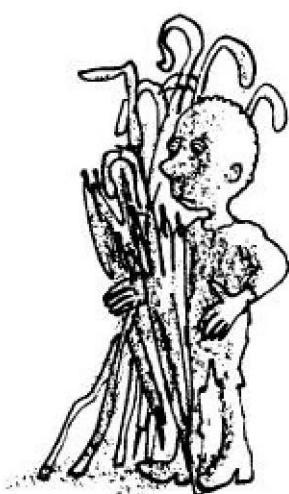
- Ну, продовжуй же, продовжуй! - наполягав я. - Ти ж казала мені, що їх було п'ятеро.

- А тобі подобається аромат від моєї сигари? - несподівано запитала бабуся.

- Не знаю, я ще малий, - ухилився я від відповіді.

- Це не має значення, скільки тобі років, - сказала вона.

- Просто знай, що, якщо ти куриш сигару, ти ніколи не застудишся. А стосовно п'ятої дитини, - продовжувала вона, пожовуючи кінчик сигари, неначе смачний овоч, - то це був дивовижний і цікавий випадок.

Хлопчик дев'яти років, на ім'я Лейф, відпочивав влітку зі своїми рідними на березі Фьорда. Вони розбили на одному з безлічі маленьких островів намети, плавали, пірнали, стрибали зі скель. Одного разу малюк Лейф стрибнув у воду, і батько, що спостерігав за ним з берега захвилювався: хлопчик дуже довго не виридав з води. Але коли він нарешті з'явився, це був вже не його син.

- А хто ж це був?

- Маленький сірий дельфін.

- Hi! Hi! Не може бути! - закричав я. - Напевно, це й справді був симпатичний маленький дельфін, доброзичливий, лагідний, як всі дельфіни? Бабусю, ну невже хлопчик дійсно перетворився в дельфіна?

- Саме так. Я добре знала його маму, саме вона мені все розповіла. Лейф, що став дельфіном весь день залишався поруч зі своєю родиною в затоці, він катав на спині своїх сестричок і братиків. Вони прекрасно провели час! А потім він зробив їм прощальний знак своїм плавцем і відплів назавжди.

- Але, бабусю, як вони здогадалися, що цей дельфін був їх братом Лейфом?

- Та він говорив з ними! Він сміявся і жартував, поки вони каталися на його спині.

- А хіба їх не хвилювало те, що сталося? Чому ж вони не здійняли галас?

- Справа в тому, дитино ... в Норвегії люди звикли до подібних речей, - пояснила мені бабуся. - Не забувай, що тут всюди відьми. Уяви, навіть зараз, по нашій вулиці може прямувати одна з них. Але вже досить історій, тобі час спати.

- А відьма не залізе в мою спальню через вікно? - запитав я, і голос мій затремтів.

- Hi, - засміялася бабуся. - Відьми не такі дурні, щоб вночі дертися по ринві або вриватися в чужий будинок! У своєму ліжку ти в цілковитій безпеці. Ходімо, я тебе тепленько вкрию.

Як розпізнати відьму?

Наступного вечора, коли бабуся допомогла мені скупатися, вона закутала мене в халат і ми знову сіли у вітальні.

- Сьогодні, - сказала вона, - я хочу навчити тебе розпізнавати відьму серед звичайних людей.

- І ти ніколи не помиляєшся? - здивувався я.

- Ні, - сумно відповіла бабуся. - Біда в тому, що помилитися дуже легко.

У цьому вся справа. Але це так цікаво - відгадувати загадки!

З кінчика сигари на поділ її сукні впала жменька попелу. Я ще подумав: добре було б, щоб бабуся встигла розповісти про відьом, перш ніж вона помітить, що одяг її горить, і почне гасити полум'я.

- Перше, на що слід звернути увагу, це рукавички, які справжня відьма носить завжди.

- Можливо, не завжди? - зауважив я. - Адже влітку, в спеку, їй, напевно, незручно?

Але бабуся уточнила:

- Так, і влітку так само, вона просто зобов'язана завжди носити рукавички. І знаєш чому? Тому що на руках у неї не пальці з нігтиками, як у людей, а тонкі криві пазурі, як у диких кішок. Рукавички їх приховують. А тепер подумай; адже кожна пристойна жінка носить рукавички, особливо взимку. Так що цей знак тобі мало чим допоможе.

- Моя мама завжди носила рукавички, - сумно промовив я.

- Але ж не вдома, правда? А відьми в рукавичках постійно, вони знімають їх тільки перед сном.

- Звідки ти все це знаєш, бабусю?

- А ти не перебивай мене! Просто слухай. Друга ознака, за якою можна впізнати відьом, - це їх лисі голови.

- Лисі?! - скрикнув я.

- Цілковито. Голі, наче шкаралупа вареного яйця.

Слова бабусі шокували мене. Як це, мабуть, непристойно для справжньої відьми.

- Тільки ти не питай, чому вони лисі, - продовжувала бабуся. - Просто запам'ятай, що жодна волосина не росте на голові у відьми. І це так бридко!

- Напевно, лиса голова дуже швидко брудниться, - зауважив я.

- Аж ніяк, - заперечила бабуся, - відьми носять перуки, найрозкішніші перуки на світі! Таку першокласну перуку неможливо відрізнити від живого волосся, поки ти не спробуєш смикнути відьму за волосся, щоб зірвати її.

- Ось це я обов'язково зроблю, - сказав я.

- Чи не дурний, - розсердилася бабуся. - Адже ти не станеш чіплятися за волосся всім жінкам підряд. Та ще якщо помітиш на них рукавички.

- Значить, і ця ознака мені не допоможе, - засмутився я.

- Звичайно, сам по собі жоден з цих способів розпізнавання відьом не є вдалим. Але якщо зібрати їх разом, вони підштовхнуть тебе до розгадки. Зауваж іще, що з цими перуками у відьом часто виникають проблеми.

- Які проблеми, бабусю?

- А такі, що під перукою у відьми жахливо свербить голова. Ось якщо ми з тобою чи якась актриса одягнемо перуки, то ми одягнемо їх немов шапочки, на власне волосся. А відьми надягають перуки на лису голову, і їхній виворіт, завжди такий жорсткий, подразнює шкіру голови. На лисині з'являються болючі подряпини. «Тертою» називають відьми свої перуки.

- А на що ще варто звернути увагу, якщо я захочу впізнати відьму? - поцікавився я.

- Зауваж, які у неї ніздрі, - підказала бабуся. - Ніздрі відьми трішки більші, ніж у звичайних людей. І ще: краєчки ніздрів у відьми завжди рожеві і викривлені. Як у деяких морських молюсків.

- А навіщо їм такі великі ніздрі?

- Щоб краще принюхуватися. У них дивовижні здібності до розпізнавання запахів. Уяви, що глухої темної ночі, коли навколо ні душі, відьма без особливих зусиль уловить запах дитини, навіть якщо він знаходиться на іншому кінці вулиці.

- Але мене ж вона не відчує, - зауважив я поважно, - я миюсь у ванній кожного дня!

- Відчує, - заперечила бабуся. - Чистим ти пахнеш для відьми ще виразніше. Абсолютно чиста дитина - це цілий букет пахощів для відьомського носа. І коли

ти будеш бруднішим, то відьмі важче буде тебе занюхати. Бо її приваблюють не брудні запахи, а твій власний. Флюїди твого чистого тіла буквально хвилюють її кров. Вона здатна вловити аромат твоєї шкіри, що долітає до неї з вітерцем. І це дуже важливо пам'ятати. Якщо ти не вмиватимешся і не митимешся кілька днів, то твоя шкіра вкриється тонким шаром бруду, і запах твого тіла не скоро досягне носа будь-якої відьми.

- Усе. Більше я не митимусь і не купатимусь! - заявив я.

- Ну чому ж? - зауважила бабуся. - Хоч зрідка, але робити це треба.

Я з ніжністю подивився на свою бабусю. У такі хвилини я любив її ще більше!

- Бабусю, - запитав я, - але як відьма по запаху відрізняє в темряві дитину від дорослого?

- Дуже легко: шкіра дитини має свій особливий, більш тонкий аромат, не такий, як у дорослої людини. Відьми з ніжністю називають його «пахнючка».

- Але хіба так скажеш про мене? - обурився я.

- Ні в якому разі! Ти пахнеш Суничкою, смачним кремом. Для мене. А для відьми запах твого тіла подібний до собачих какашок.

Я був обурений. Я був приголомшений. Я мало не втратив мови.

- Я не пахну так! - закричав я. - Я ніколи так не пахнущиму! Це не правда!

- Так, так, - підтвердила бабуся абсолютно спокійно і впевнено, - для неї це запах свіжого собачого лайна.

- Ні, ні, ні за що! - волав я. - Ніякого не свіжого! Ніколи я не пахнущиму так!

- І сперечатися тут нема про що, - холоднокровно зауважила моя бабуся, - саме так відьми і сприймають запах дитячого тіла, і це факт.

Я був ображений, я не вірив власним вухам, я просто не міг повірити в те, що сказала бабуся.

- Тому, якщо ти помітиш, що якась пані на вулиці, проходячи повз тебе, принююється, то знай: вона може виявитися відьмою.

Мені набридла розмова про запахи.

- Розкажи краще, що іще відьма має незвичайне, - попросив я.

- Зверни увагу на очі, вони дуже відрізняються від моїх і твоїх. Постараїся заглянути в них глибше, вдивися в зіниці. У відьми вони безперестанку змінюють колір. Відьомські зіниці - це щось надзвичайне: в них іноді можна побачити мерехтливі вогники або холодні крижинки, від яких у тебе по шкірі побіжать мурашки.

Бабуся задоволено відкинулася на спинку крісла, потягуючи свою смердючу сигару. Сидячи біля її ніг, я із захопленням споглядав за її милим, серйозним, абсолютно не глузливим обличчям.

- А чи є ще якісь способи розпізнати відьму? - запитав я.

- Так, є ще дещо, - відповіла вона. - Запам'ятай: відьми не завжди жінки.

Вони тільки виглядають, наче жінки. Так само розмовляють, так само поводяться, але насправді - це істоти особливого роду. Це демони, що набули людської подоби. Звідси - їх голі черепи, кігті, незвичайні за формуєю ніздрі, особливі очі.

Все це вони намагаються ретельно приховати від людських очей. Так, ось що мусиш знати: звертай увагу на їх ноги. На ногах у них немає пальців, лише плоскі ступні.

- Але їм же важко ходити! - вигукнув я, уявивши собі ці прямокутні ступні.

- Зовсім ні, - зауважила бабуся. - Звичайно, їм важко підібрати зручне взуття, адже всі жінки люблять витончені туфельки і вузькі черевички, і тому, одягаючи таке взуття, відьми з їх широкими і прямокутними ступнями страшенно мучаться.

- А чому б їм не підшукати собі щось більш підходяще? - здивувався я.

- Вони не сміють, - пояснила мені бабуся, - вони просто змушені ховати свої лисі голови під перуками, а потворні ступні приховувати у витончених жіночих туфельках. Хоча це і жахливо незручно. Але приховувати все ж необхідно!

- Але це означає, що мені ніколи не дізнатися, які ступні у цієї відьми, якщо вона взута в гарні туфлі!

- Виходить, що так, - зауважила бабуся. - Втім, іноді вона може кульгати, але це вже дуже важко помітити! Хоча є ще одна ознака: у неї блакитна сліна, аж синя, наче сік чорниці.

- Не може бути! - знову вигукнув я. - Такого не буває! Не буває синьої слини!

- У відьом буває. Іноді ця сліна кольору чорнила. Свою сліну вони якраз замість чорнила і використовують. Тому вони люблять використовувати старі ручки зі сталевими перами: досить лизнути перо, і можна писати.

- А тобі доводилося це бачити, бабусю? А якщо просто заговорити з відьмою, як дізнатись, що у неї синя сліна?

- Ну-у ... тільки якщо ти дуже-дуже спостережливий, - задумливо промовила бабуся. - Можливо, тобі вдастся помітити легкий синій наліт на її зубах. Але це навряд чи так.

- Якщо тільки вона буде плюватися, - впевнено заявила я.

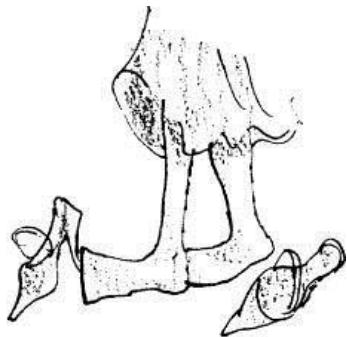
- Відьми не наважаться так поводитися, - сказала на це бабуся.

Мені і на думку не спало, що бабуся може все це вигадувати, щоб дурити мене. Адже вона була такою суворою, ходила до церкви вранці і перед кожною їжею промовляла молитву, а люди, що так роблять, не дозволяють собі брехати. Я був абсолютно готовий повірити кожному її слову.

- Ну ось, тепер ти все знаєш, - сказала бабуся. - Я постаралася тобі все пояснити, хоча жоден із способів не допоможе тобі відразу розпізнати відьму серед людей. Але якщо зійдуться всі ознаки: і рукавички, і широкі ніздри, і підозрілі очі, і волосся, що нагадують перуку, і синюватий наліт на зубах, то тікай від цієї жінки щодуху.

- Скажи, бабусю, а ти сама, коли була маленькою, зустрічала відьму?

- Колись, - мовила бабуся, - тільки одного разу, але розповідати тобі про це я не стану: не хочу лякати тебе, бо ти погано спатимеш. Трапляються іноді жахливі події, про які не варто згадувати.

Як я не благав бабусю, вона наполягала на своєму. І тут я запитав необачно:

- А це якось пов'язано з тим, що у тебе на одній руці немає пальця?

Бабуся міцно стиснула губи, і рука її, що тримала сигару (якраз на цій руці не було пальця!), почала ледь помітно тремтіти. На мене вона навіть не глянула. Сиділа мовчки. Відразу ж замкнулася в собі, і розмова наша обірвався.

- Бабусю, на добранич, - сказав якомога лагідніше я і поцілував її в щоку.

Бабуся не ворухнулася. Я обережно вийшов з кімнати і піднявся нагору в свою спальню.

Верховна відьма

Наступного дня чоловік в темному костюмі і з портфелем в руці постукав до нашого будинку. Він довго розмовляв про щось з бабусею в вітальні, куди мені не дозволили увійти.

Щойно чоловік в темному пішов, бабуся з'явилася в моїй кімнаті. Вона йшла дуже повільно і виглядала сумною.

- Цей джентльмен приходив, щоб прочитати мені заповіт твоого тата, - сказала вона.

- А що це таке? - здивувався я.

- Це останнє побажання людини перед смертю. Наприклад, він називає того, кому хотів би залишити свої гроші і майно. Але найголовніше в заповіті - це рішення, хто буде виховувати його дітей, особливо в тих випадках, коли помирає також його дружина.

Мене, раптом, охопив панічний жах.

- І що ж він сказав, бабусю? - вигукнув я. - Адже правда, що я нікуди не поїду звідси !?

- Ні, ні, - заспокоїла мене бабуся. - Твій батько ніколи б не прийняв такого рішення. Він висловив побажання, щоб я виховувала тебе, доки житиму. Але він хотів би, щоб ми з тобою поїхали в Англію і оселилися у вашому домі.

- Але чому? Хіба ми не можемо залишитися в Норвегії? Адже ти так не хотіла жити в іншому місці, я пам'ятаю, ти казала про це!

- Так, - погодилася бабуся. - Але існує багато проблем, пов'язаних з грошима, з будинком; їх тобі поки не зрозуміти. До того ж в заповіті мовиться, що ти народився в Англії, там пішов в школу. І хоча вся наша сім'я родом з Норвегії, твій батько хотів би, щоб ти отримав освіту в Англії.

- Ні, ні, бабусю! - заплакав я. - Адже ти ж не хочеш їхати, не хочеш жити в нашему домі в Англії, я це знаю!

- Це ясно, - відповіла на це бабуся, - але боюся, що мені доведеться вчинити саме так. У заповіті записано, що і мама твоя поділяла думку батька, і до останньої волі твого батька слід поставитися з повагою.

Нічого не можна було вдіяти: ми мусили їхати. Бабуся негайно почала готуватися до переїзду.

- Заняття в школі почнуться через кілька днів, - впевнено сказала вона, - тому ми не можемо гаяти часу.

Увечері, напередодні нашого від'їзду до Англії, бабуся несподівано повернулася до наших розмов про відьом.

- В Англії їх не так багато, як у нас, в Норвегії, - нагадала мені вона.

- Я думаю, що мені не вдасться зустріти жодної з них, - переконано заявив я.

- І я на це сподіваюся, - сказала бабуся. - В Англії вони особливо злочі і ніде в світі таких більше немає.

Вона знову вмостилася в своєму улюблена кріслі і закурила дуже «ароматну» сигару. А я не зводив очей з її руки, на якій не було пальця. Я нічого не міг з собою вдіяти, мене спалювала цікавість. Що ж таке жахливе могло статися, коли моя бабуся, тоді ще маленька дівчинка, зустріла відьму?

Напевно, ця подія була настільки сумним і в той же час настільки огидним, що бабуся просто не в силах говорити про нього! Можливо, відьма схопила бабусин пальчик і викручуvalа його, поки не зламала, або ошпарила його окропом з гарячого чайника? Або хтось інший вирвав пальчик, як дантист вириває хворий зуб? Нічого я не міг зрозуміти.

- Розкажи мені, бабуся, про англійських відьом. Чим вони займаються? - попросив я.

- Ну, добре, - погодилася бабуся, посмоктуючи свою сигару. - Улюблена розвага у них - це підняти таку курячу, яка здатна поглинути будь-яку дитину; або перетворити її на щось, на якесь створіння, яке не подобається дорослим. Ну, наприклад, в слімака. І тоді людина, ненароком наступивши на слімака, послизнеться або розчавить його, не підозрюючи, що це дитина.

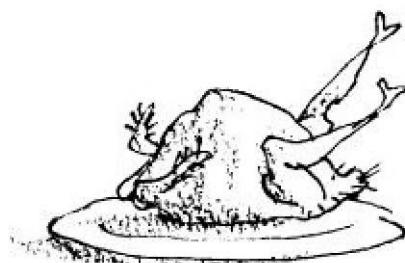
- Як це огидно! - скрикнув я мимоволі.

- А що ти скажеш про бліх? - продовжувала бабуся. - Тебе перетворять на блоху, і твоя власна мама, разом з порошком від бліх, викине тебе і все - прощавайте!

- Бабусю, ти лякаєш мене. Мені вже зовсім не хочеться їхати до Англії.

- Знаю я англійських відьом, - холоднокровно продовжувала бабуся. - Вони здатні на таку капость, як перетворювати дітей на фазанів, випустити їх в ліс якраз напередодні відкриття мисливського сезону. Звичайно, бідолахи гинули і їх потім смажили і подавали до вечері.

В моїй уяві постали жахливі картинки: фазани, метання серед дерев, і один з них - я, що прагнув ухилитися від пострілів мисливця.

- Уяви собі, що англійські відьми насолоджуються видовищем такого страшного полювання, - додала бабуся.

- Не хочу я в Англію, - похмуро сказав я.

- Я теж не хочу, - строго зауважила бабуся, - але, боюся, ми зобов'язані їхати туди.

- А хіба, відьми в різних країнах мають різні особливості? - перевів я розмову.

- Зовсім різні. Але про відьом з інших країн я мало що знаю.

- А ти знаєш що-небудь про американських відьом?

- Трохи, - відповіла бабуся. - Хоча, втім, хтось казав, що тамтешні відьми

змушують дорослих поїдати своїх маленьких діток.

- О, ні! - вигукнув я в жаху. - Цього не може бути!

- Ну, не знаю, - сказала бабуся. - Думаю, це просто злі чутки. Взагалі-то їм, напевно, неважко перетворити малюка в сосиску і запахати його між двома шматками гарячої булочки.

Я вже не міг слухати щось подібне.

- А хіба у всіх країнах світу існують відьми? - запитав я.

- Так, скрізь, де живуть люди, там живуть і відьми. І в кожній країні є своє таємне товариство відьом. Хоча про існування собі подібних, які проживають в сусідній країні, вони нічого не знають. Їм відомі лише ті, хто живе поруч з ними. І взагалі їм суворо заборонено спілкуватися з відьмами з інших країн. Але ось, наприклад, англійській відьмі достеменно відомо все про відьом Англії.

Тільки уяви: вони дзвонять одна одній по телефону! Обмінюються рецептами, методиками дії. Тільки Бог знає, про що вони теревенять. Думати про це не хочу.

Я знову сів біля бабусі. Вона струсила попіл з сигари і скрестила руки на животі.

- Раз на рік, - продовжувала вона, - в кожній країні відьми збираються на таємне збіговисько. Вони зустрічаються, щоб послухати лекції, які читає Верховна відьма, подорожуючи по світу. Вона управляє всіма відьмами світу! Вона надзвичайно всемогутня. І не знає, що таке милосердя. Відьми буквально вклякають перед нею. Адже вони бачать її тільки раз на рік, на цьому збіговиську, яке Верховна відьма влаштовує, щоб підштовхнути активність інших відьом, розворушити їх і надихнути на нові «подвиги». А також і для того, щоб віддати їм деякі розпорядження.

- І де ж проходять ці зустрічі?

- Не знаю напевно, бо чутки ходять різні. Але кажуть, що іноді вони орендуєть цілий готель, як це роблять звичайні жінки для проведення своїх зустрічей або зборів. Ще говорили, що в цих готелях відбувалися найнеймовірніші події, наприклад, що ліжка в номерах залишалися недоторканими, ніби в них ніхто не спав, що на килимах знаходили пропалені місця, що в ванних кімнатах траплялося бачити жаб, а одного разу на кухні кухар виявив в каструлі з супом маленького крокодильчика.

Бабуся знову піднесла сигару до губ і затягнулася. Я запитав:

- А де живе Верховна відьма? Де її будинок?

- Це ні кому невідомо. Якби люди знали що-небудь про це, вони б її знишили.

Відьмологи всіх країн зайняті пошуками таємної оселі Верховної відьми, але марно!

- Бабусю, а хто такі ці відьмологи? - запитав я.

- Це люди, які спеціально займаються історією відьом. Вони дуже багато вже знають про ці створіння.

- Бабусю, - вигукнув я, - а ти, часом, не відьмолог?

- Я вже відійшла від справ, - сумно відповіла бабуся. - Я постаріла і вже не можу бути такою активною, як раніше. У молодості я об'їздила багато країн, вистежуючи Верховну відьму. Але удача мені не посміхнулася ...

- Вона, напевно, дуже багата?

- Ясне діло, вона просто купається в золоті. Ходять чутки, що в її штаб-квартирі є така ж машина для друкування банкнот, як і на всіх грошових фабриках або монетних дворах будь-якої держави. Адже, врешті-решт, грошова банкнота - це всього лише листок спеціального паперу з характерним малюнком на ній. Якщо у людини є справжня машина для друкування грошей, то вона легко їх надрукує; зрозуміло, на особливому папері. Я думаю, Верховна відьма може мати будь-які банкноти і роздавати їх відьмам в будь-якій країні.

- І навіть іноземні гроші? - здивувався я.

- Звичайно. Якщо тобі потрібно, вона надрукує навіть китайські гроші.

Необхідно тільки знати, які натискати кнопки на машині.

- Але я не зрозумію, бабусю: якщо ніхто і ніколи не бачив Верховної відьми, звідки ти знаєш, що вона існує?

Бабуся подивилася на мене довгим і пильним поглядом.

- Але ж ніхто ніколи не бачив диявола, - суворо сказала вона, - проте всі знають, що він існує.

Наступного ранку ми вже їхали в Англію. Незабаром ми опинилися в нашому рідному домі в місті Кент. Але тепер там жили тільки ми двоє - я і моя бабуся.

Розпочалися заняття, і я знову, як раніше, ходив до школи, а після уроків повертається додому.

В глибині нашого саду ріс величезний каштан, гіантських розмірів. У його розлогих гілках ми з моїм приятелем Тіммі вирішили побудувати хатинку. І хоча будували ми її тільки в ті дні, коли в школі не було занять, справа йшла активно.

Спочатку ми поклали настил, спорудивши його з декількох широких дощок, закріплених цвяхами, між двома розлогими гілками. З підлогою ми провозилися майже місяць. Потім зайнялися огорожею. Залишалося тільки покласти дах на нашу споруду. Це здавалося найважчим. Одного разу в суботу Тіммі не прийшов, він застудився, і я вирішив, що почну потихеньку робити дах сам. Нагорі я відчував себе просто чудово! Поруч шелестіло гілля каштана, що вже покривалися молодим листям. Я, немов, перебував в просторій зеленій печері. Висота розбурхувала мій дух, я насолоджувався нею. Щоправда, бабуся попереджала мене, що якщо я впаду з дерева, то зламаю ногу. Тому, поглядаючи з рідка донизу, я злегка здригався, а по спині пробігали мурашки.

Я продовжував свою роботу, і ось вже перша дошка покрівлі прибита цвяхами.

Але раптом краєм ока я помітив, що внизу хтось стоїть. Це була жінка, і вона роздивлялась мене. Закинувши голову, вона посміхалася мені. Чомусь її посмішка мене насторожила. Адже коли люди посміхаються, куточки їх губ розходяться в боки, а у цієї леді губи витягнулися вгору і вниз, неприємно оголивши передні зуби і ясна. А її ясна були кольору сирого м'яса. Завжди маєш неприємні відчуття, коли раптом виявляєш, що за тобою спостерігають, особливо коли думаєш, що ти один. І все ж, як ця незнайома жінка опинилася в нашому саду?

Я розгледів на ній маленького чорного капелюшка, а на руках чорні довгі рукавички, майже до ліктя.

Рукавички! О Боже, вона була в рукавичках! Мороз пройшов по шкірі.

- А у мене для тебе подарунок, - сказала жінка, не зводячи з мене очей і все ще посміхаючись, оголюючи зуби і ясна.

Я не відповідав.

- Спускайся, хлопчику, - продовжувала вона, - у мене є дивовижний подарунок, ти такого ще ні від кого не отримував.

Мене вразив надтріснутий голос цієї леді: якийсь дивний металевий звук був в ньому, немов у гортані у неї деренчали кнопки.

Своєю обтягнутою рукавичкою рукою, не зводячи з мене очей, вона дісталася з сумочки маленьку зелену змійку. І навіть підняла її вгору, щоб я міг її краще роздивитися.

- Вона ручна, - сказала жінка. Змійка звивалася навколо її руки. Зелене тільце блищає на сонці.

- Спускайся, і я подарую тобі змійку, - сказала жінка.
«Бабусю, бабусю, - благав я в душі, - допоможи мені!»

Мене охопила паніка, я впустив молоток і став швидко, як мавпа, дертися вгору по дереву. Я видерся так високо, що далі лізти злякався. Я трептів від жаху.

Жінку я бачити вже не міг, нас розділяло зелене море листя. Так, не рухаючись і не видавши ні звуку, я просидів кілька годин. Стемніло. Але ось нарешті я почув, як бабуся кличе мене додому.

- Я тут, нагорі, - відгукнувся я.
- Спускайся негайно, вже час вечеряті!
- Бабусю, а ця жінка вже пішла? - запитав я голосно.
- Яка жінка?

- Там була жінка в чорних рукавичках.

Настала тиша. Така тиша зависає в повітрі, коли людина приголомшена і не в змозі що-небудь вимовити.

- Бабусю, - заволав я з усієї сили, - пішла вона чи ні?!

Нарешті бабуся відповіла:

- Звичайно, пішла, миливий мій. Тут нікого, окрім мене, нема. Спускайся вже швидше, я попіклуюсь про тебе.

Все ще схвильований, я зліз. Бабуся ласково мене обійняла.

- Я бачив відьму, - прошепотів я.

- Ходімо в будинок, - відповіла бабуся. - І поки я поруч, нічого не бійся!

Ми увійшли до будинку, сіли за стіл, і я випив чашку такого солодкого, гарячого какао!

- А тепер розкажи мені все, - попросила бабуся.

Коли я скінчив свою розповідь, я побачив, як сильно розхвилювалась моя бабуся. Вона зблідла і опустила очі, немов роздивляючись свою руку, на якій не було пальця.

- Знаєш, це означає, що в нашій окрузі мешкає відьма, - нарешті вимовила вона.

- Тепер я буду проводжати тебе в школу.

- Ти думаєш, що вона приходила саме за мною? - запитав я.

- Ні, зовсім не обов'язково, я навіть не сумніваюся в цьому. Для цих тварюк абсолютно байдуже, яка дитина перед ними.

Важко повірити, але після того, що сталося, я свідомо став уникати відьом.

Якщо я йшов по вулиці сам і мені зустрічалася дама в темних рукавичках, я миттєво переходив на інший бік. А оскільки погода тоді стояла прохолодна, то майже всі ходили в рукавичках. Але даму із зеленою змійкою я більше не бачив. Такою була моя перша зустріч з відьмою. Перша, але не остання!

Літні канікули

Час летів непомітно, і нарешті настали літні канікули! Ми з бабусею давно вже обміркували план нашої поїздки в Норвегію. Ми невтомно говорили про це цілими вечорами. На початку моїх канікул ми мали намір провести на пароплаві, що йде в Осло з Ньюкасла. Бабуся навіть замовила нам дві каюти. З Осло вона збиралася повезти мене на південне узбережжя, поблизу Арендалу, в ті дорогі для неї місця, де в дитинстві вона проводила свої літні канікули. А адже це було майже вісімдесят років тому!

- Ми з братом, - розповідала бабуся, - цілими днями плавали на човні, нам подобалося повільно гребти, розглядаючи маленькі, цілком безлюдні острови.

Підпливаючи до котрогось з острівців, ми пірнали в море гладких, немов відполірованих гранітних скель. А іноді ми зупинялися, щоб половити рибу. Зазвичай на гачок чіплялись тріска або мерлан, і тоді ми розпалювали на березі вогнище і смажили рибу. До чого ж це було смачно! Нічого на світі немає смачнішого, ніж смажена, щойно впіймана риба.

- І на яку ж приманку ви ловили рибу? - поцікавився я.

- На мідій. У Норвегії всі так роблять. А якщо не хотілося риби, ми збирали молюсків і варили їх в маленькій каструльці.

- Це, мабуть, смачно?

- Божественно! - вигукнула бабуся. - Зварити їх в солоній морській воді! О, це таке ніжне, делікатесне блюдо. А ще ми любили підплівати до кораблів, що займались вилом креветок. Якщо траплялося, що вони поверталися додому з уловом, то нам перепадали повні пригорщі креветок. Креветки були гарячі, щойно приготовані. О, з якою жадібністю, сидячи в човні, ми чистили їх і тут же поїдали, до чого ж це було смачно! А чи знаєш ти, що найбільш ласий шматочок в креветці

- це її голова? Щоб відчути її чудовий смак, голову потрібно висмоктати. Любой мій, все це ми з тобою обов'язково зробимо цього літа!

- Бабусю, - вигукнув я, - коли ж ми поїдемо? Я просто не можу більше чекати!

- І я теж, любий, - посміхнулася мені бабуся.

Але коли до початку літніх канікул залишалося всього три тижні, сталося щось жахливе. Бабуся захворіла на запалення легенів. Вона була такою слабкою, що в нашому будинку з'явилася досвідчена медсестра, щоб доглядати за нею.

Лікар пояснив мені, що в наш час, коли з'явилося стільки сильних антибіотиків, запалення легенів (пневмонія) вже не є таким небезпечним, як колись, але літнім людям все ж краще не хворіти. Ще він сказав, що бабуся слабка настільки, що він не ризикнув би перевозити її в лікарню. Краще її залишитися вдома. І ось я, тиняючись біля дверей бабусиної спальні, дивився, як повз мене проносять кисневі подушки і ще якісь предмети, що так лякали мене.

- Можна мені на хвилинку до бабусі? - питав я у доглядальниці.

- Ні, любий, ще не час, - м'яко відповіла та.

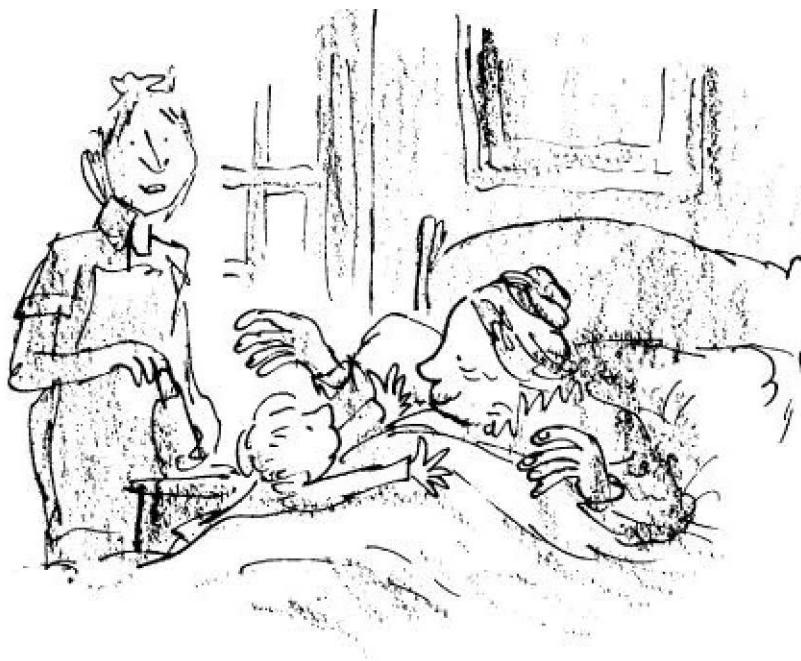
Щодня до нас приходила місіс Спрінг, весела повна леді, вона прибирала наш будинок. Але тепер вона оселилася у нас, щоб було кому доглядати за мною.

І хоча вона мені дуже подобалася, до бабусі їй було далеко! Та ѿ розповідати цікаві історії вона не вміла.

Якось увечері, приблизно на десятий день бабусиної хвороби, лікар, вийшовши із спальні і спустившись сходами, підійшов до мене.

- Ну ось, тепер ти можеш побачитися з бабусею, але тільки недовго. Вона весь час про тебе питает.

Я буквально злетів нагору сходами, і, увірвавшись в бабусину спальню, кинувся до неї в обійми.

- Не спіши! - засміялася доглядальниця. - Будь обережнішим!

- Бабусю, тобі краще?! - Моїй радості не було меж.

- Найгірше вже позаду, - відповіла вона. - Скоро я навіть зможу вставати.

- Це правда, - підтвердила доглядальниця. - Твоїй бабусі кортить скоріше видужати, вона аж занадто про тебе непокоїться.

Я ще міцніше обійняв свою любу бабусю.

- Мені заборонили курити, - прошепотіла вона мені, - але ми почекаємо, поки вони всі розійдуться.

- Стійка в тебе бабуся, - захоплено промовила догляdalниця. - Ми всі сподіваємося, що за тиждень їй стане набагато краще.

І вона казала правду. Через тиждень бабуся вже походжала будинком, хоча з допомогою догляdalници і своєї тростили із золотим руків'ям. Вона навіть заглянула на кухню, де місіс Спрінг готувала нам обід, і подякувала їй за допомогу і турботу. А потім сказала, що вже цілком здорована і має намір відпустити місіс Спрінг. Але та не погодилася, посилаючись на слова лікаря, який сказав, що ще кілька днів бабуся повинна берегти свої сили.

На жаль, лікар сказав ще дещо. Ні про яку поїздку до Норвегії навіть думати не можна. І це впало на нас наче грім.

- Нісенітниця! - розлютилася бабуся, вислухавши вирок. - Я обіцяла онукові!

- Але це трохи далеко, - спокійно заперечив лікар. - А для вас це небезпечно. Але ось моя пропозиція, думаю, вона вам сподобається: оселітесь з онуком в якомусь симпатичному готелі на південному узбережжі Англії. Тамтешнє морське повітря піде вам обом на користь.

- Ні, ні! - мало не закричав я.

- А що, - примружився лікар, - ти хочеш, щоб твоя бабуся померла?

- Ні, ні! Нізащо! - тут же заперечив я.

- Ну тоді потрібно відмовитися віддалекої поїздки. Цього літа їй ще не під силу така подорож. І не дозволяй їй курити ці огидні чорні сигари!

Стосовно подорожі, лікар свого домігся, але не зміг щодо куріння.

Для нас були замовлені кімнати в готелі на березі моря під назвою «Чудовий».

Це був відомий курорт Борнмут. Як пояснила мені бабуся, він буквально аж кишів такими ж відпочивальниками, як і вона. Тисячі людей приїжджають в це благословенне місце, щоб зміцнити своє здоров'я, подихати прекрасним морським повітрям і зберегти бадьорість ще на кілька років.

- І у них це виходить? - запитав я.

- Та нісенітниця це все, - заперечила бабуся. - Але зараз, саме зараз я хочу прислухатися до порад лікаря.

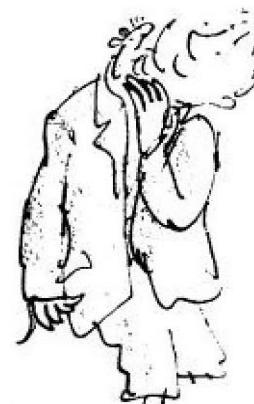
І незабаром ми вже прибули на поїзді в Борнмут.

Готель «Чудовий» був величезною білою будівлею на приморському бульварі, і я подумав, що нудніше місця для літніх канікул просто не знайти.

У мене була своя спальння, наші з бабусею кімнати з'єднувалися дверима, так що ми могли спілкуватися, не виходячи в коридор.

Перед самим від'їздом в Борнмут, щоб якось втішити мене, бабуся подарувала мені двох білих мишок в чудовій маленькій клітці. Зрозуміло, мишок ми взяли з собою. Це були страшенно кумедні миші! Я назвав їх Вільямом і Мері, і відразу ж після приїзду в Борнмут вирішив зайнятися дресируванням. Мені хотілося навчити їх різних штук.

Перше, що їм вдалося - це піднятися вгору по внутрішньому боці рукава моєї куртки і з-під коміра вилізти мені

на шию. Потім вони освоїли шлях по моїй шиї до потилиці. Щоб привчити їх до цього, мені доводилося насипати собі на потилицю крихти від кексу.

Одного ранку, незабаром після нашого приїзду, коли покоївка порядкувала мою спальню, з-під простирадла вискочила мишка і залізла їй на голову.

Крик покоївки був таким несамовитим, що вмить більше десятка людей збіглося подивитися, кого ж тут убили.

Мене запросили до директора, і ми з бабусею пережили важку сцену в його кабінеті. Містер Стрінгер, директор готелю, виявився сердитим джентльменом в чорному фраку.

- Мадам, - строго звернувся він до бабусі, - я не можу дозволити вам тримати у себе мишей!

- Як ви смієте таке казати? - обурилася бабуся. - Ваш трухлявий готель буквально кишить пацюками!

Обличчя директора стало фіолетовим.

- Нема в моєму готелі ніяких щурів! - заверещав він.

- Але я сама бачила одного сьогодні вранці, - відповідала бабуся, - і, уявіть, він мчав коридором прямісінько на кухню.

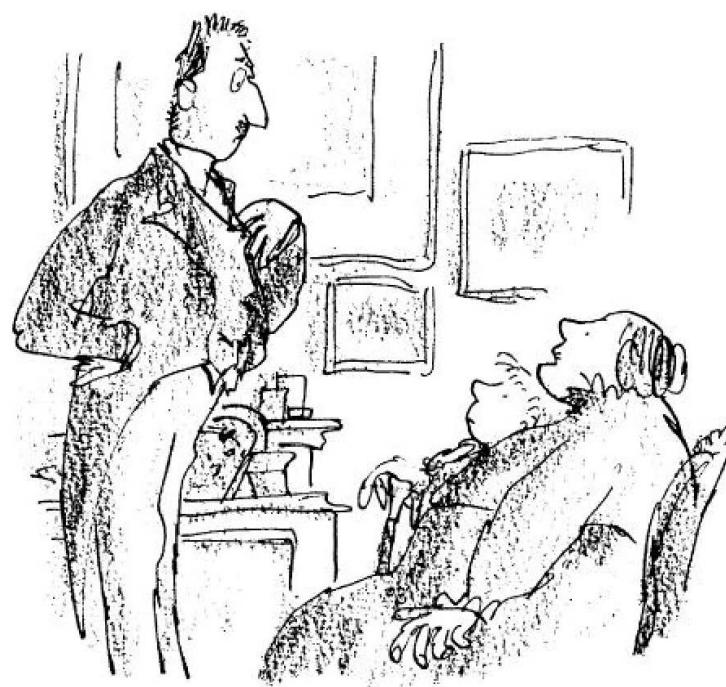
- Не може бути! - вигукнув директор.

- Вам краще закупити мишоловки, і якнайшвидше! - не поступалася бабуся.

- І покваптеся, поки я не відправила скаргу в Комітет громадської охорони здоров'я.

Боюся, що ваші щури прекрасно почивають себе на кухні, де їм дозволено ганяти навипередки, красти продукти з полиць і залазити в каструлі з супом!

- Не може бути! - знову закричав містер Стрінгер.

- Тепер я розумію, чому мені до сніданку подали обгризені з усіх боків тости, - безжалісно добивала директора моя непохитна бабуся. – Напевно, через те всі тости смерділи мишами. Тому, якщо ви не подбаєте про порядок, Комітет може прийняти рішення про закриття готелю, поки ніхто з проживають тут не підхопив черевний тиф.

- Ви говорите це серйозно, мадам? - зовсім іншим голосом промовив директор.

- Я в житті не була такою серйозною! - відповідала бабуся. - Ну, то як, дозволяєте ви моєму онуку тримати в кімнаті білих мишок чи ні?

Директор розумів, що його поклали на лопатки.

- Мадам, - сказав він, - а що, коли я запропоную вам піти на компроміс? Нехай мишкі живуть в кімнаті хлопчика, але тільки в клітці. Як ви на це дивитесь?

- Це нас цілком влаштовує, - суворо відповіла бабуся, гордо піднялася і, в моєму супроводі, вийшла з кабінету.

Але тих мишей, що сидять в клітці не можна навчити ніяким штукам. І все ж я не випускав їх на волю, тому що покоївка постійно за мною стежила. У неї був ключ від моєї кімнати, і вона завжди несподівано вривалася до мене, сподіваючись застати мишок, випущених з клітки. Вона обіцяла, що, якщо я порушу нашу умову з директором, то одну з мишок швейцар одразу ж втопить у відрі з водою.

Я почав міркувати про те, де б мені знайти затишне місце для занять з моїми мишами. Не може бути, щоб у такому величезному будинку не знайшлося порожньої кімнати. Я поклав своїх вихованців в кишені штанів і вирушив блукати готелем в пошуках затишного місця.

На першому поверсі був цілий лабіrint з якихось приміщень для різних громадських заходів. Я виявив там кімнату відпочинку, курильну, кімнату для ігор в карти, читальну залу, кімнату для малювання. Правда, порожніми вони не були. Потім я пішов широким довгим коридором, в кінці якого побачив напис: «Зала для гри в м'яч». На роздвоєніх дверях, що вели до зали, висіла дошка оголошень. Я прочитав одне з них:

КТЗЖД

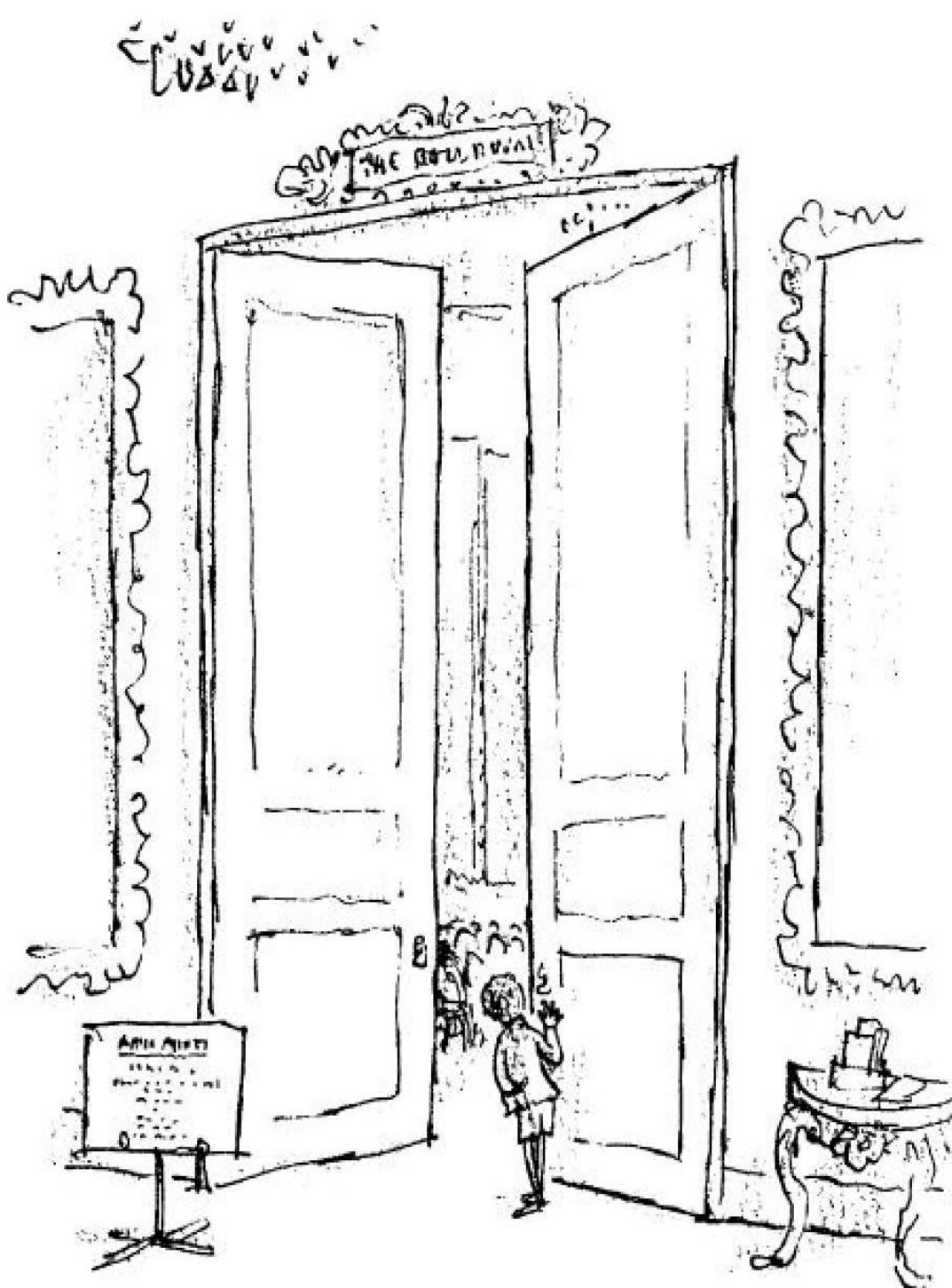
Тільки для учасників зборів.

Приміщення зарезервовано для щорічних зустрічей членів Королівського товариства запобігання жорстокості до дітей.

Двері виявилися відчиненими, і я заглянув всередину. Кімната здалася мені величезною. Перед сценою стояли рядами стільці, їх було безліч. На сидіннях лежали червоні шкіряні подушечки, а самі стільці відливали позолотою. І тут не було жодної душі!

Боком, я обережно протиснувся в двері. Яка прекрасна скована, саме те, що треба! Напевно, збори КТЗЖД відбулись напередодні, а сьогодні їхні учасники розіхалися по домівках. Але навіть якщо це і не так і вони раптом з'являться тут, хіба ці дивовижно добрі люди звернуть увагу на маленького дресирувальника мишей, що займається своєю справою?

В глибині приміщення я помітив високу завісу, розписану китайськими драконами. Я відразу ж вирішив, що найбезпечніше місце - за нею. Там я влаштуєм і почну дресування мишей.

Я не відчував жодного страху при згадці про членів Королівського товариства, які проти прояви жорстокості до дітей. Я побоювався лише раптової появі містера Стрингера. Якщо тільки директор увійде в ці двері і побачить мене тут, я навіть пискнути не встигну, як мої бідні мишки розлучаться з життям у відрі швейцара!

Я пройшов навшипиньки через весь зал і розташувався за завісою на товстому зеленому килимі. Тут було просто чудове, ідеальне місце для моїх тренувань.

Я дістав з кишені Вільяма та Мері і посадив їх на килим. Вони сиділи тихо і слухняно. Сьогодні я мав намір навчити їх лазити по натягнутому шнурі. Зовсім неважко навчити розумну мишку добре це виконувати, але тільки за умови, що ви знаєте, як це зробити. По-перше, потрібен шнур або мотузка. Мотузка у мене була. Крім того, вам буде потрібний шматочок тістечка. Улюблені ласощі білих мишей - це тістечка з чорницею, вони від них просто божеволіють!

Я захопив з собою трошки засохле тістечко, яке подавали нам позавчора до сніданку.

А тепер зробіть ось що: тugo натягніть мотузку, але для початку руки потрібно розвести на ширину трьох дюймів, не більше. Потім посадіть мишку на праву руку, тримаючи в лівій руці шматочок кексу. Перебуваючи так близько від ласощів, мишка бачить шматочок і відчуває його аромат.

І ось рух вперед і ... вона вже готова схопити тістечко, але ж ні!

Виявляється, щоб дістатися до пахучої скибочки, треба зробити ще два кроки. Всього два кроки тugo натягнутою мотузкою. Мишка ризикує рушити вперед, вона ставить на мотузку одну лапку, потім іншу. Якщо мишка добре тримає рівновагу, а більшість з них дуже спритні, то вона опанує це дуже швидко.

Я вирішив почати з Вільяма. Він без вагань рвонув по мотузці до тістечка. Я дозволив йому відкусити маленький шматочок, щоб викликати в нього апетит, а потім знову посадив його на праву руку.

Наступного разу я зробив натягнуту мотузку трохи довшою. Я розвів руки дюймів на шість в боки. Але Вільям вже все зрозумів. Чудово балансуючи, він крок за кроком пройшов по всій довжині мотузки до своєї мети. Я винагородив його ще одним шматочком тістечка.

Незабаром він міг пробігти по натягнутій мотузці цілих двадцять чотири дюйми! Я із захопленням стежив за його успіхами. По всьому було видно, що Вільям грає із задоволенням. Я намагався тримати мотузку невисоко над підлогою, щоб в разі падіння він не забився. Але він жодного разу не зірвався. Він балансував на мотузці, наче справжній акробат і жодного разу не зірвався. Велике мишеня на натягнутій мотузці!

Коли прийшла черга Мері, я посадив Вільяма на килим біля себе і насипав йому багато солодких крихт і розпочав заняття з Мері. Адже моїм пристрасним бажанням було відкрити колись Цирк білих мишей, стати його директором і власником. Я не раз уявляв мініатюрну сцену, крихітну червону завісу на ній. Ось завіса відкривається і публіка бачить прославлених на весь світ мишок.

Вони бігають натягнутою мотузкою, гойдаються на трапеції, крутять сальто в

повітрі, стрибають з трамплінів і роблять ще багато кумедних речей.

Я хотів би навчити білих мишок їздити верхи на білих щурах, які ганяли б по сцені, як коні, в шаленому галопі, коло за колом. У мріях я вже бачив себе пасажиром першого класу на поїздах по всьому світу разом зі своїм прославленим цирком. Наша трупа дає вистави всюди і навіть виступає перед королівськими родинами.

Ми з Мері вже домоглися деяких успіхів, як раптом я почув голоси. Вони лунали десь за дверима, але ставали все гучнішими. Галас наростав, наче безліч сильних ротів виробляли його. Серед загального гулу я розчув голос мерзенного містера Стрінгера, директора готелю.

- Господи, допоможи мені, - прошепотів я.

І завіса мене врятувала. Я весь стиснувся, підглядаючи за тим, що відбувається в щілинку між двома складними стулками. Мені було видно майже весь простір величезного залу, але сам я залишався в укритті.

- Ну ось, милі леді, сподіваюся, тут вам буде зручно, - сказав директор, з'являючись в дверях в своєму чорному фраку. Він поважно розвів руками, немов запрошуючи дам, що скупчились, увійти.

- Якщо вам що-небудь знадобиться, - продовжував він, - негайно дайте мені знати. Після закінчення вашої зустрічі на Сонячної веранді для вас буде сервірований чай.

Вклонившись, директор пішов, а в кімнату стрімким потоком ринули представниці Королівського товариства запобіганню жорстокості до дітей. Всі вони були одягнені в красиві сукні, а їх голови прикрашали чарівні капелюшки.

Збори

І хоча директор вийшов із залу, я не дуже тим переймався. Що могло бути кращим, ніж залишатися в приміщенні, заповненому милими дамами, стурбованими питаннями жорстокого поводження з дітьми? Взагалі-то я міг би і заговорити з ними і навіть попросити їх відвідати нашу школу - щоб вони побачили, як там ідути справи. Вони могли б надати нам якусь допомогу.

А тим часом леді продовжували входити і входити, безперервно розмовляючи про щось. Вони юрмилися в проходах поміж рядами, відшукували свої місця, і звідусіль чулися їхні вигуки:

- Іди сюди, сідай зі мною поруч!
- Мила, дорога!
- О, привіт, Беатрікс! Я тебе не бачила з нашого останнього зібрання!
- Яке у тебе чарівне плаття!

Я все ж вирішив, що залишуся в своєму укритті, нехай вони проводять збори, а я буду тихенько дресирувати мишок. А поки я спостерігав за дамами, підглядаючи в щілинку завіси. Скільки ж їх тут?

Я прикинув, що не менше двох сотень.

Всі вони, немов прагнули влаштуватися якомога далі від сцени. Я звернув увагу на одну з них, в крихітному зеленому капелюшку. Вона теж примостилася десь в останньому ряду залу. Ця леді безперервно чухала свою шию. Мене здивувало, те, що вона буквально не опускала руку, а весь час гребла свою шию і волосся над нею.

Якби вона тільки знала, що за нею спостерігають, вона б, напевно, дуже зніяковіла. Можливо, вона страждала від лупи?

І раптом я помітив, що іще одна дама в останніх рядах зайнята тим же. І ще одна! Боже, і ще! І ще!

Виявляється, дуже багато з них сиділи і чухалися. Деякі з них шкрабли своє волосся, як божевільні, інші чесали свої шиї і потилиці. Я навіть подумав про бліх і воші. У нас в школі був один неохайній хлопчик Ештон, так його змусили промити волосся скіпидаром, і нічого такого з ним не сталося, зате голова у нього

стала чистою. Мене вже почала турбувати ця загальна пристрасть до чухання. Страшенно цікаво спостерігати за людиною, яка робить щось не зовсім пристойне і не підозрює, що хтось його бачить. Адже безперервно чухати свою голову на людях не будеш, це не дуже приємне видовище.

І тут сталося щось приголомшливе. Одна леді, чухаючи свою голову, запустила пальці прямо під волосся. І при цьому копиця волосся на її голові злегка підвелася! І тут я здогадався, що під волоссям леді чухає свій череп. На ній була перука! І руки - в рукавичках! Чому я раніше цього не помітив! Я окинув швидким поглядом все зібрання, і раптом в очі мені впало, що всі жінки - в рукавичках.

Кров в жилах моїх похолола. Мене почало лихоманити. Я з жахом оглянув усю залу для гри в м'яч, в надії знайти хоч які-небудь двері, щоб вислизнути звідси непоміченим. Але ніяких інших дверей не було!

Може, спробувати вискочити з-за завіси і стрімко рвонути до головного виходу? Але двері вже закриті, і біля них якась жінка! Тут я побачив, як вона нахилилася і зв'язала ручки дверних стулок металевим ланцюжком.

«Спокійно, - сказав я собі. - Адже тебе ще не помітили. Їм просто нема чого заглядати за цю ширму».

Але я прекрасно розумів, що найменший звук видасть мене.

Тихе покашлювання, шмигання носом або ще що-небудь подібне - і я в лапах цих двохсот істот! На мить мені здалося, що я втрачаю свідомість. Скільки всього відразу на мене звалилося! Хіба під силу одному хлопчикові впоратися з цим? Але коли я зрозумів, що мені звідси не вибратися, я ліг на килим і притих.

Слава богу, що мене приховувала завіса! Навколо стояла цілковитатиша.

Долаючи свій страх, я все ж глянув в щілинку ще раз і побачив, що ...

Підсмажений, як коржик

Я побачив, що всі жінки, тобто всі відьми, сиділи на своїх місцях і дивилися, немов загіпнотизовані, в одну точку.

На сцені хтось з'явився. Це теж була жінка. Спочатку мене вразили розміри її тіла: вона була дуже маленькою на зріст, не більше, ніж півтора метра!

Вона здалася мені молодою, років двадцяти п'яти, і дуже симпатичною. На ній було елегантне чорне плаття, що досягало підлоги, і темні довгі, майже по лікоть, рукавички. На відміну від всіх присутніх, капелюх вона не носила.

Вона зовсім не була схожа на відьму. Але все ж це була справжня відьма!

Інакше, що б вона робила тут? І чому, присутні дивляться на неї з побожним жахом і захопленням?!

І тут леді, яка стояла на сцені, неквапливим рухом піднесла руки до свого обличчя. Я помітив, що її затягнуті в рукавички пальці немов відстебнули щось за вухами. І раптом, о жах! Вона потягнула себе за щоки і зняла з голови своє обличчя! Тепер її, спершу гарненьке, личко теліпалося у неї в руці. Так, це була маска!

Знявши маску, відьма озирнулася і дбайливо поклала її на маленький столик, що стояв позаду, а коли знову повернулась, я затиснув собі рот руками, щоб від жаху не закричати.

Щось, подібне до обличчя, було висохлим, зморщеним, зім'ятим, і немов промаринованим в оцті, і мало огидний вид. І взагалі, справляло враження матерії, що гніє і розкладається.

Особливо бридко виглядало це з країв, втім, і рот, і щоки були теж огидні. Мені навіть здалося, що де-не-де її нове обличчя потріскалось і немов роз'їдене хробаками.

Іноді, варто чогось злякатися, і вас немов паралізує. І це, якраз, сталося зі мною. Від жаху я не міг зрушити з місця, немов зіпенівши. Я не міг поворухнутися, а мій погляд був прикутий тільки до цієї жінки. Але ось що вразило мене найбільше - це зміїний погляд, яким вона злісно оглядала всі збори.

Я, зрозуміло, відразу здогадався, що переді мною Верховна відьма. Зрозумів я і те, чому вона носила маску. Адже в своєму природному вигляді вона навряд чи змогла б з'явитись на людях або, наприклад, замовити номер в готелі. Будь-хто, побачивши її, від страху з криком негайно втік би.

- Двері! - наказала Верховна відьма голосом, який заповнив собою весь вільний простір і луною відлетів від стін. - Двері на засуві? Ланцюги закріплени?

- Так, ваша величносте! - відгукнувся чийсь голос.

Бліскучий зміїний погляд немигаючих очей, глибоко посаджених на її червивому обличчі, ковзав по відьмах, що сиділи перед нею.

- Можете зняти рукавички! - наказала вона.

Я виразно почув у її голосі той металеву інтонацію, яка вразила мене в незнайомій леді, що стояла того вечора в нашему саду, під каштаном, на якому я сидів. Її голос скрипів і деренчав, і в той же час вона ніби гарчала, а іноді, навіть верещала.

Присутні в залі почали стягувати рукавички. Мені добре було видно руки відьом, які перебували в задніх рядах. Мені хотілося переконатися в тому, що моя бабуся казала правду, коли розповідала про їхні пальці.

О так! Все було саме так. Я побачив коричневі гачкуваті пазурі на кінцях довгих пальців. Вони були не менше п'яти сантиметрів у довжину! І які ж це були гострі пазурі!

- Можете також зняти туфлі! – прогарчала Верховна відьма.

Я почув загальний зітхання полегшення, що пронісся над залом: відьми скидали зі своїх ніг вузьконосі туфлі на високих підборах. Я кинув погляд під крісла і справді побачив широкі безпалі ступні. Вони викликали у мене неприємні відчуття.

- Можете зняти перуки! – прогарчала Верховна відьма.

Манера говорити у неї була досить дивною, і менічувся в її промові іноземний

акцент, якіс грубі гортанні звуки, до того ж деякі звуки їй не давалися, і вона вимовляла їх з видимими зусиллями. Наприклад, звук «р» вона довго і невміло катала в роті, як шматочок хрусткою м'ясної скоринки, і тільки потім немов випльовував його: р-р-р.

- Знімайте перуки, нехай повітря освіжить ваші голови, - прогарчала вона. Над рядами знову пронісся полегшений подих. Всі руки здійнялися вгору, і в повітря злетіли перуки з сидячими на них капелюшками. Я з жахом дивився на ряди лисих голів, що височіли над стільцями, ціле море оголених черепів. Вони здавалися мені запаленими, почервонілими від підкладок перук, що понатирали шкіру.

Я просто не в змозі передати своє враження від цього жахливого видовища!

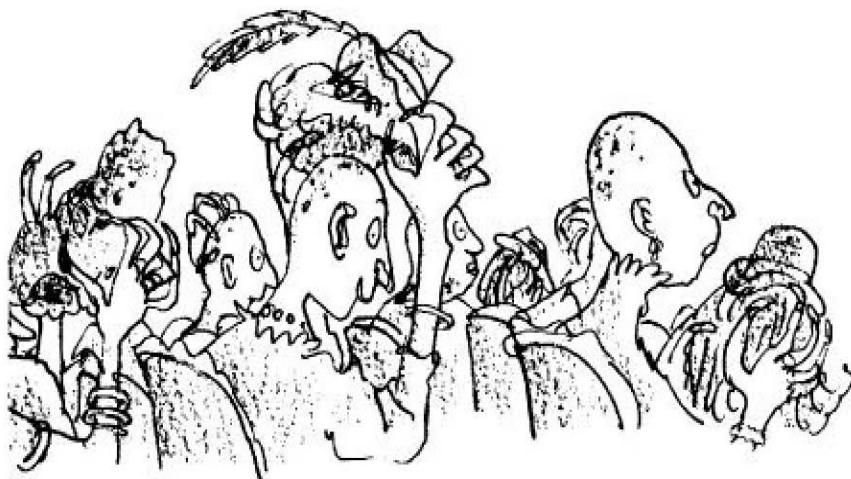
Проте, було щось комічне в цих лисих леді з квадратними безпалими ступнями: адже одягнені вони були в чудові сукні. Картина була жахливою!

«Господи, змилуйся наді мною! Допоможи мені! - благав я подумки. - Адже ці мерзенні безволосі істоти, всі до єдиної, дітовбивці! А я тут, серед них, немов опинився у в'язниці, з якої не вибрatisя! »

І в цю хвилину ще більш жахлива думка пронизала мене. Я згадав розповідь бабусі про їх чуттєві носи з особливими ніздрями, які здатні розпізнати дитину, навіть якщо вона знаходиться на іншому кінці вулиці. Все, що вона говорила раніше, виявилося правою. Тому я припускав, що хтось із відьом в останніх рядах неодмінно мене відчує, тоді кімнату струсоне її пронизливий вереск, а мене заженуть в кут, як щура. Я весь зіщулився, боячись дихати.

Але тут мені згадалося дещо ще з бабусиних історій про відьом. «Чим Неохайнішим і бруднішим ти будеш, тим важче відьмі тебе відчути» - так вона казала. Я почав згадувати, коли в останнє мився. Нешодавно я жив в окремій кімнаті, і бабуся не втручалася в такі дрібниці моого життя. Виходить, востаннє я мився в день приїзду.

А коли ж вмивався? Точно, не сьогодні вранці. Може, вчора? Я подивився на свої руки - вони були брудними, в якихось підозрілих плямах і розводах. Значить, у мене залишався шанс уникнути розправи. Як казала бабуся, флюїди

мого тіла не проб'ються крізь такі шари бруду. («Пахнючка» - так називають їх відьми.)

Тим часом Верховна відьма хрипко звернулася до присутніх:

- Відьми Інкландії (*спотворена назва Англії*)! (Я помітив, що ні перуки, ні рукавичок, ні вузьконосих туфель вона не зняла. Відьми заворушились на своїх місцях, випрямляючи спини.)

- нещасні відьми Інкландії! - продовжувала Верховна відьма. - бездарні, ледачі створіння! Жалюгідні ледарки! Ви - не більше ніж купка нікчемних черв'яків!

Помітна тривога пробігла рядами. Відьми зрозуміли, що їх Велика очільниця знаходиться не в кращому гуморі. Мені ж знову спало на думку, що незабаром станеться щось жахливе.

- Коли сьогодні вранці під час сніданку я глянула у вікно, то побачила ... Як ви думаете, що я побачила? Це було обурливе видовище: на піску біля моря гралися тисячі мерзенних, огидних дітей! У мене миттєво зник апетит !!! - Цю фразу вона буквально завищала. - Чому б вам не зайнятися цими мерзенними, смердючими істотами ?!

З кожним словом, з її рота вилітали близки блідо-блакитної сlinи.

- Так чому ж, знову питую я вас? - прогарчав відьма.

Всі мовчали.

- Від дітей погано пахне, - продовжувала вона гармати. - Світ отруєний цим смородом, а ви не помічаєте їх, хоча вони оточують нас всюди!

Лисі голови разом закивали, немов погоджуючись з Верховою.

- Одна дитина на тиждень, - продовжувала вона, - хіба це багато? І це все, на що ви здатні?!

Від її крику у мене дзвеніло у вухах.

- Ми постараємося ... Ми будемо активнішими... - загуділа перелякані публіка.

- Постараємося ... - знову зойкнула їх очільниця. - Це все порожні слова. Я вимагаю від вас максимальних зусиль! Це мій наказ! Я наказую очистити цю країну від смердючих дітей. Їх потрібно стерти з лиця землі! Розтоптати! Розірвати на клаптики! Чи зрозуміло я висловлюю свої думки?

Глибокий подих пронісся над головами присутніх. Я помітив швидкі перелякані і схвильовані погляди, якими обмінювалися відьми. І тут одна з них, з перших рядів, голосно вигукнула:

- Так. Так! Знищити! Але ж усіх ми знищити не зможемо!

Верховна відьма швидко обернулася на цей вигук, немов отримала сильний удар шпагою.

- Хто це сказав? - огризнулася вона. - Хто сміє заперечувати мені? Це ти, чи не так?

Затягнутим в рукавичку пальцем, гострим, наче голка, вона тицьнула в сторону однієї з відьом.

- Я не це мала на увазі! - скрикнула та. - Я не хотіла вам заперечувати. Я просто міркувала ... вголос.

- Неправда! Ти посміла сперечатися зі мною! - зойкнула Велика відьма.

- Ні, ні! Я говорила сама з собою! - майже ридала нещасна. Вона вже тремтіла від страху. - Клянусь вам!

Верховна відьма повільно зробила два кроки вперед. Коли вона заговорила, я заціпенів.

- *Та відьма, що мені посміє нагрубить,
Нехай горить, нехай горить,
Нехай згорить! –*

продекламувала вона пронизливим голосом.

- Ні, о ні! - благала бідна відьма з перших рядів.

Але Верховна відьма безжалісно продовжувала:

- *І якщо відьма часом здуріє,
Нехай у вогні з шипінням зітліє!*

- Допоможіть! Рятуйте! - Нещасна відьма так заволала, що на мить мені стало її шкода.

Але Верховна відьма навіть не глянула в її бік і продовжила свою декламацію:

- *Коли не вміє думати головою,
Нехай стає м'ясною свіжиною!*

- Вибачте мене, ваша величність! - волала злочиниця мимоволі. - Я нічого такого не хотіла!

Але страшна декламація тривала:

- *А на зухвалість відповім тобі я сміло:
Іди від нас навіки. Ти - нам осточортіла!*

І в ту ж мить потік блискучих іскор, схожих на дрібні, білого кольору розпечени металеві стружки, бризнув з очей Великої відьми в сторону неслухнянки.

Я побачив, як ці іскри вдарилися об її тіло, вп'ялися в нього, від чого вона жахливо заверещала. Хмара диму оточила її, і запах дійсно чогось смаженого здійнявся в повітря.

Зал заціпенів. Всі, як і я, з жахом спостерігали за жорстокою роз правою. Коли все скінчилося, я побачив порожній стілець. Тільки крихітне біла хмаринка здіймалася над ним, зникнувши за мить у віконній щілині. Важкий подих пронісся по рядах. Так, замість жінки, що сиділа там була тільки грудочка матерії, підсмаженої, наче коржик, а потім - ця зникла хмарка.

Верховна відьма окинула зал своїм змійним поглядом.

- Сподіваюся, більше ніхто з вас не має наміру заперечувати мені! - жорстко зauważила вона.

У відповідь настала мертвa тиша, що повисла в залі.

- Врахуйте, підсмажила, як корж, приготую, як тушковану моркву, і більше ви її не побачите. Ну, а тепер – до діла.

«Формула-86 сповільненої дії, Мишороб»

- Діти обурюють! – голосніше, ніж зазвичай, зойкнула Верховна. - Ми повинні стерти їх з лиця землі! Знищити! Втопити їх в калюжах!

- Так. Так! - завили в унісон сиділи в залі. – Стерти їх з лиця землі. Втопити в калюжах!

- Діти дуже підлі істоти! - гриміла зі сцени Велика відьма.

- Діти брудні, від них погано пахне, - гарчала вона.

- Так. Так! Правда! Правда! - повторював з наснагою хор англійських відьом.

- Від них тхне собачим лайном! - зловісний хрип зі сцени повис над присутніми.

- У-у-у! - завили лисі леді. - Собаче лайно пахне краще!

- Це букет фіалок в порівнянні з ними! - продовжувала гарчати Велика відьма.

- Букет, букет! - вили їй у відповідь відьми в залі, з захопленням зустрічали кожне слово зі сцени.

Здавалося, що керівниця цілковито підпорядкувала їх своїй волі.

- Мені боляче говорити на цю тему! Мені боляче навіть думати про дітей! - продовжувала верещати вона.

Тут вона зробила паузу і оглянула зал палаючими очима. Відьми затихли і з мовчазною нетерплячкою чогось чекали від неї.

- Так от, слухайте мій план, - почала вона. - Це грандіозний план знищення всіх дітей в цій країні!

Зал затамував подих. Деякі з відьм обмінювалися диявольськими посмішками, що виражали захоплення.

- Так, - grimіло зі сцени, - одним ударом ми змусимо їх зникнути назавжди з цієї країни!

- У-у-у! - знову в захваті завили лисі відьми. - Ви прекрасні, ваша величність! Ви фантастичні!

- Заткніться! - пролунав вересклівий наказ. - Слухайте уважно: цього разу ми не можемо дозволити собі помилок!

Лисі жінки нахилилися вперед в нетерплячці скоріше почути подробиці колосального «плану».

- Ви всі негайно повернетесь в свої міста, в ті місця, де живете. Там ви звільнитесь зі своєї роботи. Ясно? Всі, абсолютно всі, йдуть у відставку!

- Ясно-о-о! - завили відьми.

- І після цього, - повільно продовжувала Велика відьма, - і ... після цього ... ви ... купите ... кондитерські ... крамниці!

- Ясно. Ясно! - закивали відьми. - Яка смілива думка! Яка дотепна пастка!

- Ви купите найкращі крамниці! Наймодніші, найрозкішніші в цій країні!

- Так. Так! - лунало у відповідь з сотень огидних горлянок.

- Майте на увазі, це не повинні бути якісь копійчані магазинчики, жалюгідні крамнички, де продаються солодощі, газети, і тютюн! Ні! Тільки все найкраще! Шикарне! Розкішне! Щоб там все блищало, а поліці ломилися від тисяч сортів цукерок і шоколаду!

Зробивши паузу, Верховна відьма продовжувала описувати свій грандіозний, фантастичний план.

- Труднощів з купівлєю магазинів у вас не буде. Пропонуйте ціни вчетверо вищі ніж ті, що коштують магазини. Адже для нас, відьмом, гроші - не проблема, вам це відомо. У мене з собою шість валіз, набитих англійськими банкнотами, новими, хрусткими ... - У цей момент вона хитро і злісно підморгнула залу.

- Домашнього приготування, - додала вона.

Відьми усміхнулись у відповідь на жарт своєї очільниці, зловісно зашкірившись.

І тут одна з дуреп, що прийшла в захват від думки, що вона стане господинею багатої кондитерської, схопилася і вигукнула:

- Я знаю, діти натовпами потягнуться в мій магазин, щоб купити у мене отруєні цукерки, і тут вони й попадуться!

Всі завмерли.

Я помітив, що крихітне тільце Верховної відьми немов задерев'яніло, вона напружилася, щоб вибухнути гнівом зсередини.

- Хто це сказав? - гаркнула вона. - Це ти?!

Нова мимовільна злочинниця швидко опустилася на свій стілець, закривши обличчя кігтистими руками.

- Ти, балакуча ідіотка! - загриміла Велика відьма. - Безмозка курка! Ти не можеш второпати, що, продаючи отруєні солодощі дітям, ти через п'ять хвилин сама потрапиш в капкан! В житті не чула більшого абсурду! Та ще й від відьми! Ті, хто сиділи у залі зіщулились, немов від холоду. Я думаю, всі вони чекали нової розправи, але нічого не відбулося.

- Якщо вже ти не в змозі придумати нічого кращого подібної нісенітниці, то не дивуюся, що Англія кишиць цими огидними дітьми, - продовжила Велика відьма.
- Хіба ви всі забули, - продовжувала вона, - що ми, відьми, володіємо магічними способами усунення дітей? – звернувшись із палаючим поглядом до залу.

Лисі голови люто закивали у відповідь. Велика відьма задоволено потерла свої руки. Втім, тъху, не руки, а кістляві лапи, обтягнуті рукавичками.

- Отже, уявіть, що у кожної з вас є своя розкішна кондитерська. Для початку ви ставите на вітрині яскраве оголошення про урочисте відкриття, - з роздачею дітям безкоштовних подарунків. Їхні батьки, ці тупі ненажерливі тварини, самі приволочуть до вас своїх дітей. Вони ще будуть штовхатися в дверях, щоб потрапити до вас першими, ось побачите! А потім ви гарненько приготуєтесь до цього дня. Кожний смаколик ви наповните моїм новим коктейлем.

Це «Формула-86 уповільненої дії - Мишороб».

Відьми радісно завили, повторюючи, як заклинання, назву формулі.

- Вона знову щось вигадала! - голосно захоплювалися вони. - Її величність пече свої нові чарівні рецепти, наче оладки. Нові! Нові магічні формули знищення! Як це вам вдається, ваша величність?! О! Чарівниця!

- Потерпіть, - відповіла задоволена винахідниця. - Я поясню, в чому сенс моого нового винаходу. Будьте уважні.

Відьми з нетерпінням, схоплювалися зі своїх місць, сідали і знову схоплювалися.

- «Формула-86» - це зелена рідина. Для однієї цукерки або плитки шоколаду достатньо всього однієї краплі. І тоді станеться наступне: дитина з'їдає ласощі з краплею моєї «Формули-86 уповільненої дії» ... Вона йде додому в чудовому настрої ... Вона спокійно лягає в ліжко спати ... Вранці вона відчуває себе просто чудово ... У відмінному настрої йде до школи ... Ви зрозуміли, що означає «Формула-86»?

Відповідю були захоплені крики залу:

- О велика! О, розумниця!

Верховна відьма урочисто продовжила:

- Дія моєї «Формули» почнеться рівно о дев'ятій годині ранку, коли дитина приходить до школу! Несподівано її тіло починає зморщуватися, зменшуватися, вкриватися шерстю. З'являється тонкий хвостик, але все це триває не більше двадцяти шести секунд. На двадцять сьомій секунді перед нами вже не дитина, а ... миша!

Слухачі знову захоплено завили і заволали.

Верховна відьма продовжила:

- І ось класи наповнюються мишами, починається хаос! Всюди в школах справжнісіньке пекло !!! - Велика відьма вже волала на все горло, захоплена своєю розповіддю. - Всі будуть носитися туди-сюди, вчителі полізуть на парті, задираючи спідниці і верещатимуть від страху, як поросята! Над усією країною повисне крик: «Рятуйте!»

Присутні в залі, вже не знаючи, як висловити своє захоплення, тупотіли ногами і аплодували, стукаючи кігтями.

- І що ж трапиться потім? - Верховна відьма витягнула вперед худу шию і оглянула присутніх, повільно розтягуючи губи в зловісної посмішці, оголила зуби в фіолетових плямах. - А потім підуть в хід мишоловки, - випалила вона з пере-

можним виглядом, - мишоловки і сир! Саме вчителі почнуть бігати скрізь в пошуках мишоловок, і вони ж начинять їх сиром і розставлять в класах і коридорах!

Мишоловки почнуть свою «стрілянину» тут і там - клац-клац! І покотяться, як кульки, мишачі голівки! По всій країні! Тільки і буде чутно: клац-клац! І тут, не втримавшись, Верховна відьма пустилася в танок. Вона почала плескати худими руками і тупотіти каблучками. Аудиторія в екстазі приєдналася до неї. Почався такий шум і галас! Я був впевнений, що ось-ось з'явиться директор і за-тарабанить у двері. Але він не прийшов.

Раптом серед цього шуму я розчув якийсь особливо зловісний вереск і виття, і навіть почав розрізняти окремі слова. Виявляється, це співала Верховна відьма. Ось її пісня:

*Ми здолаємо їх! Розіб'ємо!
Позбавимо назавжди життя!!!
Розчавимо, засмажимо, й розтопчено,
нікчемні їх рештки на сміття!*

*Наповнимо зіллям чарівним цукерки
Наб'ємо шоколадками кишені,
І ненажер спровадимо спатки,
хай міцно сплять під наші пісні!*

*А вранці ці діти дурні
Підуть до школи, як завжди,
Цукерок наших доїдаючи сліди
Вони вже не повернуться сюди!*

*Ах! Бідна дівчинка стає слабенькою!
Ох! Зблідла, зморщилась, пищить!
Озирнулась, а в неї, дурненької,
Мишачий хвіст під сукнею стирчить!*

*Ах! Бідний хлопчик, шерстю вкритий,
Кричить до друзів: «Хтось мене врятує?»
Ну а вони так само, горем всі прибиті,
А я в ту мить сміюся і святкую!*

*Вчораший здоровило, колись найвищий в класі,
Стає маленьким, і ноги його не впізнати!
З'явилися тонененькі лапки ... В загальній масі,
Мишачій, тебе, малий, не будуть розрізняти!*

*Немає більше школярів. Лиши на підлозі
збіговисько мишей, що б'ються у т्रивозі ..*

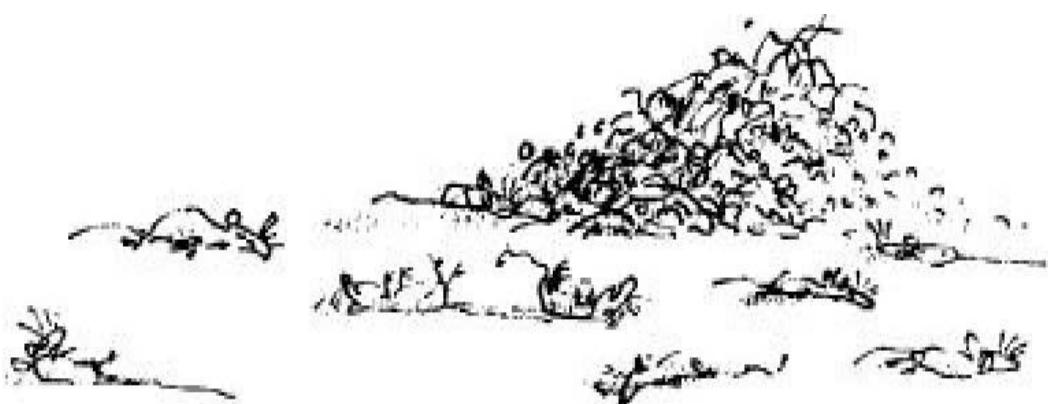
*Хтось з вчителів мітлу хапає
Вчительки стрибають через вікна...
І всі чимдуж пастки мишам шукають,
А хтось вже їх ладнає спритно ...*

*Рід людський в нещасті єдиний ...
Шум, гам і галалей... Не чути писку мишей,
«Убити всіх! Очистити оселі від тваринок! »-
Що просять милості в людей,*

*I не впізнати учораших діток
В тваринках сірих ... душі гинуть,
Вражаютъ клацання пасток
Тут, і там, змітаючи зі світу
Нещасних мишок! Гори їх ростуть ...*

*I радість відьом шириться щомиті!
Дитячих голосів уже не чути
По всій країні ... спрага нас мордує:
Познищувати й швидше їх забути!*

*Назавтра в школах тиша запанує.
А вчителі чекатимуть дітей ...
А їх не стало ... відьми пролітають
Над школами, із трупами мишей ...*

Реценз

Думаю, ви не забули, що весь час, поки відбувалися ці події, я, як полонений, сидів за ширмою на колінах, буквально прилипнув до щілинки в ширмі. Мені здавалося, що я сиджу там цілу вічність, а час зовсім зупинилося!

Найжахливішими в усьому цьому були моя майже повна нерухомість і моє абсолютне мовчання - адже найлегший шерех з мого боку погрожував мені загибеллю. І весь цей час я перебував в стані жаху: адже варто було одній з відьом в останніх рядах принюхатися краще, і я був би виявлений в ту ж мить!

Я молився про порятунок, згадуючи, скільки часу я не мився і не вмивався. Я сподівався на постійну активність аудиторії: вони кричали, галасували, аплодували, в загальному, були зайняті тільки собою. Їх хвилювало лише те, що відбувається в залі - гарчання на сцені Верховної відьма, її прокльони і погрози на адресу окремих леді і грандіозний проект знищення англійських дітей.

Схоже, їм не спадало на думку принюхуватися до того, що їх оточувало. І навряд чи в своїх мріях (втім, не впевнений, що відьми мріють) вони могли уявити себе і дитину поруч, в одній кімнаті. Мені залишалося тільки бути тихіше своїх мишок і молитися.

Нарешті огидні крики зі сцени, що означали, що Велика відьма співає, закінчилися. Аудиторія зааплодувала і почала всіляко божеволіти, виявляючи своє захоплення. Вони верещали:

- Браво! Бліскуче! Чудесно! О, Мудра! Це геніально!

Деякі заходили в своїй мерзенної лестощів ще далі:

- О! Це перемога! Це геніальний план! Геніальний засіб «Мишороб»!

Ха-ха-ха! Вчителі самі візьмуться за знищення маленьких смердючок! А ми вмиваємо руки! Нас ніхто не зловить!

- Нас ніхто не зловить! Відьму зловити неможливо! - пролунало зі сцени.

- А тепер слухайте, слухайте всі! Я відкрию вам план підготовки до втілення «Формули-86»!

І раптом в залі пролунали якісь хрипи, зітхання, наче хтось задихався. Гул багатьох голосів почав переходити в пронизливий загальний крик, потім в довгий переляканий вереск. Відьми схоплювалися зі стільців, тицяючи кігтистими пальцями в бік сцени:

- Дивіться, миши! Вона показує нам свій план! Мудра перетворила в мишей двох дітей! Он вони! Біжать!

Я глянув на сцену, і серце мое обірвалося: там, навколо довгої спідниці Верховної відьми, ганяли дві мишки. Але це були не полівки, не звичайні домашні мишки, вони були біленькі. Звичайно, я відразу впізнав їх, моїх дорогих Вільяма і Мері.

Аудиторія в цю мить вила від захвату:

- Наша Проводирка показує нам приклад! Швидше за мишоловками! Бігом за сиром!

Але від мене не сковалося збентеження Верховної: вона здивовано дивилася на підлогу, навіть нахилилася, щоб розглянути моїх мишок краще. Потім несподівано різко випросталася і гаркнула:

- Тихо!

Миттєво настала оглушлива тиша.

- Ці миши - не моя робота, - оголосила Верховна відьма. - Це чиєсь ручні миші! І напевно в готелі живе їх господар, який-небудь мерзенний хлопчисько!

Відьми в залі схвально закивали:

- Так, хлопчисько, адже дівчата бояться мишей! І тут вони завили, як весняні коти на даху:

- Хлопчисько, у-у-у! Ми його приб'ємо! Ми його розчавимо!

- Замовкніть! - знову гаркнула Велика відьма зі сцени, піднявши руки. - Ми не повинні привертати до себе зайву увагу. Пам'ятайте, що в готелі ми - шановні пані з Королівського товариства запобігання жорстокості до дітей, чи не так? І позбутися цього маленького, смердючого нахабу ми повинні тихесенько і непомітно.

«Але ж вони говорять про мене», - здогадався я. Мое чоло вкрилося потом: я увявив собі, як вони цілком реально можуть розправитися зі мною. Під зловтішні вигуки відьом мой уяві постали жахливі картинки, і на душі стало зовсім моторошно.

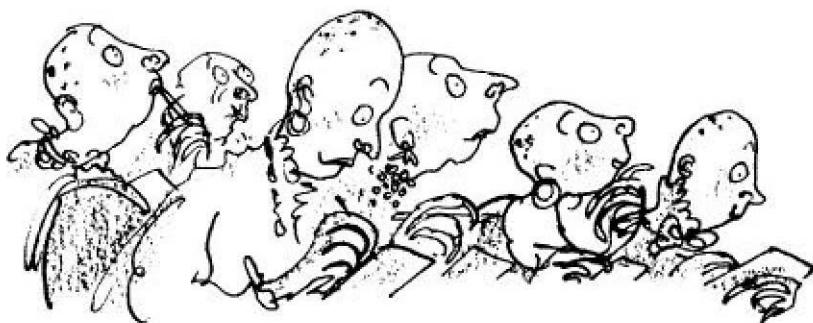
А тим часом мій король Вільгельм III продовжували гасати колами біля ніг Верховної відьми, яка очевидно, мала намір, добряче штурхонути їх. Вона вправно підчепила бідного Вільяма гострим носком туфельки і жбурнула його високо в повітря. Туди ж полетіла і його подружка.

«Оце так удар! - подумав я. - Ось кому треба було грати в футбол! »
Мишки вдарилися об стіну і, оглушені, кілька хвилин валялися на підлозі, як мертві, а потім втекли.

- Слухайте уважно! - пролунало знову гарчання зі сцени. - Слухайте і запам'ятовуйте рецепт приготування моого коктейлю «Формула-86 уповільненої дії»! Отже, ось рецепт моого «Мишороба».

Лисі відьми заворушилися, почали відкривати дамські сумочки, дістаючи блокноти і авторучки.

- Перш за все, - почала очільниця, - мені потрібен був компонент, здатний зменшити дітей до потрібних розмірів. Ви думаєте, що це дуже складно? - єхидно спітала вона.

Лисі леді злякано закивали головами.

- Анітрохи! - переможно оголосила Верховна відьма. - Виявляється, треба лише поглянути на дитину в перевернуту підзорну трубу.

- О! - завили відьми в залі. - Хто б таке міг вигадати!

- Але це ще не все! - грубо обірвала їх захоплення Верховна відьма. - Зворотну частину підзорної труби треба кип'ятити не менш двадцяти годин, поки вона не стане м'якою. А поки вона вариться, ви ловите сорок п'ять коричневих мишок, ножем відрізаєте їм хвости і смажите ці хвости в олійці для лікування волосся. Хвости повинні стати ніжними і хрусткими.

- А миши? Що робити з ними? - піднялися лисі голови над блокнотами.

- Миши? Ах, миши ... Ну, їх треба просто виварити протягом години в каструлі з жаб'ячим слизом. Але слухайте далі! Це тільки частина приготування моого зілля.

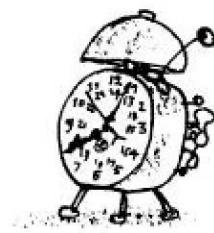
Головне - це такий наповнювач, який затримає дію «Формули-86», відсуне результат на кілька годин. Дитина проковтне гостинець, але дія його компонентів проявиться тільки о дев'ятій годині ранку наступного дня!

- І як же ви це придумали? Відкрийте нам таємницю! - загомоніли відьми в залі. Верховна відьма переможно оглянула залу.

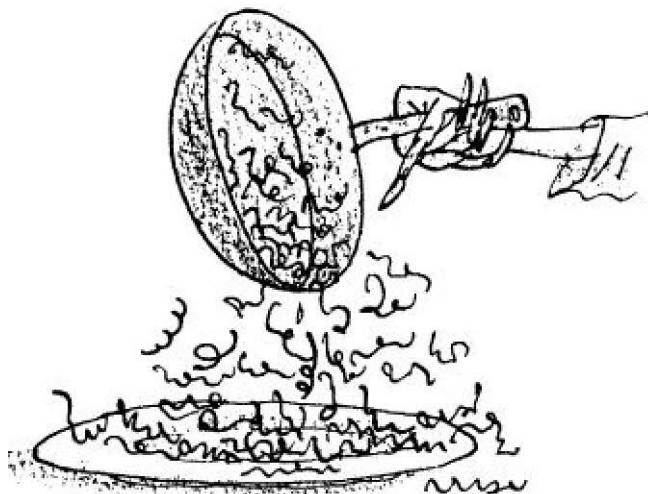
- Мій секрет простий, - з удаваною скромністю оголосила вона. - Це будильник! Ви встановите будильник ввечері на потрібний час, і рівно о дев'ятій ранку наступного дня почне діяти суміш.

- Будильник для кожної дитини!? - залунали голоси. - Але ж це не менше п'яти мільйонів будильників!

- Ідютка! - загриміла зі сцени Велика відьма. - Коли ви хочете з'їсти біфштекс, хіба вам потрібна вся корова? Вам вистачить одного будильника на тисячу дітей.

Ви встановите час точно на дев'яту годину ранку, щоб потім засмажити його,

Аж до ніжного і хрусткого стану. Всі пишуть за мною? - строго гrimнула вона.

Лисі голови слухняно закивали.

- Отже, ви берете гарненько зварену підзорну трубу, до хрустких кірочок обсмажені хвости сорока п'яти мишей, добре прожарений будильник і закладаєте

все це в міксер. Вклочаєте його на максимальну швидкість - і у вас готова густа

паста. Додайте до неї жовток лелечого яйця ...

У залі здійнявся галас. Позаду одна відьма непомітно нахилилася до сусідки:

- Я часто навідуєся в пташині гнізда, але лелека ...
адже він влаштовується
завжди так високо.

- Гарненько збийте всю масу, - тим часом продовжуvala Велика, - а потім обережно вмішайте в неї клешню краба, дзьоб папуги, хобот мурахоїда і язик
крота, попередньо все це подрібнивши до стану дрібного пилу.

- Звичайно, звичайно, ми все дістанемо, ми все зробимо! - хором погодилися слухали її відьми.

- Чудово! - зраділа Велика відьма. - І коли ви все це гарненько перемішаєте в міксері, у вас вийде зелена рідина чарівного відтінку. Запам'ятайте! Знадобиться всього лише крапля моого коктейлю для однієї цукерки, для однієї плитки шоколаду! І рівно о дев'ятій годині ранку наступного дня дитина, яка з'їла нашу цукерку, за двадцять шість секунд перетвориться в мишу! Не давайте їм більше однієї цукерки, більше однієї шоколадки. Якщо ви їм дасте більше, то можете все зіпсувати! Тоді точний час дії «Формули-86» зміститься, і дитина надто швидко обернеться в мишу. А ще більша доза зробить миттєвий ефект, але ж ви не хотіли б цього, чи не так? Бачити, як діти перетворюються в мишей серед прилавків вашого магазину, - це тільки себе викрити! Так що будьте уважні і обережні! Жодної зайвої краплі!

Зникнення Бруно Дженкінса

Верховна відьма знову почала промову:

- А зараз я хочу довести вам, що мій рецепт бездоганний і дія його - абсолютна. Ви можете завести будильник не обов'язково на дев'яту годину наступного ранку.

Ставте його на будь-який час! Я вирішила продемонструвати вам дію моєї магічної формули прямо тут і зараз. Я завела будильник ще вчора, встановивши його на п'ятнадцять тридцять сьогоднішнього дня, і потім засмажила за свою формулою. Вона глянула на свої ручні годинники: - До початку експерименту залишається сім хвилин!

Всі відьми пильно і мовччи дивилися на неї в очікуванні якоїсь драматичної події.

- І що ж я зробила з моїм чудовим коктейлем? Я капнула одну його краплю на плитку шоколаду і пригостила вчора нею одного гідкого хлопчака, який вештався у вестибюлі готелю.

Верховна зробила паузу, очевидно насолоджуючись нетерплячим очікуванням і напругою аудиторії.

- Я спостерігала, - продовжувала вона, - як це порося жадібно проковтнуло всю плитку, і навіть поцікалася: «Смачно?» - «Шикарно!» - відповів він. «Хочеш ще?» - запитала я. «Звичайно», - відповів він радісно. І я обіцяла йому ще шість шоколадних плиток, якщо він прийде завтра до зали для гри в м'яч рівно о третій годині двадцять п'ять хвилин після полудня. Він, звичайно, заволав: «Я прийду! Вже будьте певні: я прийду точно в цей час». Так що початок покладено! Як не спробуємо - нічого не дізнаємося. Не забудьте, що вчора, перш ніж підсмажити будильник, я встановила його на половину четвертої цього дня. - Велика відьма знову глянула на свої годинники. - Час! - вигукнула вона. - Зараз рівно третя двадцять п'ять після полудня, і, напевно, наш ненажерливий кабанчик вже стойть за дверима.

І вона мала рацію: хтось уже смикав з того боку за дверну ручку і гамселив у двері кулаком.

- Швиденько! - зойкнула Велика. - Одягти перуки! Туфлі! Рукавички!

Почався неймовірний шум, жахлива метушня з одяганням, і я побачив, що на сцені Верховна відьма теж споряджається, натягуючи своє обличчя-маску.

При цьому вона абсолютно змінилася, миттєво перетворившись в гарненьку юну леді.

- Пустіть же мене! - кричав за дверима хлопчик. - Де, нарешті, обіцяний шоколад? Я хочу його отримати!

- Він не просто бридкий, він, окрім того, виявляється, страшенно жадібний, - здивувалася Велика відьма. - Ну, відкрийте ж йому двері, нехай вінувійде!

Вона виглядала так природно, вимовляючи ці слова, і губи її натурально рухалися, і очі посміхалися - абсолютно живе обличчя молоденької дівчини!

Одна з відьом зняла з дверних ручок ланцюга, розкрила обидві важкі стулки і сказала комусь в коридорі:

- Привіт, юний джентльмен! Раді тебе бачити! Ти ж прийшов за шоколадом? Заходь, він на тебе чекає.

Увійшов маленький хлопчик в білому светрі, шортах і кросівках. Я вже раніше зустрічав його в готелі. Він жив тут з батьками, містером і місіс Дженкінс, і я знов, що звати його Бруно. Для мене він був несимпатичним - один з тих ненажерливих ледарів, які безперестанку щось жують. Зустріну його у вестибюлі - його рот напханий бісквітом або ще чимось. Побачу його в коридорі - він запихає до рота повні пригорщі картопляних чіпсів. Коли він вийде в сад - він не гуляє, а стоїть на одному місці і плямкає, з жадібністю пойдаючи велику плитку молочного шоколаду, при цьому друга плитка стирчить у нього з кишенні. Ще у нього була неприємна звичка хвалитися тим, як багато заробляє його батько, і розповідати, що у них три чудових автомобілі.

Але особливо він мені не сподобався після того випадку на терасі готелю ... Він стояв на колінах з лупою в руках на залийтій сонцем підлозі і, фокусуючи лупою сонячний промінь, спалював нещасних мурашок, одну за одною.

«Мені подобається дивитися, як вони горять!» - оголосив він.

«Але ж це жорстоко! - закричав я на нього. - Припини негайно!»

«Подивимося, як ти зможеш заборонити мені робити це», - єхидно промовив він.

Я штовхнув його щосили, і він з гуркотом полетів на підлогу. Його лупа розлетілася на шматки, а він скочив з диким ревом:

«Ось побачиш, тобі перепаде від моого тата!»

І помчав, мабуть, в пошуках свого батька. Більше я з ним не зустрічався.

І зараз я дуже сумнівався, що відьми зможуть перетворити його в мишку, хоча в душі я щиро на це сподівався. Однак в будь-якому разі я не заздрив його ситуації.

накинула ланцюга на дверні ручки, але Бруно цього не бачив, оскільки думав тільки про шоколад.

Велика відьма оголосила на всю залу:

- Зараз вже залишилася одна хвилина до половини четвертої.
- Що, чорт забирай, тут відбувається? - запитав раптом Бруно.

Він не здавався переляканим, але явно відчував себе не затишно.

- Що все це означає? Де шоколад? - знову запитав Бруно.

- Залишилося тридцять секунд, - викрикнула голосно відьма, схопивши Бруно за руку.

Той аж здригнувся і вступився на неї. Вона дивилася на Бруно посміхаючись, і всі в залі теж дивилися на нього дуже уважно. Бруно підозріло озирнувся і знову зажадав:

- Так дайте ж мені шоколад! І відпустіть, нарешті! - I раптом Бруно заволав: - Хто-небудь з цих божевільних поганок скаже мені, що тут відбувається?

Але Велика відьма, схилившись до нього, ніжно проголосила:

- Десять секунд! - I потім почала відраховувати: - Дев'ять, вісім, сім ... одна ... включаємо запалювання!

Я готовий був записягтися, що почув дзвінок будильника. Бруно підстрибнув на місці, немов хотсь вдарив його знизу, і скрикнув:

- Ой!

Він підстрибнув так високо, що виявився на маленькому столику на сцені, і раптом побіг по кришці столу, волаючи і розмахуючи руками. А потім раптом затих, а тіло його заціплено.

- Задзвонив дзвінок, починає роботу «Мишороб»! - оголосила Верховна відьма. Вона почала танцювати, підстрибуючи, плескати в долоні і співати:

- Милий, - промуркотіла Верховна відьма зі сцени, - шоколад твій давно на тебе чекає. Але спочатку піdnімися до мене і привітайся з цими чарівними леді.

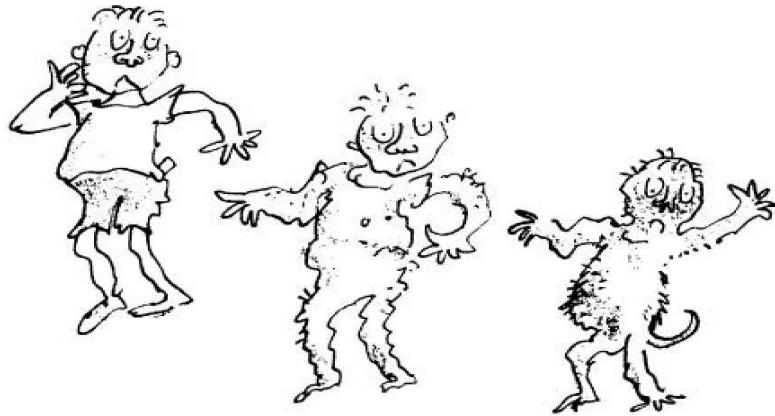
Голос її був дивовижно м'яким і ніжним, слова текли солодкими краплями

меду.

Бруно явно зніяковів, але все ж дозволив взяти себе за руку і відвести на сцену, де стояла Верховна відьма.

- Гаразд, - сказав він. - Але де ж мій шоколад?

Тут я помітив, що відьма, яка його зустріла, потихеньку знову

- Порода людська, негідник малий,
Гідке блошеня, зникай же, мерщій,
Невдовзі ти станеш хвостатою мишкою,
Тобі не треба плитки, Ми залишимо трішки!

Тим часом Бруно на очах став зменшуватися. Його тіло скорочувалася,

здувалось, щомиті все швидше. Шкіра зморщувалась все виразніше. На тілі почав зникати одяг, проте з'явився темний пухнастий ворс. Бруно на моїх очах обростав шерстю! Ось з'явився хвостик ... за ним виникли вуса, ось уже замість рук і ніг - чотири лапки ... Все сталося майже миттєво, за кілька секунд. И ось вже Бруно не стало ... По столу бігала маленька миша в коричневій шубці ...

- Браво! - закричала і заплескала аудиторія. - Вийшло! Формула діє! Колосаль но! Чудо! Чудо!

Всі відьми схопилися з місць, захоплено піднімаючи руки, і плескали, стукаючи кігтями. З складок своєї спідниці Верховна відьма раптом дістала мишоловку і почала її налаштовувати.

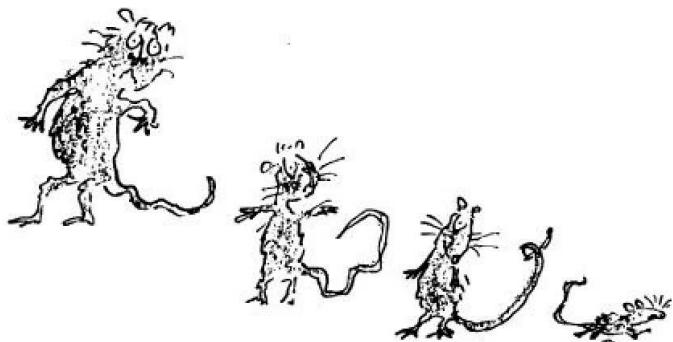
«Ну, ні, - подумав я. - Можливо, Бруно Дженкінс і маленький негідник, але я не маю наміру спокійно дивитися, як відьми приб'ють його мишоловкою! »

- Та де ж він? - вигукнула в цей час Велика відьма, з подивом оглядаючи свій столик і сцену. - Куди поділася ця миша?

Вона не знайшла її. Розумний Бруно давно вже зістрибнув зі столу і прошмигнув у якийсь закуток або знайшов дірку в стіні.

«Слава богу», - подумав я з полегшенням.

- Це ще нічого не означає! - знову гаркнула Велика відьма своїм розчарованим слухачкам. - Сидіти і мовчати! Всім!

Працюри

Як і раніше я бачив в щілинку ту ж картину: Верховна відьма стоїть в центрі сцени і оглядає зал палаючими злими очима, а лисі леді, знову скинули свої перуки, притихли, розм'яклі і втомлені.

- Усі, кому за сімдесят років, підніміть руки! - пролунала команда зі сцени.

Сім або вісім пазурістих лап миттєво злетіли вгору в різних кінцях залу.

- Мені здається, - продовжувала Велика відьма, - що ви, найстаріші з відьом, предки багатьох з нас, вже не в змозі видертися на високе дерево в пошуках пташиного гнізда з яйцями.

Старі відьми тут же одноголосно завили:

- Не можемо, справді, не можемо! Уже страшнувато лізти на високі дерева!

Велика відьма жорстко продовжувала:

- Та й не зловити вам ні краба, ні крота і не підете ви нікуди з рушницею, щоб зловити мурахоїда. Ви вже занадто старі для таких подвигів.

- Правда, правда, - сумно кивали головами старі відьми в знак згоди з керівницею.

- Ви предки багатьох з нас, - продовжувала Велика відьма. - Ви служили мені вірно багато років. Ви були кращими, спритнimi і щасливими! Тому я не можу відмовити вам у задоволенні розправитися з тисячею-другою цих неприємних поганців! Спеціально для вас я приготувала своїми руками трохи чудесного зілля уповільненої дії і хочу вручити його вам, перш ніж ви покинете цей готель.

- О, дякуємо, дякуємо! - заголосили найстаріші відьми. - Які ви добрі та дбайливі!

- Ось зразок моого коктейлю, приготованого для вас. - Велика відьма порилася в

складках своєї спідниці і дістала крихітну пляшечку. Показавши її всім присутнім, вона проголосила: - У цій крихітній пляшечці п'ятсот доз! Цього вистачить вам для п'яти сотень брудних мерзотників!

Я добре роздивився цю пляшечку з темного скла. Він був не більше тих, в яких продають краплі від нежитю.

Зі сцени лунало:

- Кожна з вас, найстаріших відьом, отримає по дві таких пляшечки!

Найстарші знову вдячно заскіглив, обіцяючи не витратити даремно жодної краплі.

- Ну що ж, - урочисто проголосила Верховна відьма, - завершимо нарешті нашу зустріч! І, до речі, настає обідній час для тих, хто зупинився в цьому готелі. Але зараз ми всі разом перейдемо на Сонячну веранду, де для нас сервірований чай і де нас очікує директор цього прекрасного готелю. - Верховна відьма повела рукою в бік залу. - Так не забудьте ж, номер моєї кімнати чотири сотні п'ятдесят чотири. Це я кажу тим з вас, для кого я приготувала пляшечки з моїм винаходом. Чекаю вас у себе рівно о шостій годині вечора. А о восьмій ми всі повинні зібратися в їdalні готелю на вечерю. Пам'ятайте, що ви - чарівні леді з КТПЖД, для нас там будуть накриті два спеціальних столи. Але вам треба заткнути носи ватними тампонами, щоб уникнути скандалу. Адже в їdalні завжди повно дітей, і «пахнючка» від них буде для вас нестерпною. Та й взагалі, не забувайте про пристойність. Все ясно? Питання?

- Ваша величність, - пролунав голос із залу, - дозвольте запитати. Що станеться, якщо одну з приготовлених нами цукерок з'єсть дорослий?

- Це погано скінчиться для нього, - похмуро прорекла Велика відьма. Потім вона додала: - Ну все. Йдіть!

Відьми схопилися зі своїх місць і почали збиратися. А я ще сидів на килимі за ширмою, притулившись до щілини, що розкрила мені так багато відьомських таємниць. Я тільки молився про себе, щоб відьми скоріше пішли і дозволили мені вийти з мого ув'язнення.

- Стривайте! - пролунав раптом чийсь гучний крик. - Затримайтесь всі!

Цей крик пролунав, як заклик бойової труби. Всі зупинилися, завмерши і звернувши погляди до тієї, що кричала.

Це була одна з найвищих відьом. Я добре роздивився її відкинути назад голову і воруваючись крила великого носа, ніздрі якого нагадували морські раковини.

- Стривайте ж! - знову вигукнула вона. - Чуєте цей запах?! Я відчуваю запах собачого лайна!

- Звідки? Не може бути! Ти помиляєшся! - почулися з усіх боків здивовані вигуки.

Носата відьма стояла на своєму. Вона гаряче почала запевняти інших, що запах цей десь зовсім поруч, треба тільки пошукати.

- Що відбувається? - грізно гаркнула Верховна відьма, що досі стояла на сцені.

- Ваша величність, - шанобливо відповіли їй, - Мілдред здається, що тут пахне собачим лайном.

- Що за нісенітниця?! - обурилася Велика. - Собаче лайно у неї в голові, замість мізків!

-То, стійте ж! - знову закричала Мілдред. - Ось воно! Я знову чую його! Крила її величезного носа ворушилися, немов риб'ячі хвости.

- Цей сморід просто забиває мені носа! - продовжувала вона. - Невже ніхто з вас нічого не чує?!

При цих її словах всі відьми підняли голови вище, і їх ніздрі заворушилися.

- Вона має рацію, - зауважив хтось. - Я теж чую легку «пахнючку».

За кілька секунд збіговисько відьом перетворилося на дикий волаючий натовп.

- У-у-у !!! - вили вони.

- Але чому ж не смерділо досі ?! Адже ніхто нічого не чув! Це не кімната, а просто брудна канава! Десь тут напевно ховається маленьке порося! - мчали зі усіх боків крики і голосіння.

- Шукайте! - розпорядилася Велика відьма. - Вислідіть, знайдіть мені його! І з корінням вирвіть!

Я відчув, як від жаху в мене на голові стає дібки волосся, а холодний піт струменить всім тілом.

- Шукайте! - повторила Верховна відьма. - Де ховається ця маленька гнойова купка ?! Якщо він тут і все чув, знайти і негайно знищити!

Метаморфози

В душі я міркував так: «Бігти мені нікуди. Навіть якщо я зараз рвону щосили і розштовхаю їх, мені все одно не втекти: адже двері замкнені, та ще ці ланцюги! Мені кінець! О, люба бабусю! Що вони збираються зробити зі мною ?! »

Раптом щось змусило мене обернутися і - о жах! Я побачив прямо перед собою розмальоване і напудрене огидне обличчя однієї з цих відьом, що дивилися на мене з відкритим ротом. Але ось вона прийшла до тями і радісно заверещала:

- Він тут! За ширмою! Хапайте його!

Вона було схопила мене за волосся, але я ухилившся і відскочив убік. І помчав до виходу. Як я летів! Жах, що відбувається гнав мене так, немов на моїх ногах виросли крила. Я оббіг всю кімнату і від всіх зумів ухилитися. Опинившись біля дверей, я спробував зірвати ланцюг, але марно. Ланцюг міцно був прикручений до дверних ручок.

А ось відьми ні на хвилину не засумнівалися в тому, що я вже попався. Вони стояли спокійно, розбившись на маленькі групки, і перемовлялися між собою, з усмішкою спостерігаючи за мною. Деякі демонстративно затискали носи пальцями, вже затягнутими в рукавички, як би кажучи: «Фу ... Як тут кепсько пахне ... Пора звідси йти».

Але Верховна відьма гаркнула на них:

- Так ловіть же його, ідіотки! Встаньте в ряд вздовж зали і йдіть на нього! Заганяйте в кут! Хапайте! Тягніть його до мене !!

Відьми слухняно вишикувалися в одну щільну шеренгу і рушили вперед, замикаючи кільце навколо мене. Вони наближалися, все щільніше обступаючи мене і підштовхуючи до одного з кутів.

Від страху, що надав мені сили, я став голосно і пронизливо верещати і кликати на допомогу.

- Допоможіть! - кричав я щосили, намагаючись просунутися до дверей. - Допоможіть-е-е! ..

А раптом хтось в цю мить проходить коридором ...

- Хапайте ж його. Заткніть йому пельку! - прогарчала Велика відьма.

П'ять чи шість пар пазуристих лап в рукавичках схопили мене за руки і за ноги, відриваючи від підлоги. Хтось затис мені рота рукавичкою.

- Сюди його! Сюди тягніть! - лунало зі сцени. - Черв'як, шпигував за нами! Він заплатить за це!

І мене потягли на сцену. Я відчував, як міцно вчепилися в мене пазуристі лапи.

Я повис на них, голова моя гойдалася десь коло підлоги.

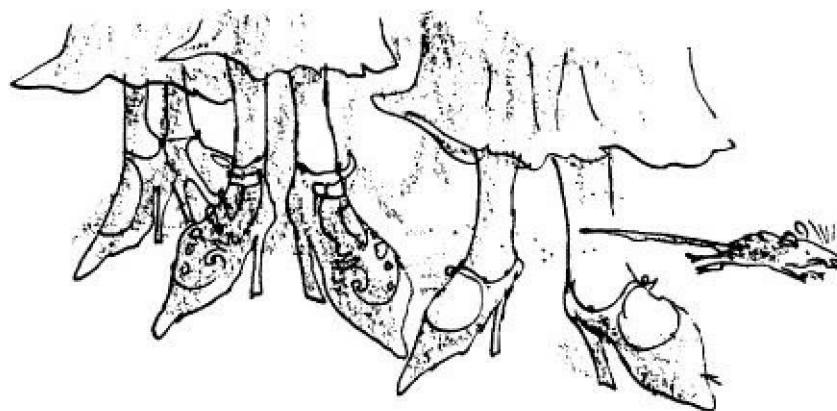
Я побачив ноги Верховної відьми, потім підняв очі: вона спопеляла мене змійним поглядом. Стискаючи в руці пляшечку «Мишороба», вона прошипіла:

- А ось і ліки! Затисніть йому міцніше носа, щоб він роззвив пащу!

Міцні пазуристі пальці обхопили мій бідний ніс. Я затамував подих і зціпив зуби. Ale довго так терпіти я не зміг, груди мої просто розривалися. Я відкрив рот, щоб ковтнути хоч трохи повітря, і в цю мить Велика відьма вихлюпнула мені в рот майже весь вміст своєї пляшечки!

Який це був біль ... Просто не передати словами. Мій рот горів, немов у нього вилили кілька склянок окропу! Разом з тим я відчув, як гаряче полум'я стікає в груди, в живіт, перетікає в руки і в ноги, охоплює все тіло. Я завив на весь голос від болю, але в той же момент нечиста рукавичка з силою стулила мені рота.

В ту ж мить я відчув, як звужується моя шкіра. Чи можна описати це відчуття словами? .. Від голови до кінчиків пальців ніг я зіщулувався, зморщувався, наче повітряна кулька, з якої швидко втікало повітря і вона на очах зменшувалась в розмірах.

А потім мене щось стиснуло, немов я перебував усередині металевої капсули, а чиясь невидима рука повернула невидимий гвинт преса, і з кожним поворотом цього гвинта моя оболонка почала стискуватися, перетворюючи мене в м'якоть, як апельсин, з якого йод тиском вичавлюють сік. На довершення відчув тисячі дрібних уколів зсередини: це пробивався крізь шкіру пухнасте мишаче хутро, сіра шерсть.

Звідкись здалеку до мене долинуло:

- Він отримав одразу всі п'ятсот доз! Навіть будильник не витримав!

Запам'ятайте, ви - свідки надзвичайного, рідкісного експерименту!

Пролунали оплески, а я подумав: «Хто ж я тепер? Адже мене видавили з моого власного тіла! »

Біля самого носа я розрізнив дошки сцени. Я побачив чотири лапки, з жахом зрозумівши, що вони мої! Я не був більше хлопчиком, я був маленькою мишкою!

- Давайте швидше мишоловку і сир! - долинуло зверху до мене.

Але я не став чекати такого кінця. Я метнувся зі сцени швидше сонячного зайчика. Мене самого здивувало, як стрімко я міг бігти. Вмить я перескочив через десятки відьмацьких туфель і вже був на сходах, що ведуть до зали. В один момент я пронісся під рядами стільців, але що цікаво - я не чув власних кроків. Я мчав безшумно! Біль в тілі вщухла, і я відчував себе непогано.

«Як цікаво побути мишкою, - промайнуло у мене в голові. - Крихітною, безшумною мишкою, яку ці кровожерливі леді ніколи не зловлять ».

Сховавшись за ніжкою стільця, я притих.

Десь далеко лунав голос Верховної відьми:

- Залиште цього негідника, він не вартий нашої уваги! Йдемо, всі йдемо! На Сонячній веранді на нас чекає чай і цей дурний директор.

Бруно

Я швидко оббіг навколо ніжки стільця і сидів, спостерігаючи за сотнями відьмацьких ніг, що проходили повз мене у витончених туфельках. Вони покидали залу для гри у м'яч. Коли настала абсолютна тиша, я теж обережно побіг до виходу.

І тут я згадав про Бруно, адже він напевно десь тут. Я гукнув його на ім'я, хоча боявся, що не зможу розмовляти як раніше: адже миші не говорять людською мовою. Тому гучний звук моого звичайного голосу і чиста мова шокували мене.

І все ж я сказав ще раз:

- Бруно Дженкінс, якщо ти мене чуєш, то відгукнися. Де ти?

Боже! Як дивно: з моого крихітного мишацького ротика вилітали нормальні людські слова, а голос мій був звичайним голосом восьмирічного хлопчика! Але ніхто мені не відповів.

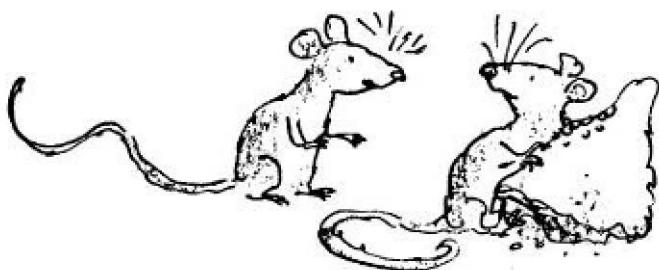
Я кружляв поміж ніжками стільців, і, зізнаюсь, мені подобалося перебувати так близько до підлоги. Дивно, але я не був засмучений своїм новим становищем. Я думав: «Ну що такого хорошого, коли ти - маленький хлопчик? Невже це краще, ніж бути мишкою? Я знаю, правда, що мишей не дуже полюбляють, їх ловлять, труять, їм загрожують кішки і мишоловки. Але ж і хлопчики іноді гинуть. Вони хворіють, потрапляють під машини. А крім того, вони зобов'язані ходити в школу.

Мишам немає до цього ніякого діла. Мишай не лякають іспити або відсутність грошей. Що дійсно турбує мишей, то це кішки і люди. Але це, ще не все! Моя люба бабуся, я впевнений, буде любити мене завжди, в будь-якій подобі. І як добре, що у неї немає кішки! Потім: дорослі миші не повинні йти в армію, вони не воюють з іншими мишами. Миші дружать між собою, чого не скажеш про людей.

- Ні, - вирішив я, - бути мишкою не так вже й погано! »

Так розмірковуючи, я оббіг всю підлогу великої кімнати і раптом наткнувся на ще одну мишу. Точніше, це було мишеня, що припало до підлоги від страху і стискало в передніх лапках маленький шматочок хліба. Воно гризло цей шматочок з видимим задоволенням. Зрозуміло, це міг бути тільки Бруно!

- Привіт! – промовив я. Він краєм ока глянув на мене і продовжував працювати

зубками. - Що це у тебе?

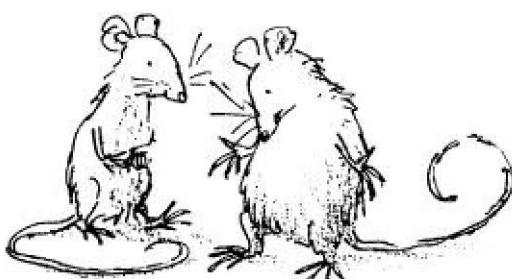
- Шматок бутерброда з паштетом. Хтось кинув, страшенно смачний. Голос його, на подив, теж був колишнім.

Дехто, напевно, думає, що миші тільки пищать, спілкуючись один з одним (якщо, звичайно, вони вміють розмовляти між собою). Тому мені було так смішно почути знайомий хлоп'ячий голос, який належав цьому крихітному створенню!

- Послухай, - сказав я йому, - раз ми обидва тепер миші, давай разом подумаємо, що ж нам робити.

Він перервав свою трапезу і вступився на мене темними намистинками очей.

- Що значить «ми»? - запитав він мене. - Якщо ти став мишею, то і говори про себе.

- Але ж ти теж став мишею, Бруно!

- Не базікай нісенітниці, яка я миша? I взагалі, перестань мене ображати, я ж тобі не грубіянив! Навіщо ж ти обзываєш мене мишею?

- А ти сам хіба не розумієш, що з тобою сталося? - якомога спокійніше, щоб не злякати Бруно, запитав я. - Адже кілька

хвилин тому в цьому залі були відьми. Вони перетворили нас з тобою в мишей.

- Не бреши! - обурився Бруно. - Це не правда!

- Припини возитися з цією скибкою і поглянь на свої руки! Адже це лапки!

Він нарешті послухав мене і подивився на свої лапки.

- От біда! - заплакав він. - Я й справді миша! Ну почекай, ось мій тато про все дізнається!

- Він подумає, що ти став кращим, ніж був, - зловтішався я.

Бруно заволав:

- Не хочу! Не треба! Я не миша! Я Бруно Дженкінс!

При цьому він стрибав і плакав.

- Не плач, - сказав я йому, - адже трапляються речі, навіть гірші. Зате тепер у тебе буде своя нора. А ночами ти зможеш бігати до комори і ласувати чим-небудь смачним! Знаєш, скільки в коморах всього - родзинки, кукурудзяні пластівці, шоколадне печиво! Ти можеш об'їдатися там цілу ніч!

Бруно поступово замовк і слухав.

- Знаєш, - нарешті підбадьорився він, - а це непогана думка! Але якщо я захочу холодного курчати, як же я відкрию холодильник? Вдома я вечерами завжди закушую чимось холодненьким.

- Не турбуйся про це, - впевнено сказав я йому. - Твій багатий татко купить тобі маленький мишачий холодильник.

Тут Бруно ніби щось згадав.

- А про яких відьом ти казав? - запитав він. - Я ж нікого не бачив.

- Та леді, що дала тобі вчора у вестибулі готелю шоколадку, саме вона була відьмою! Пам'ятаєш її?

- Ах мерзенна стара коза, - заверещав Бруно. – Нехай начувається! Де вона? - Обуренню його не було меж.

- Забудь, - я спробував заспокоїти його. - Навіть не сподівайся помститися їй. Головне для тебе тепер - це твої батьки. Як вони поставляться до того, що сталося з тобою? Як вони будуть з тобою поводитись?

- Боюся, мій татко розлютиться, - похмуро сказав Бруно. - Та й мама бойтесь мишей.

- Тоді у тебе виникнуть складнощі з батьками, - сказав я. - А ось моя бабуся сприйме все, як є. Я впевнений в цьому, тому що вона знайома з витівками відьом.

Бруно знову взявся за залишки бутерброда.

- І що ти пропонуєш? - запитав він.

- Напевно, нам потрібно спершу все обговорити з моєю бабусею, - сказав я важливо. – Вона вже напевне знає, що треба робити.

І я попрямував до відкритих дверей. Бруно, міцно затиснувши в лапці шматочок свого смаколика, поспішив за мною.

- Вийдемо в коридор і помчимося швидше за кулі, - сказав я йому, - тільки тримайся ближче до стіни і не відставай! І не відкривай рота. Нам треба постаратися нікому не попастися на очі. Весь час пам'ятай: якщо нас побачать, то ми загинемо!

Я вирвав шматочок хліба з його лап, відкинувши його у бік і скомандував:

- Давай вперед, за мною!

Привіт, бабусю, люба!

Ледве вибравшись із зали для гри в м'яч, я помчав швидше за блискавку. Вмить я пролетів весь коридор, кімнату відпочинку, читальну залу, бібліотеку; лише промайнувши їdalню, я вже мчав до сходів.

Тримаючись близче до стіни, я проскочив всі сходи, легко перестрибнувши їх.

- Бруно, ти тут? - на бігу сказав я, знизивши голос, і почув у відповідь задихане:

- Так!

Наші з бабусею кімнати знаходилися на п'ятому поверсі готелю. Бігти так високо було важкувато. Але, на щастя, ми нікого не зустріли на своєму шляху: люди вважають за краще ліфт.

На п'ятому поверсі я, наче рись, дістався до дверей бабусиної кімнати.

Перед дверима були виставлені для чищення два бабусиних черевички. Бруно мчав за мною, майже не відстаючи. Біля дверей бабусиної кімнати він запитав мене, захекавшись:

- Ну а що тепер?

У цей момент я відчув на собі чийсь погляд: з глибини коридору до нас наближалася наша покоївка, якої я так боявся! Саме з нею не хотів би я зустрітися в моєму нинішньому становищі.

- Швидше! - шепнув я Бруно. - Ховаймося в черевиках! - І ми шаснули всередину бабусиних черевиків, сподіваючись, що покоївка пройде мимо.

Але не так сталося, як гадалось! Вона зупинилася якраз навпроти дверей і взяла черевики в руки. Потім вона чомусь полізла пальцями всередину, що змусило мене стиснутися в грудочку. Але коли вона тицьнула мене пальцем в бік, я не втримався і вкусив цей палець. Я відразу ж зрозумів, що за дурість я зробив, але я вкусив її за палець інстинктивно, не думаючи про наслідки.

Дівиця заверещала так пронизливо, що її почули, напевно, навіть на далеких кораблях у відкритому морі. Упустивши черевики, вона помчала по коридору. І тут моя бабуся відкрила двері.

- В чому справа? - Суворо запитала вона.

Вискочивши з черевика, я стрілою промчав в кімнату. Бруно, як вітер, влетів за мною.

- Бабусю, швидше закрий двері! - закричав я щосили. Бабуся з подивом озирнулася: на килимі сиділи дві бурі миші. - Будь ласка, бабусю! - додав я, і тут вона усвідомила, що це говорю я, її онук, вона впізнала мій голос.

Вона застигла на місці. Просто скам'яніла, перетворившись в статую. Наче уражена блискавкою, вона стояла нерухомо в дивній позі, а обличчя її стало біліше за білий мармур. Очі її застигли на одній точці, і я боявся, що вона знепритомніє.

Але ось вона прийшла до тями, як ніби до неї дійшов сенс моїх слів. Вона взяла себе в руки і попрямувала до дверей. Але на півдорозі все-ж зупинилася і нахилилася, вдивляючись в наші мордочки. Сльози градом полилися з її очей, і щоки відразу стали мокрими.

- Бабусю, люба, не плач! - вигукнув я. - Адже все могло скінчитися набагато гірше! А тепер ось ми все-таки живі: я і Бруно. І ми втекли від них!

Поволі моя бабуся нахилилася і дбайливо підставила мені одну руку, а Бруно - іншу і перенесла нас на стіл. У центрі столу стояла ваза з бананами, і Бруно, звичайно, відразу опинився в самому центрі вази і вп'явся гострими зубками в жовту шкірку банана.

Бабуся, важко дихаючи, сперлася на спинку крісла, не зводячи з мене очей.

- Любой мій! - прошепотіла вона, і сльози знову ринули потоком у неї з очей. - Бідний мій, дорогий мій хлопчику! Що вони зробили з тобою!

- Бабусю, я прекрасно знаю, що вони зробили з нами. Але найсмішніше, що я не переживаю анітрохи! Я навіть не злюся! І, уяви, мені навіть добре! Звичайно, я розумію, що я вже не хлопчик, і, ймовірно, ніколи ним більше не буду. Але все чудово владнається, якщо ми з тобою знову будемо разом!

Кажучи все це, я не втішав бабусю, а чесно пояснював їй, що все не так уже й погано складається. Напевно, комусь здається дивним, що я не оплакував свою долю. Зрозуміло, це виглядає дивно. Я все розумію, але пояснити не можу.

- Так, мицій, я буду, як і раніше, доглядати за тобою, - крізь сльози промовила бабуся. - А хто це з тобою?

- Це Бруно Дженкінс. Вони його першого перетворили в мишку.

Бабуся дістала з сумочки коробку з сигарами і замислено почала шукати сірники. Пальці її тримали, вона міркувала про щось, дивлячись в бік, і ніяк не могла розпалити сигару. Нарешті вона затягнулася, зникнувши в хмарці сивого диму. Мабуть, сигара її трішки заспокоїла.

- Де ж все це сталося і де ця відьма тепер?

- Бабусю, вона не одна, їх там було кілька сотень! І всі вони зараз в нашому готелі!

- Чи не хочеш ти сказати, - вона швидко нахилилася до мене, - що вони проводять щорічну зустріч в нашому готелі? ..

- Так! Вже! Вони її вже провели, бабусю! І я все підслухав! З ними Верховна відьма, і всі вони зараз на першому поверсі на Сонячній веранді! Вони прикидаються членами якогось Королівського товариства. І зараз разом з директором готелю п'ють чай!

- А як же вони зловили тебе?

- Бабусю, вони мене занюхали!

Бабуся помовчала трохи, посмоктуючи сигару.

- Ти думаєш, вони і справді зараз п'ють чай на веранді? - запитала вона мене.

Я підтвердив це. Бабуся курила, розмірковуючи про щось, а я спостерігав, як хвилі тривоги набігають на її обличчя, а в очах відбивається занепокоєння. Несподівано вона різко випросталася в кріслі, і голос її став суворим:

- Тепер, розкажи мені все по порядку. І не тягни, викладай все докладно і швидко!

Я набрав у груди побільше повітря і почав свою довгу розповідь про залу для гри в м'яч, про свої заняття з мишенятами, про ширму, про всіх цих леді з Королівського товариства запобігання жорстокості до дітей і про все інше.

На жаль! Я не зміг підібрати слів, щоб описати своє жахливе враження, яке справило на мене обличчя Верховної відьми, коли вона зняла свою маску! Я лише повторював:

- Це було так жахливо! Так страшно!

- Продовжуй розповідати, - перервала мене бабуся.

Особливо її вразило спалення вщент зухвалої відьми іскрами з очей їхньої володарки. Бабуся реально розхвилювалася.

- Так, так, - говорила вона, - я чула про такі речі, але мені не вірилося! Ти перший, хто побачив це! У них це вважається найсуворішим покаранням і називається «підсмажити, як коржик». Відьми буквально ціпеніють від згадки, що будь-яку з них може спіткати така кара. Мені розповідали, - продовжувала бабуся, - що їх очільниця взяла собі за правило на кожній щорічній зустрічі спопеляти одну з відьом. Це тримає їх в покорі і страху.

Поступово я перейшов до розповіді про «Формулу-86 сповільненої дії». Але коли я виклав бабусі Великий план знищення дітей всієї країни, вона схопилася на ноги з небувалим хвилюванням:

- Я здогадувалась про це! - вигукнула вона. - Я знала, передчувала, що замислено щось жахливе!

- Але ми можемо перешкодити їм! - сказав я.

- Відьмам неможливо перешкодити. Згадай, яка сила міститься тільки в одному погляді Верховної відьми. Вона вб'є нас усіх, засмажить, ти ж сам це бачив!

- Та ні ж, бабусю! - засміявся я. - Повір, ми зупинимо це винищення всіх дітей, використовуючи їхній метод.

Бабуся перебила мене:

- А що сталося з Бруно?

Я розповідав все докладно, а бабуся непомітно спостерігала, як Бруно вминає смачного банана.

- Він буває коли-небудь ситий? - запитала вона мене.

- Упевнений, що ніколи, - випалив я.

Бабуся ніжно посадила мене на коліно і почала пригляджувати мою шерстяну одежину, що було для мене дуже приємним.

- Поясни мені, будь ласка, - попросив я, - чому ми, перетворившись в миші, говоримо і думаємо як люди?

- Все дуже просто, - сказала бабуся. - Вони можуть зменшити вас і покрити тіло шерсткою, вони знають, як перетворити ваші ноги і руки в лапки та інше. Але змінити вас вони не можуть: ви не стовідсоткові миші, ви - ті ж хлопчики, але в образі мишів. От і все! Та ж голова на плечах, той же розум, ваш власний голос. І слава богу, що все це так!

- Виходить, що я не зовсім звичайна миша, правда, бабусю? Я все-таки особистість або щось подібне.

- Правильно, - посміхнулася бабуся. - Ти дуже особлива миша!

Кілька хвилин ми мовчали, бабуся курила, ласково погладжуючи мою шерсть, а я притих у неї на коліні. Чути було тільки тріск розривання шкірки банана і знайоме плямкання Бруно. Я згорнувся в клубок і розмірковував. Ніколи ще думки не проносилися з такою швидкістю в моєму мозку.

- Бабусю, - гукнув я її, - схоже, у мене з'явилася певна ідея!

- Слухаю, мій дорогий, - ніжно відповіла бабуся.

- Верховна відьма назвала номер своєї кімнати - чотириста п'ятдесят чотири, і він знаходиться на четвертому поверсі. А номер моєї кімнати - п'ятсот п'ятдесят чотири, і ми живемо на п'ятому поверсі. Значить, її кімната знаходиться просто під моєю!

- Добре було б, щоб так воно і було, - сказала бабуся. - Ці готелі будують майже завжди однаково, коробка над коробкою, так що вона дійсно може перебувати прямо під нами. А що ж далі?

- Винеси мене, будь ласка, на балкон, ми повинні дещо перевірити.

Кожна кімната в готелі виходила на маленький балкон. Моя люба бабуся, ніжно тримаючи мене на долоні, пішла в мою кімнату, а з неї - на балкон. І ми стали уважно розглядати, що там було внизу, під нашим балконом.

Нарешті я сказав: - Ну що ж, якщо це й справді її кімната, закладаюсь, що я зможу туди пробратися.

- Навіщо?! Щоб знову потрапити до неї в лапи? Ні, я тобі цього не дозволю! - розсердилася бабуся.

- Але ж вони все зараз п'ють чай на Сонячної веранді разом з директором готелю. І раніше шостої години Верховна відьма не повернеться до себе в кімнату. Тільки до цього часу до неї прийдуть ці старі кози, тобто я хотів сказати, предки всіх відьом, ну які найстаріші з них ... Вона збиралася вручити їм по пляшечці свого мерзеного коктейлю.

- Ну добре, - сказала бабуся. - Припустимо, ти пробрався до неї в кімнату. І що б ти тоді зробив?

- Я б розшукав те місце, де вона тримає запаси своїх пляшечок, і потягнув би один. Адже вони дуже маленькі, і я доніс би його.

- Але мене лякає його вбивчий вміст, - мовила бабуся. - Ну добре, а що б ти зробив потім?

- Бабусю, - сказав я, - ти ж пам'ятаєш, що в кожному такому пляшечка і п'ятсот доз цього варива, для п'яти сотень людей. Ми змогли б позбутися від всіх відьом! Перетворити їх в миші!

Бабуся навіть злегка підстрибнула на місці від моєї близкучої думки. При цьому вона мало не впустила мене, і я ледь не впав за перила.

- Бабусю, - закричав я, - прошу тебе, обережніше!

Вона все ще бурхливо раділа моїй фантастичній, приголомшливої ідеї і навіть назвала мене геніальним хлопчиком. І тут же почала будувати грандіозний план знищення всіх відьом Англії, на додачу з Верховною відьмою, її власною зброєю!

- Давай спробуємо, - охоче погодився я. Бабуся при цьому так розхвилювалася,

що я мало знову не перелетів через перила балкона.

- Це буде найбільша перемога над відьмами за всю їх тисячолітню історію! - вигукнула вона. - Але хоробості нам вистачить! Давай почнемо прямо зараз! Тільки як же ми додамо краплю цієї «Формули» їм в їжу?

- Ми зробимо це пізніше, - запропонував я. - Спочатку треба добути зілля.

Але як би нам достеменно дізнатися, що кімната внизу - саме та сама, де живе Велика відьма?

- Ми зараз же все уточнимо! - вигукнула моя бабуся схвильовано.

Вона, здавалося, помолодшала від нашої ідеї, рухалася швидко і енергійно.

- Підемо скоріше, не будемо втрачати жодної хвилини.

Міцно тримаючи мене в долоні, вона поспішила з моєї спальні в коридор і спустилася на четвертий поверх, м'яко постукуючи по килиму своєю паличкою. Ми обоє вдивлялися в номери кімнат, позначені золотистими цифрами. Ось і чотириста п'ятдесят четверта.

Бабуся обережно штовхнула двері, але та, зрозуміло, була замкнена. Тоді вона уважно оглянула коридор, порівнюючи його з нашим.

- Ти маєш рацію, - сказала бабуся, - ця кімната знаходиться прямо під твоєю спальнєю.

Ми ще раз перерахували кількість кімнат від початку коридору, щоб не помилитися, і повернулися в мою спальню.

- Значить, дійсно, це її балкон, і, поглянь, двері її балкону відчинені! Але тільки, як ти туди спустишся?

На жаль, я не міг нічого вигадати. Наші кімнати розташовувалися прямо над парадним входом в готель, а внизу, під балконами, блищають гострі металеві зубці огорожі. І, коли б я впав з балкону то, напевно б, загинув.

Але тут бабуся вигукнула:

- Я придумала!

Вміть ми опинилися в її спальні, і, тримаючи мене міцно в долоні, вона жваво почала щось шукати серед своїх речей, акуратно розкладених на полицках шафи. И ось у неї в руках - клубок вовняних ниток із запханими в нього шпицями, на

яких гойдалась недов'язана вовняна шкарпетка. Цю шкарпетку бабуся в'язала для мене, але зараз він здався мені таким величезним!

- Лізь всередину, - сказала вона, - а я спущу шкарпетку вниз, на її балкон. І дай поквапимося, адже це чудовисько ось-ось повернеться!

Мишка-громило

Вмить ми вискочили на балкон моєї спальні.

- Ти готовий? - наче командир, запитала мене бабуся. - Я опускатиму тебе в шкарпетці.

- Так, готовий, - підтверджив я. - Думаю, що впораюся, адже я всього лише мишеня.

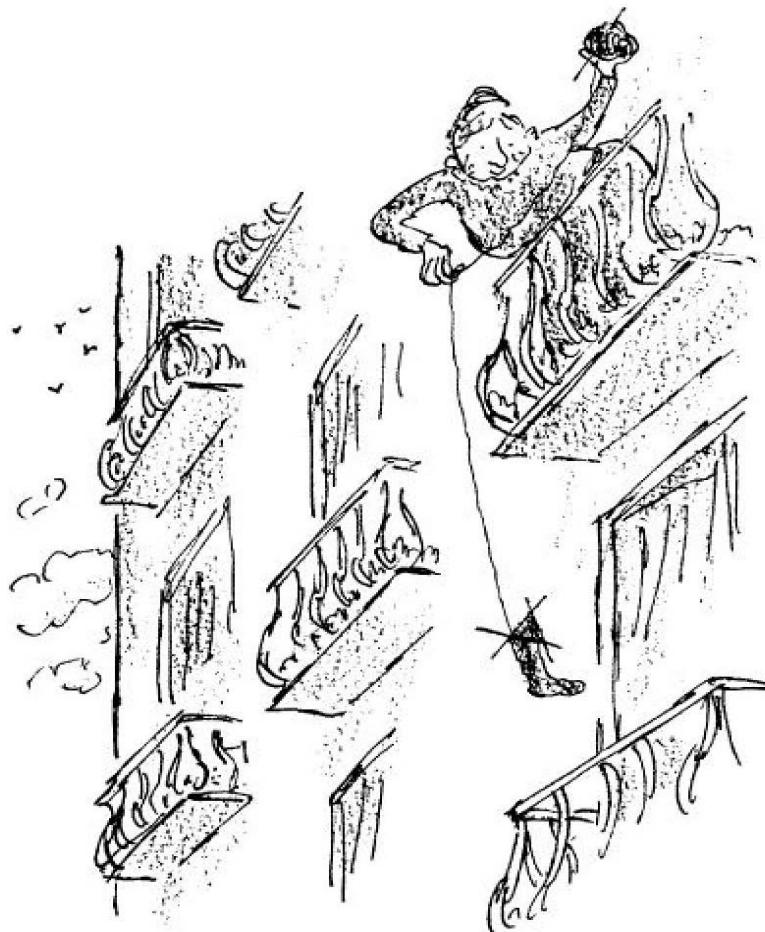
- Вірю, що впораєшся, - ласково сказала бабуся. - Щасти тобі, мій милив! - Вона обережно опустила мене всередину шкарпетки (моєї шкарпетки!) І потім стала потихеньку розмотувати клубок.

Шкарпетка, що підтримувалась вовняною ниткою, полинула донизу. Крізь в'язане полотно я бачив десь далеко внизу, ніби на іншій планеті, дітлахів, які грали на пляжі, маленьких, наче мурахи. Моя шкарпетка погодувалась від легкого вітерця. Вгорі, високо над собою, я бачив голову бабусі: трохи перехилившись через перила, вона спостерігала, як шкарпетка зі мною опускається на балкон кімнати Верхової відьми.

- Ти вже майже на місці, - почув я її приглушений голос. - Ще трохи, і ти досягнеш мети! З м'якою посадкою тебе, малий!

Я відчув слабкий поштовх, і тут же пролунав голос бабусі:

- А тепер біgom, біgom!

Я швидко вибрався на світ божий і рвонув щосили в кімнату Верховної відьми. На мене війнуло чимось затхлим, кислим, такий самий запах стояв у залі для гри в м'яч, коли там зібралися відьми. Це був особливий, відъомський сморід.

Він нагадав мені туалети маленьких залізничних станцій ...

Кімната відьми здалася мені не такою великою, як моя спальня, і до того ж - тісною. Загалом, це був звичайний номер звичайного постеляця готелю, такого ж, як усі. Але ж це була кімната відьми! Хитрої відьми, яка, звичайно, не залишить на видноті нічого підозрілого. І раптом я побачив ... жабу!

Вона стрибала по килиму, а потім зникла під ліжком.

- Постіши, любий! - знову пролунав голос бабусі. - Хапай пляшечку і тікай звідти!

Я бігав кімнатою туди-сюди у пошуках зілля, але нічого не міг знайти.

Хотів було пошукати в стінній шафі, але не зміг відкрити її дверцята. Я навіть втомився і присів на мить посеред килима, щоб подумати. Де ж ця проклята відьма ховає свій винахід? Зрозуміло, не в стінній шафі, адже покойка може заглянути в неї.

Я стрибнув на ліжко, щоб краще роздивитися з висоти. «А що, коли ці пляшечки у неї під матрацом ?!» - подумалося мені. Я тут же спробував залізти під матрац, але його страшенна важкість ніяк не дозволяла мені зробити це. Нарешті з великими зусиллями мені вдалося проникнути під нього, і я став обшукувати ліжко. Все марно!

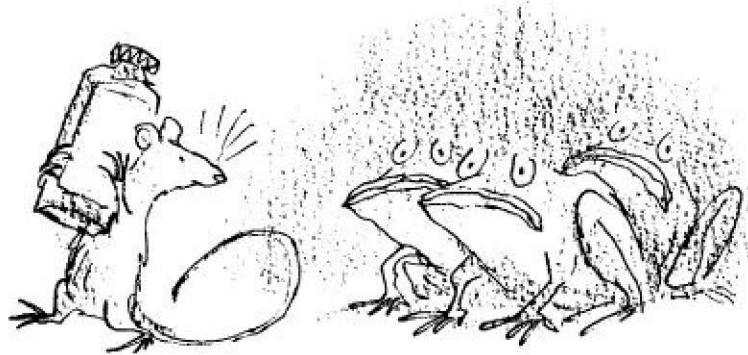
І раптом моя голова вдарилася об щось тверде. Виявляється, щось було заховане всередині матраца! Я обмацав цей предмет, і - о щастя! - це виявився пляшечка! І, поруч, я намацав другий, боліче вдарившись головою в третій! Це була схованка Верховної відьми! Виявляється, вона розрізала матрац, зробила в ньому вузьку щілину, поклала всередину пляшечки зі своїм зіллям, а потім зашила розріз.

Я почав несамовито рвати шов зубами, намагаючись швидше дістатися до пляшечки. На щастя, передні зубки виявилися у мене такі гострі, що за кілька секунд я зробив у матраці дірку, яка дозволила мені залізти всередину. Обхопивши пляшечка за шийку, я витягнув його назовні.

Я поспішив вибратися з-під матраца, котячи пляшечка перед собою, і, звичайно, він впав на підлогу, але не розбився. Стрибнувши слідом за ним, я уважно оглянув його. Він був як дві краплі схожий на той пляшечка, що я бачив в руках Верховної відьми, перед тим як вона вилила його вміст мені в рот. Я навіть помітив наклейку на ньому: «Формула-86 уповільненої дії», а трохи нижче - «500 доз». «Ах, який же я молодець», - подумав я про себе і навіть підстрибнув на місці від радості, що так вдало все вийшло.

І раптом з-під ліжка вистрибули аж три зелені жаби і завмерли на килимі, витрішившись на мене величезними чорними очима. Їх погляди були настільки сумні, що у мене стислося серце. Нічого більш сумного я не бачив до цього. І тоді я подумав: «А що, коли ці жаби теж були колись дітьми, поки в їхньому житті не з'явилася ця страшна Верховна відьма?»

- Хто ви? - запитав я, і в ту ж мить почув звук ключа, що вставляється в замкову щілину. Двері широко розчинилися, і на порозі з'явилась Верховна відьма. Одним стрибком жаби опинилися під ліжком, а я кинувся слідом за ними, не випускаючи з рук заповітну пляшечку.

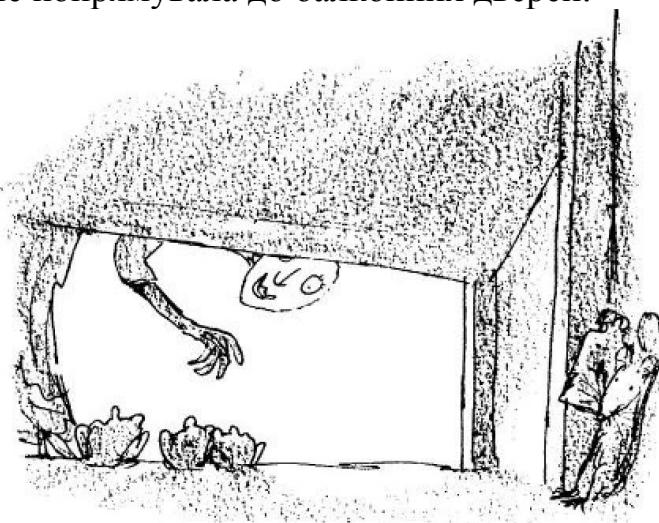
Сховавшись за ніжкою, я підглядав, як відьма пройшла повз мене. Бідні жаби сиділи тихесенько, притулившихся одна до одної. Вони, напевне, не вміли ховатися так добре, як це вміють робити миші. І не вміли так стрімко бігати, а тільки незgrabно стрибати. Ми всі сиділи мовчки, чекаючи, що ж буде далі, і раптом під ліжком з'явилось обличчя Верховної відьми. Вона нахилилася і почала вдивлятися в темряву. Я відсунувся в тінь ліжкової ніжки. А Верховна відьма зловісно посміхнулася:

- Ось ви де, мої милі жабенята! Ну, сидіть, сидіть і будьте готові, вранці я вас викину в віконце.

В цю мить з горішнього балкона пролунав голос моєї бабусі, так добре чутний в відчинені двері:

- Ну де ж ти, мій любий? Давай скоріше, час іти!

- Хто це там кричить? - гаркнула Верховна відьма, і я побачив через ніжки ліжка, що вона рішуче попрямувала до балконних дверей.

- Хто це на моєму балконі?

З цими словами вона вийшла на балкон.

- Що це за шкарпетка гойдається? - запитала вона різко.

Я з жахом завмер.

- Ох, здрасуйте! - привітно відгукнулася моя бабуся. - Вибачте, що я ненаrocом упустила своє в'язання на ваш балкон, але ви не турбуйтеся, я міцно тримаю клубок і, здається, зможу підняти його сама. Дякую вам!

Мене просто захопило самовладання бабусі, її спокій і холоднокровність.

- А з ким це ви щойно розмовляли? - з підозрою запитала Верховна відьма.

- Кого ви кликали і кому радили поквапитися?
- Я розмовляла з онуком, - почув я спокійний голос бабусі, - він дуже затримався у ванній, а йому час іти. Знаєте, він там читає і забуває про час. А у вас, любоночко, напевно, теж є діти?
- Ні немає! - нервово відгукнулася Велика відьма і з цими словами швидко повернулася в кімнату, зачинивши за собою балконні двері.
- Шлях до повернення остаточно був відрізаний! Невже я загинув?! Знову я опинився за гратами, цього разу не поза завісою, а під ліжком Великої відьми, та ще в компанії з якимись жабенятами. Мене, як і їх, охопив страх. Якщо відьма знайде мене тут, то я, безсумнівно, розділю долю жабенят.
- Цієї миті у двері постукали.
- Хто це так пізно? - різко і невдоволено запитала Велика відьма.
- Це ми, найстаріші з відьом, - проскрипів боязкий голос з-за дверей. - Уже шоста година вечора, а ви обіцяли нам кілька пляшечок ... е-е-е ... ми тому й прийшли ... ваша величність.

Відьма неохоче пройшла до дверей, відкрила їх, і я побачив зі свого притулку, як безліч ніг в черевиках і модних туфлях, цілий ряд довгих спідниць, запливли до кімнати. Ноги ступали повільно, невпевнено, немовби їхні власниці були чимось налякані.

- То, заходьте ж! - гаркнула Велика відьма. - Що ви там тримтите на порозі? Не можу ж я увесь вечір займатися вами!

Про таку вдачу я не міг навіть сподіватись! Швидше за близнаку прошмигнув я до відчинених дверей, стрибаючи через черевики і туфлі, і кулею вилетів в коридор, міцно притискаючи до себе безцінну здобич.

На щастя, ніхто з відьом , що входили до кімнати, мене не помітив і ніхто не заверещав мені вслід: «Миша! Миша! »Втікаючи, я чув лише бурмотіння старих відьом, що принизливо дякували своїй проводирці.

Вискочивши з коридору на сходи, я в одну мить злетів на свій поверх. Навіть не перевівши подих, риссю пронісся через весь наш коридор. Ось вони, заповітні двері моєї спальні! Тільки тут я зміг перевести дух, на моє щастя в коридорі в цей час нікого не було.

Міцно обійнявши пляшечку лапками, я почав постукувати його денцем в двері: тук-тук-тук ... Ale чому ж бабуся не чує мене? Адже стукіт виходив такий гучний! Я постукав знову, вже побоюючись, що хтось почує ці звуки раніше, ніж бабуся відкриє мені двері, але двері не відчинялися! Що ж робити? Я зважився на відчайдушний крок і голосно крикнув:

- Бабусю! Це ж я! Впусти мене!

І тут, нарешті, за дверима почулися м'які крохи килимом, двері відчинилися, і я влетів в кімнату, наче стріла.

- Нарешті! Я все дістав! - закричав я і застрибав від радості. - Поглянь, бабусю, ось воно! Цілий пляшечка!

Бабуся опустилася на килим поруч зі мною і, піднявши мене на долоні, ласково гладила пальцями, примовляючи:

- Слава богу, ти живий, любий! Добре, що з тобою нічого не сталося!

Вона ледве не заплакала від радощів. Я теж дуже зрадів! Адже, це ж не злодій-домушник, чи досвідчений зломщик-громило, а лише маленьке мишена перехитрило саму Верховну відьму і забрало у неї з-під носа цілий пляшечка її нового секретного зілля!

Бабуся тим часом вивчала напис на пляшечці і знову взялася мене хвалити:

- Так, ти виявився на дивовижу спритним! Просто чарівник, золотий мій хлопчику!

- Ale як же ти зумів вибратися з кімнати цього чудовиська?

Я розповів докладно про візит старих відьом, що з'явилися там, на моє щастя. Звичайно, я зізнався, що ледь не помер від страху, коли Верховна відьма зачинила балконні двері, і що ніколи в житті мені не хотілося б опинитися в такому становищі ще раз.

- Ще б пак! - вигукнула бабуся.

- Я ж бачила її, коли розмовляла з нею з балкону. Вона огидна! Вона вбивця! Ймовірно, це найлютіші істота на цілому світі!

- А ти роздивилася її маску? - запитав я.

- Так, маска у неї чудова, - чесно визнала бабуся. - Справжнє обличчя дуже приемної молодиці.

Вона знову погладила мене:

- Мій любий, адже я майже не вірила, що побачу тебе живим! Я так рада, що ми знову разом!

Містер і місіс Дженкінс зустрічають Бруно

Нарешті ми з бабусею опинились в її затишній спальні, де вона посадила мене на столик, поставивши поруч дорогоцінний пляшечка.

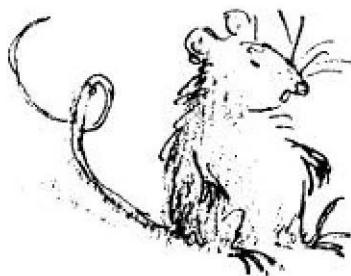
- О котрій ці відьми вечеряють? - спитала вона.

- Десь о восьмій вечора, - відповів я.

Бабуся глянула на годинник: було тільки десять хвилин на сьому.

- Що ж, - мовила вона, - маємо годину, щоб зробити наш наступний рішучий крок!

Раптом вона зауважила Бруно, який все ще сидів у вазі з фруктами. За цей час, напевно, не менше трьох величезних бананів зникли в його животі, а він трудався в поті чола ще над одним. Мені здалося, що він суттєво збільшився в розмірах.

Бабуся ласково мовила:

- Напевно, тобі вже вистачить, малий, - і обережно перенесла його з вази на столик. - Час тебе повернути в коло твоєї родини. Як вважаєш, Бруно?

Бруно невдоволено набурмосився. До цього, я навіть не уявляв, що миши вміють сердитися і супитися, але Бруно зумів показати всі ці почуття.

- Мої батьки дозволяють мені є стільки, скільки я схочу, - невдоволено сказав він. - Зрозуміло, я краще піду до них.

- Звичайно, звичайно, - підтримала його бабуся. - Як ти думаєш, де вони можуть бути зараз?

Я поквапився уточнити:

- Коли ми бігли сюди із зали для гри в м'яч, я бачив їх в кімнаті відпочинку.

- Ну що ж, - сказала бабуся, - тоді, ходімо туди, подивимося, чи вони ще там.

- Ти з нами? - запитала вона мене.

Я відповів, що піду з задоволенням.

- Ось що, хлопці, - мовила бабуся, - певно, я вас посаджу в свою сумочку. Але сидіть там тихо, щоб ніхто вас не помітив. Але вже якщо вам захочеться виглянути, дозволяю вам висунути тільки носа, і не більше!

Сумка у бабусі була чудова: широка, з м'якої чорної шкіри, із застібкою-бліскавкою і брелком у вигляді панцира черепахи. Вона посадила нас до сумки, але не застебнула її. Що стосується мене, то я зовсім не турбувався про те, побачить нас чи ні: я був під захистом бабусі, тому нічого не боявся і, звичайно, мені хотілося все бачити. Я сів в бічну кишеню, близче до застібки, звідти мені було зручно висовувати голову і дивитися на всі боки. А Бруно, що сидів у сумочці, несподівано закричав:

- Віддайте мені шматок банана, який я не доїв!

- Так. Так! Звичайно, - відразу погодилася бабуся, - їж, - тільки сиди спокійно, а

то я не донесу тебе до твоїх батьків!

Вона почепила сумку через плече і рушила спокійно коридором, м'яко постукуючи по килиму своєю паличкою.

Ліфтом ми спустилися на перший поверх і попрямували до кімнати відпочинку. Батьки Бруно справді сиділи там в зручних кріслах перед низеньким столиком зі скляною стільницею. Там також були інші люди, вони теж сиділи в кріслах, парами або великими групами, розмовляли, сміялися. І тільки містер і місіс Дженкінс були ніби осторонь від усіх: він читав газету, вона мовчки щось в'язала. Я затих в своєму укритті, але перед цим, висунувшись з кишені, я все встиг розглянути.

Моя мила бабуся, в красивій мереживний накидці, ледь чутно постукуючи по килиму паличкою, попрямувала просто до столика містера і місіс Дженкінс.

- Перепрошую, ви - містер і місіс Дженкінс? - м'яким тоном запитала вона.

Містер Дженкінс, насупивши брови, суворо глянув на бабусю поверх газети:

- Так, це ми. Чим можу бути вам корисний, мадам?

- Боюся, що у маю для вас приголомшливу новину, містере Дженкінс, - сказала бабуся. - Це стосується вашого сина Бруно.

Місіс Дженкінс відклала в'язання:

- Що цей халамидник знову накоїв? Знову, напевно, щось поцупив із кухні?

- Ні, - похитала головою бабуся, - на цей раз все набагато гірше. Ось, я пошукаю для нас затишніше місце для розмови.

- Для чого все це, не розумію! - знизав плечима містер Дженкінс. - Ми звички до його витівок.

Бабуся була наполеглива. Вона запропонувала містерові і місіс Дженкінс пройти в їх кімнату, але тут батько Бруно обурився:

- З якого дива я повинен кудись іти? Я не бажаю нікуди йти звідси ні для яких розмов. Мені добре тут і ... дякую вам!

Я дивився на нього з-під бабусиної руки: він був досить ограйдний чоловік, високий на зріст, але вести себе пристойно не вмів. Мені здалося, що в розмові з моєю бабусею він задирав носа, так, наче вона була продавцем непридатного товару.

Я добре знав свою бабусю і відчував, що вона ледь стримує свій гнів. Але вона дуже спокійно сказала:

- Ви повинні зрозуміти, що тема моєї розмови делікатна. Я не можу вести її в присутності стількох людей. Вона стосується тільки вас.

Батько Бруно зарозуміло перервав її:

- Я буду говорити з вами там, де мені зручно, так що починайте, мадам! І покваптесь, я чекаю! Якщо Бруно розбив вікно або розчавив ваші окуляри, не хвилюйтесь, я все сплачу. Але для цього я навіть не поворухнусь, і мені зовсім не потрібно йти з цього місця.

Почувши, який оборот набуває розмова, я висунувся трохи з кишені бабусиної сумки і побачив, що деякі люди примовкли і почали прислухатися до гучного голосу містера Дженкінса.

- А де ж сам Бруно? - вже гримів містер Дженкінс. - Чому ми говоримо про нього без його присутності? Пришліть його до мене!

- Ви хочете його бачити? - на диво спокійно вимовила моя бабуся. - Ну що ж, він уже тут! Бруно сидить в моїй сумочці, ось тут, - і вона поплескала долонею по сумці, що висить у неї через плече.

- Що за нісенітниця, мадам? - обурився батько Бруно. - Як він може сидіти у вашій сумці? - Він майже кричав, здавалося, ще трохи, і він задихнеться від гніву.

Дружина містера Дженкінса манірно глянула на бабусю:

- Ви, очевидно, хочете нас потішити недоречним жартом?

- На жаль, жодних жартів, - сумно заперечила бабуся. - Справа в тому, що ваш син потрапив у велику халепу.

- Він постійно потрапляє в якусь халепу, - зауважив містер Дженкінс вже більш спокійним тоном. - Для нас це - цілком звичне явище: то він що-небудь зламає, то він об'ється так, що потім жахливо страждає, бурчить і вирує, наче джазова група. Але, знаєте, в цьому випадку досить однієї ложки касторки, щоб привести його в нормальній стан. Так що накоїв цей маленький нахаба зараз, і все ж, де він?

- Я вже сказала вам, - м'яко відповіла бабуся. - Він в моїй сумочці. Але все ж я пропоную вам перейти для подальшої розмови в вашу кімнату, там ви зможете спокійно зустрітися з Бруно і поговорити з ним.

- Божевільна, - переконано сказала місіс Дженкінс своєму чоловікові. - Попроси її, будь ласка, піти.

Бабуся ніби не почула. Звертаючись до містера Дженкінса, вона сказала:

- Справа в тому, що з вашим сином сталася жорстока, крута зміна ...

- Якого дідька?! - знову не витримав батько Бруно, знову підвищивши голос.

- Що ви маєте на увазі?!

- Ні. ні! - Не вгамовувалася його дружина.

- Нехай ця ненормальна швидше піде!

- Я весь час намагаюся вам пояснити ... - наполегливо продовжувала бабуся, - мій рідний онук бачив, як вони зробили це ...

- Бачив що? Хто і що з ним зробив, заради всього святого, - ви можете сказати

толком? - закричав містер Дженкінс, і його величезні чорні вуса застрибали вгору і вниз.

- Мій онук бачив своїми очима, як відьми перетворили вашого Бруно в мишу, - тихо промовила бабуся.

- Любой, запроси сюди, будь ласка, директора готелю, - знову втрутилася місіс Дженкінс, - її потрібно просто викинути звідси!

Терпіння моєї бабусі лопнуло, вона помацала обережно в сумці і витягла на світло божий Бруно, а потім дбайливо поставила його на скляну кришку столу.

Тільки місіс Дженкінс поглянула на роздуте від їжі мишена, яке плямкало, тримаючи в лапках все ще недоїдений шматок банана. Тільки один погляд ... і вона заверещала так пронизливо, що відразу задзвеніли кришталеві підвіски великої люстри. Місіс Дженкінс вискочила з крісла з божевільним криком:

- Це миша! Миша! Приберіть її геть! Я не виношу мишей!

- Але це ж ваш Бруно, - зупинила її бабуся.

- Ви нахабна, злісна стара! - закричав на весь голос містер Дженкінс.

Він скрутів свою газету і став лупцювати нею по столу, намагаючись скинути на підлогу свого нещасного сина. А той, не дивлячись на свій величезний живіт, досить спритно вивертатися від цих ударів.

Бабуся простягнула до столу руку і встигла підхопити мишена, поки його не встиг прибити газетою розлючений татусь. Місіс Дженкінс продовжувала волати із збожеволівшими від страху очима, а над усіма нами горою височів містер Дженкінс, кричачи навіть голосніше своєї дружини:

- Геть звідси! Як ви смієте лякати мою дружину?! Негайно забирайте свою брудну мишу, і щоб ми вас більше не бачили!

- Допоможіть! Так допоможіть же !!! - перекриваючи крик чоловіка своїм вереском, місіс Дженкінс вже явно зверталася до оточували нас відвідувачам кімнати відпочинку.

- Ну що ж, - зітхнула бабуся. - Я зробила все що могла!

З цими словами вона посадила Бруно в сумочку і спокійно і гордо пішла разом з нами обома під безперервні крики подружньої пари.

План

Цілком змучені, увійшли ми в бабусину спальню. Тут вона посадила нас на стіл, і тут вже дав волю своєму гніву.

- Чому ж ти сам не сказав їм нічого? - з обуренням накинувся я на Бруно.

- Тому що я єв банан, - пояснив Бруно. Він знову спритно застрибнув до вази з фруктами, щоб продовжити свою трапезу.

- Ну і мерзений же ти хлопчисько! - не стерпів бабуся.

- Ніякий не хлопчисько! - розлютився я. - Миша!

- Ну добре, друже, - намагалася заспокоїти мене бабуся. - Зараз не час сваритися. Адже через півтори години все відьми зберуться в їдалальні на вечерю. І кожна з них повинна отримати свою порцію «Формули-86». Так що ж нам робити?

- Ти знову забуваєш, бабусю, що миші можуть проникнути туди, куди людині ні за що не потрапити!

- Зрозуміло, ти маєш рацію, - погодилася зі мною бабуся. - Але ж навіть мишка не може бігати столом обійнявшись з пляшкою отрути і підливати її кожній леді в тарілку.

- А я і не збираюся робити це в їdalyni, - образився я. - Набагато простіше пробратися на кухню! Якраз зараз там готують для них вечерю.

- Ох, хлопчику! - захоплено глянула на мене бабуся. - Мені здається, що, перетворившись на мишу, ти став вдесятеро кмітливішим!

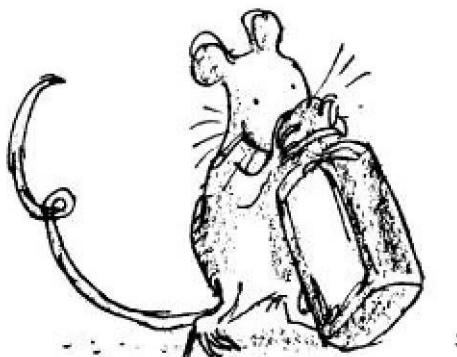
Я спробував пояснити бабусі, як спрітно може бігати мишка серед кухонного начиння, не помічена ніким, а бабуся тільки посміхалася мені і кивала.

Але тут я задумався: а як же я дізнаюся, що саме готують відьмам на вечерю?

Я б зовсім не хотів влити відьомський коктейль в їжу, призначену для не винних людей. А раптом отрута потрапила б в тарілку моєї дорогої бабусі?

Я поділився з нею своїми сумнівами. І тоді вона запропонувала наступне: непомітно прокрасти на кухню, тихенько залізти в темну щілинку, дивитися і слухати. Кухарі обов'язково будуть говорити поміж собою про те, хто, що і для кого готує. Треба тільки уважно слухати, коли на кухні готують вечерю для великої групи людей, це завжди робиться окремо від інших порцій.

- Але май на увазі, - попередила бабуся, - це дуже небезпечна задумка. Будь готовий до того, що кухарі зовсім не зрадіють мищі на кухні! Якщо хтось помітить тебе, вони зроблять все, щоб тебе зловити і тоді ... сам розумієш!

- Не бійся, я не попадусь! - запевнив я бабусю.

- I tobі ж треба буде весь час тягати з собою цю пляшечку! Ty не зможеш з нею бігати швидко ... I чи вдасться tobі втекти від них?

- Не хвилюйся, адже я вже бігав з цією пляшечкою в задніх лапках.

Пам'ятаєш, коли рятувався з кімнати Верховної відьми?

- Ну добре, а як ти відкрутиш кришку пляшечки? Іноді, навіть людям це не завжди вдається.

Я одразу вирішив продемонструвати, як я це роблю, і у мене добре вийшло.

- Чудово! - захопилася бабуся.

Тим часом наближалася сьома тридцять. Бабуся вирішила спуститися вниз, до їdalyni, посадивши мене, разом із заповітною пляшечкою, в свою сумочку. Наш план був такий: вона тихенько опускає мене під столом на підлогу, і я, ховаючись між ніжок столів і стільців, пробираюся до дверей, що ведуть на кухню. Ці двері часто відкриваються, адже в їdalyni з кухні постійно заходять офіціанті. I коли двері будуть відчинені, мені треба буде непомітно прослизнути на кухню. I постараєтися, щоб на мене не наступили і не прищемили хвіст.

- Пам'ятай, прошу, що б не сталося, не давайся їм в руки! Не дай себе впіймати!

- Ну годі вже про це, бабусю! - перебив я її. - Бо від твоїх застережень я починаю хвилюватися!

- Ні, ні! Я вірю, що ти - хоробрий хлопчик. І пам'ятай, що я дуже тебе люблю! Я знаю, звичайно, що з тобою нічого не станеться.

Я вирішив змінити тему розмови:

- А що ж нам робити з Бруно?

Почувши своє ім'я, Бруно перестав жувати і підняв мордочку:

- Я йду з вами, - впевнено заявив він. - Я зовсім не збираюся пропускати свою вечірню!

Після хвилинних роздумів бабуся мовила:

- Я беру тебе з собою, але присягни мені, що будеш тихо сидіти в моїй сумочці і не ворухнешся!

- А як же моя вечеря? Ви будете подавати мені її в сумочку зі свого столу?

- Звичайно, - запевнила ненажеру бабуся. - Але тільки за однієї умови: ти будеш вести себе добре! Ну а ти, мій любий, хотів би щось поїсти?

- Ні, - відповів я. - Якщо поїм, то буду не в формі, а я і так хвилююся. Мені потрібно швидко бігати.

- Мабуть, ти маєш рацію, - погодилася бабуся. – На тебе чекає велика справа. Такого ти ще ніколи не робив!

На кухні

- Час! - промовила бабуся урочисто. - Настає важливий момент! Ти готовий, любий?

Годинник показував пів на восьму. Бруно все ще сидів у фруктовій вазі, і дожирав черговий банан.

- Зачекайте, - сказав він, - ще трошки!

- Ну, ні! - рішуче відрізала бабуся. - Нам час іти, а ти, якщо ще не наївся, то можеш залишатися тут!

З цими словами вона стисла Бруно в долоні, можливо, занадто сильно, тому що і сама хвилювалася. Такий я її жодного разу не бачив.

- Я посаджу вас обох знову в сумочку, але не закриватиму її, - пояснила вона. Спочатку бабуся влаштувала в сумочці Бруно, а потім підняла мене (пляшечку свою я міцно стискав лапками) і ніжно поцілуvala мене в носика:

- Щасти тобі! А до речі, ти ж пам'ятаєш, що у тебе є хвостик? І досить довгий. Він може тобі знадобитися, коли ти будеш дертися вгору: ти зумієш оповити своїм хвостиком який-небудь відповідний предмет і повиснути на ньому. Не забувай про це!

Я подумав: «А шкода, що ми не згадали про хвоста раніше! Тоді б я скористався ним для тренування перед початком такої серйозної операції».

Але було вже пізно. Бабуся взяла свою паличку і попрямувала до ліфта. У сумці я зайняв знову свій спостережний пост в бічній кишені, але вздовж усього нашого шляху коридором до ліфта нам так ніхто і не зустрівся.

У ліфті бабуся тихо сказала нам:

- Майте на увазі, що в їдалальні я вже не зможу розмовляти з вами. Адже якщо хто-небудь помітить, що я розмовляю зі своєю сумкою, то мене вважатимуть за ненормальну.

Ліфт зупинився на першому поверсі, і бабуся, пройшовши спокійно через вестибюль, увійшла до їдальні. Це був величезна зала з розмальованим стелею і дзеркальними стінами. Постійні мешканці готелю сиділи на своїх місцях, і багатом з них вже принесли вечерю. Офіціанти спритно снували поміж столами з повними тацями.

Наш стіл був невеликий, і перебував він майже в центрі залу. Коли бабуся сіла і поставила на підлогу сумочку, я обережно виглянув з неї і побачив, що два довгих столи ще не були зайняті. На них були розставлені таблички на срібних стійках, що повідомляли усіх, що вони зарезервовані за членами КТПЖД.

Бабуся теж це зауважила, але не промовила жодного слова. Вона розгорнула свою гарну хустинку і накинула її на сумку, встигнувши відшукати мене рукою і обережно вийняти звідти. Тримаючи мене, накритого хустинкою, біля свого обличчя, вона прошепотіла:

- Я опущу тебе зараз на підлогу, скатертини на столах майже до підлоги, тому тебе не помітять. Ти взяв пляшечку?

Я також тихо промовив, що тримаю пляшечку і готовий бігти до кухні.

Якраз в цю мить до нашого столу підійшов офіціант. Коли він заговорив, я впізнав його з голосу. Це був Вільям. Він привітався з бабусею і ввічливо запитав:

- А де ж наш маленький джентльмен?

- Він нездужає і залишився в спальні, - відповіла бабуся.

- Дуже шкода, - щиро засмутився Вільям. - У нас сьогодні приготували смачний суп із зеленим горошком, а на друге - відмінне рибне філе або, за вибором, смажене ягня.

Бабуся зробила замовлення і попросила офіціанта не поспішати, оскільки вона хоче спокійно посидіти і відпочити за добре сервірованим столом, з бокалом хересу.

Вільям пішов, а бабуся негайно зробила вигляд, що впустила на підлогу хустку. І коли вона нахилилася, щоб підняти її, я вислизнув і сховався за ніжкою столу.

- Біжи, мицій, біжи, - шепнула мені вона, випростуючись на стільці.

З цієї миті я почав діяти самостійно. Я трохи постояв під столом, притискаючи до себе дорогоцінну пляшечку і розмірковуючи про те, як пробігти майже половину величезної їdalyni до дверей, що ведуть до кухні. У своїй кімнаті нагорі мені все здавалось значно простішим.

Але треба було діяти! Я вискочив з-під столу і притулився до стіни: не бігти ж мені через весь зал, на очах у всіх!

Я вирішив якомога щільніше прилипнути до плінтуса, він був широкий і темного кольору, і рвонути уздовж нього до самої кухні. Але на цьому шляху був одна, особливо небезпечна ділянка: відкритий простір перед широкими вхідними дверима в їdalynu. Однак розмірковувати було вже ніколи, і я побіг! Та що там побіг ... я, як то кажуть, просто рвав кігті!

Мені вдалося непомітно здолати цю частину шляху. Всі були настільки захоплені смачною вечерею, що їм ніколи було дивитися, хто там мчить уздовж темного плінтуса. Однак мені довелося пригальмувати перед вхідними дверима: в їdalynu з галасом входила велика група жінок.

Затуляючи собою заповітну пляшечку, я втиснувся в плінтус, розрізняючи лише численні жіночі туфельки. Однак, піднявши очі, я з жахом упізнав деякі знайомі мені обличчя: це були відьми! Дочекавшись, поки вони пройдуть, я помчав

далі до дверей на кухню, на щастя, до цього часу вони були ще досить широко відчинені.

Слідом за офіціантом я прослизнув всередину і сховався за великим сміттєвим баком біля самих дверей. Деякий час я сидів там, вслухаючись в гучні розмови кухарів і офіціантів. Чесне слово, я ніколи не думав, що на кухні може бути таке.

Суцільний шум, гамір, пара, що низько повисла у повітрі, якісь вигуки, чиєсь команди, дзвін і гуркіт численних сковорідок і каструль! Кухарі не просто розмовляють один з одним, а кричать, намагаючись перекричати весь цей шум. В кухні щохвилини влітають офіціанти, голосно вимагаючи щось і віддаючи команди кухарям:

- Чотири супи, два ягняти і дві риби на двадцять восьмий! Три яблучних пирога на сімнадцятий! Дві порції сунничного морозива на восьмий! І так безупинно.

Озирнувшись, я помітив над своєю головою ручку сміттєвого бака. Згадавши нашу останню розмову з бабусею, я підстрибнув якнайвище, в повітрі зумівши перевернутися через голову, і зачепився хвостом за ручку бака. Повиснувши на ній догори дригом, я розгойдувався щосили, немов, цирковий акробат, що зі свистом розтинає повітря під самим куполом цирку. Відчуття було моторошним, але і прекрасним одночасно! У порівнянні з акробатом, який міг на трапеції крутитися тільки вперед або назад, я на своєму хвості вертівся в будь-якому напрямку.

«А що, - майнула в мене думка, - напевне, я міг би стати дресированою мишею!» В цей час до приміщення увійшов офіціант з тарілкою в руках і голосно оголосив:

- Стара карга за чотирнадцятим столом заявила, що м'ясо жорстке, і вимагає заміни. Іншу порцію, швидко!

Один з кухарів крикнув: - Давай сюди її тарілку.

Я гепнувся на підлогу і озирнувся: кухар скинув з тарілки шматок м'яса і поклав інший. А потім покликав своїх товаришів і запропонував їм:

- Нумо, додамо їй трохи соусу!

З жахом, від якого моя шерстка на спині настовбурчилася, я спостерігав, як всі кухарі, які були присутні на кухні, зі сміхом змочували шматок м'яса своєю слиною.

- Ну тепер вже точно вона буде задоволена! - зареготав кухар, повертаючи тарілку офіціантові.

Тут же до кухні увійшов інший офіціант з вигуком:

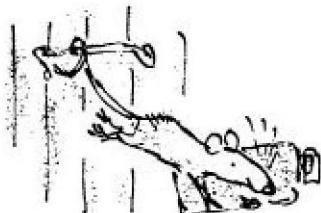
- Вся компанія з КОПЖД побажала суп!

Я завмер і став уважно спостерігати, нашорошивши вуха. Висунувши голову з-за баку, я бачив, що кухар у високому білому ковпаку, напевно шеф-кухар, наказав:

- Велику срібну супницю!

І тут же на широку дерев'яну лаву, що тяглася вздовж всієї протилежної стіни, поставили величезну срібну посудину з красиво вигнутими ручками.

«Так ось куди насилють суп для відьом! - подумав я. - Тоді, мені потрібно буде вилити вміст моєї пляшечки саме в неї! »

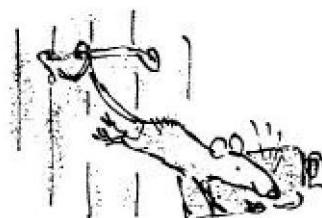
Високо під стелею, прямо над дерев'яною лавою, куди поставили супницю, висіла довга поліця, буквально забита вщерьт усіляким кухонним начинням: сковорідками, сотейниками, кастрюлями. «Як би потрапити туди? - подумав я. - Якщо я дістанусь туди, то

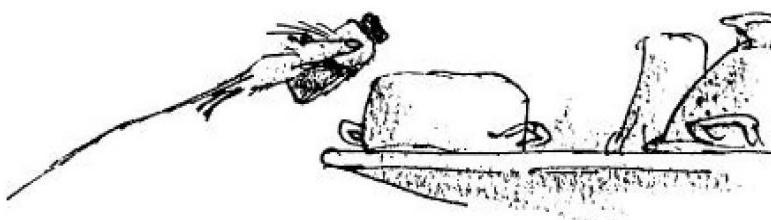
опинюся саме над цією супницею, і тоді, можна сказати, що справу зроблено! »

Але для цього потрібно було перетнути всю кухню і видертись на цю поліцю. І мені спала на думку чудова ідея: я знову підстрибнув, зачепився хвостом за ручку бака і, притискаючи пляшечку із зіллям до грудей, почав розгойдуватися щосили, з кожним разом злітаючи все вище і вище, немов справжній циркач. Подібне я бачив у цирку, куди ходив ще з мамою: там акробат, злітаючи на трапеції все вище і вище, несподівано розтискав руки, відпускаючи трапецію, і летів вперед повітрям, в кінці свого польоту встигаючи вхопитися за іншу, зустрічну, трапецію.

Згадуючи те, що я бачив в цирку, я розгойдався на своєму хвості так, що сила інерції підкинула мене до стелі, і я здійнявся над кухнею, перелетівши весь простір до протилежної стіни і гепнувшись якраз на поліцю з посудом.

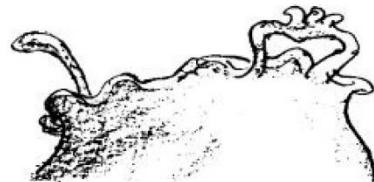
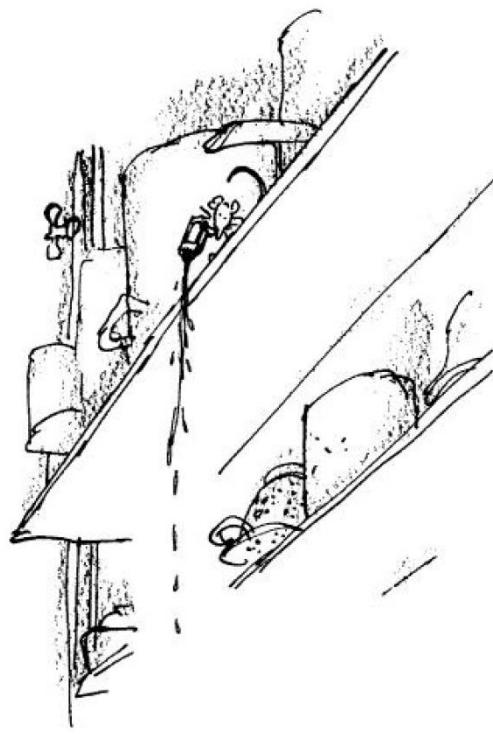
«Ай, молодець! - похвалив я себе. - Як багато все-ж таки може миша! »

трубу водогону, а звідти шаснув в щілину між кастрюлями, що стояли на полиці. Тепер я був цілком впевнений, що мене тут не помітять, а срібна супниця була просто під мною.

Не можна було знайти місця вдалішого для виконання моого задуму! Один з кухарів підійшов до лави з величезною каструлєю супу в руках і вилив її вміст в срібну посудину. Коли ж він відійшов за срібною кришкою, я швидко відкрутив пробку пляшечки і вилив її вміст, всі п'ятсот доз, прямо в гарячий суп!

Кухар повернувся з кришкою, закрив супницю і гучно крикнув:
- Суп для дам з КОПЖД готовий!

Одразу з'явився офіціант і негайно забрав срібну посудину до єдальні.

Я був задоволений! Ура! Вийшло! Навіть якщо мені не вдасться повернутися живим і неушкодженим до моєї бабусі, все одно відьми стануть жертвами свого чаклунського варива!

Я сховав пляшечку подалі, між кастрюлями, і почав пробиратися назад. Без

Але головне було те, що я утримав цілою свою дорогоцінну пляшечку!

На кухні кожен був зайнятий своєю справою, тому ніхто не звернув уваги на мій політ. Мене не помітили. З місця своєї посадки я схопився за

пляшечки в лапках я рухався набагато впевненіше і сміливіше. Я біг, час від часу чіпляючись хвостом за ручки різної кухонного начиння, щоб стрибнути далі. І весь час слухав, що кричать внизу під мною люди в кухні. А там вирувало життя: над величезними чайниками здіймалася пара, в котлах щось булькотіло, бігали

офіціанти.

«Яке все ж цікаве життя у миші, - подумав я, - особливо у тих, хто здатний на такі акробатичні штуки».

Але, врешті-решт, я так захопився своїми акробатичними подвигами, хитанням на хвості, польотами і стрибками, що на мить забув, де я. Забув, що для мене небезпечний будь-який випадково кинутий на мене погляд. І це сталося досить швидко, я не встиг навіть

зачайтися. Я тільки почув дикий крик, який перекриває весь інший гамір:

- Миша! Дивіться, брудна, мерзенна миша!

Краєм ока я встиг помітити високу постать у білій куртці і білому ковпаку прямо під собою, в повітрі блиснула сталь ножа, що злетів вгору, і я відразу відчув гострий біль: ніж зачепив мій хвіст. І тут же я почав стрімко падати, падати ... і ось я вже на підлозі.

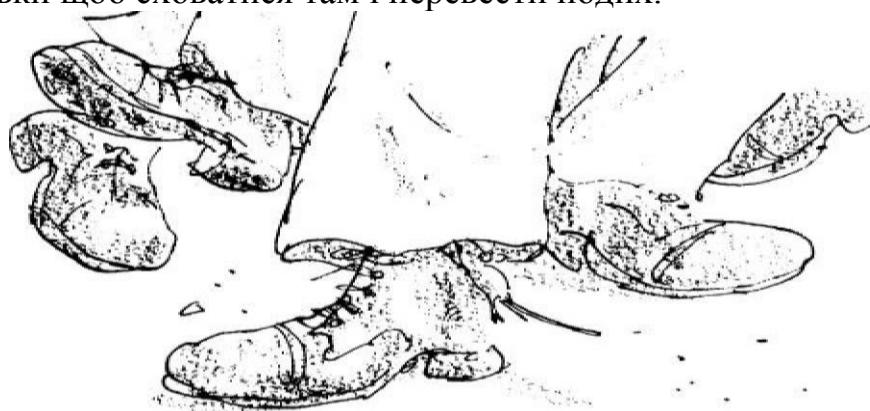
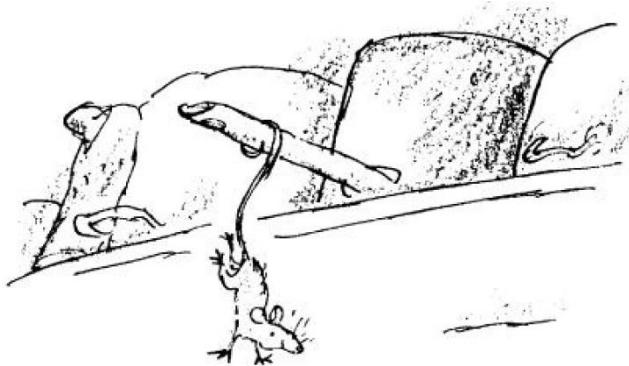
Тільки опинившись на підлозі, я зрозумів, що сталося. Відбулася катастрофа!

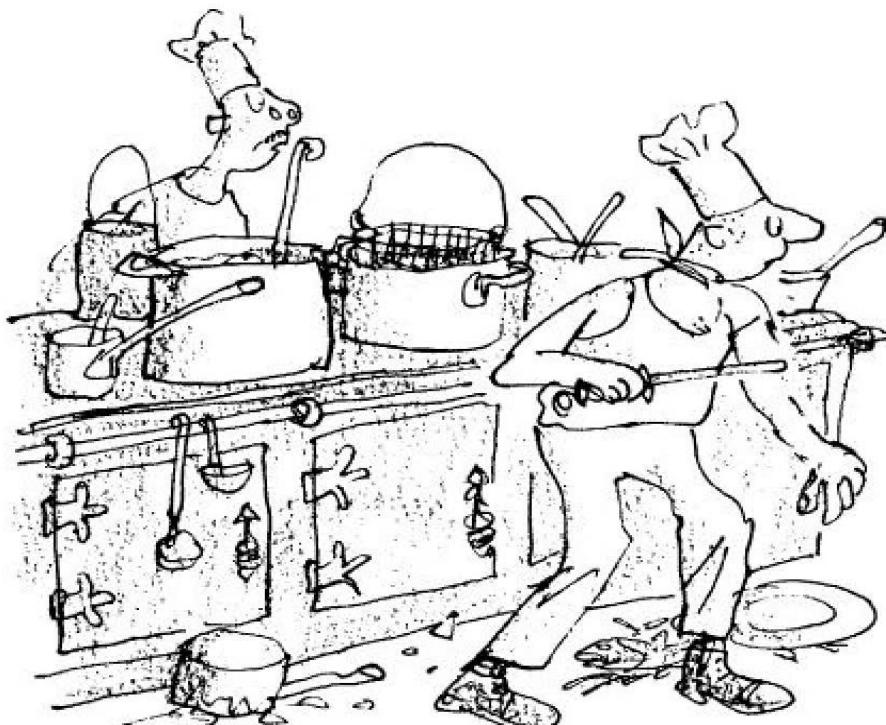
Мало того, що я втратив кінчик хвоста, відрубаний гострим ножем, але тепер у всіх на видноті мені треба було загнано мчати через всю кухню, під злісні крики:

- Миша! Чави її! Лови!

Все ж я зібрався з духом і схопився, щоб бігти вперед. Адже йшлося про життя чи смерті! Але переді мною стіною стояли чорні черевики кухарів, кожен намагався наступити на мене або піддати мені в бік, а я, намагаючись ухилитися, підскакуючи і стрибаючи з одного боку в інший, мчав уперед. Наді мною гrimіли голоси: - Хапай! Вбити її! Чави швидше!

У повному розpacі мчав я серед безлічі ніг, ухиляючись від ударів. Я вже погано розумів, куди біжу. Порятунком могла бути будь-яка щілина, дірка - хоч де-небудь, тільки щоб сховатися там і перевести подих.

Знесилений, я кинувся на чиюсь ногу, заліз під білу штанину і припав до ноги людини, обтягнутою м'яким носком. Кухар закричав:

- Дідька лисого! Ви тільки подивітесь! Ця миша висить у мене на нозі! Хлопці! Хапайте її, поки вона тут!

І він почав з силою плескати долонею по своїй нозі.

Я зрозумів, що мені не минути лиха і через пару секунд його величезна лапа розчавить мене на смерть. Треба було бігти, але куди? Бігти вгору! Я встромив свої крихітні кігтики у волохату ногу кухаря вище м'якої шкарпетки і почав дертися вгору.

- Ах, щоб тебе! - скрикнув кухар. - Братики, вона повзе по моїй нозі!
Я почув, крім обурених криків кухарі, ще й сміх оточуючих його товаришів.
Але мені було не до сміху! Я просто рятував своє життя.
Мій кухар почав стрибати на місці, немов він стояв на розпечених жаринах, не
перестаючи плескати себе величезними ручищами по нозі. Мені залишалося
тільки повзти все вище і вище, ухиляючись від цих ударів, поки я не дістався до
його пояса. Далі шляху не було!

- То допоможіть же мені, трясця вашій матері! - простогнав кухар. - Я більше не
можу! Вона залоскоче мене до смерті!

- Знімай скоріше штани! - лунало з усіх боків. - Дивак! Знімай штани, і ми її
схопимо!

Як тут було темно і жарко! Але все ж я знайшов вихід! Я насилу проліз уздовж
пояса і опинився в іншій ногавиці і, не затримуючись тут, блискавично скотився
донизу і знову опинився на підлозі!

Кухар ще продовжував кричати під гучний регіт оточуючих, закликаючи:

- Ну допоможіть же! Хоч хтось! Я боюся, вона мене вкусить!

А я тим часом, не зважаючи на кухарів, що обступили мою рятівника, хлопчиків з
обслуги, офіціантів, які весело реготали, миттєво промчав поміж їхніх ніг і заховався
до мішка з картоплею. Там я заліз в щілину між великими картоплинами
і затамував подих.

Мабуть, мій кухар дійсно почав знімати штани, оскільки навколоїнні почали
кричати:

- Та нема там нікого! Ось бо-
вдур! Де ж твоя миша?

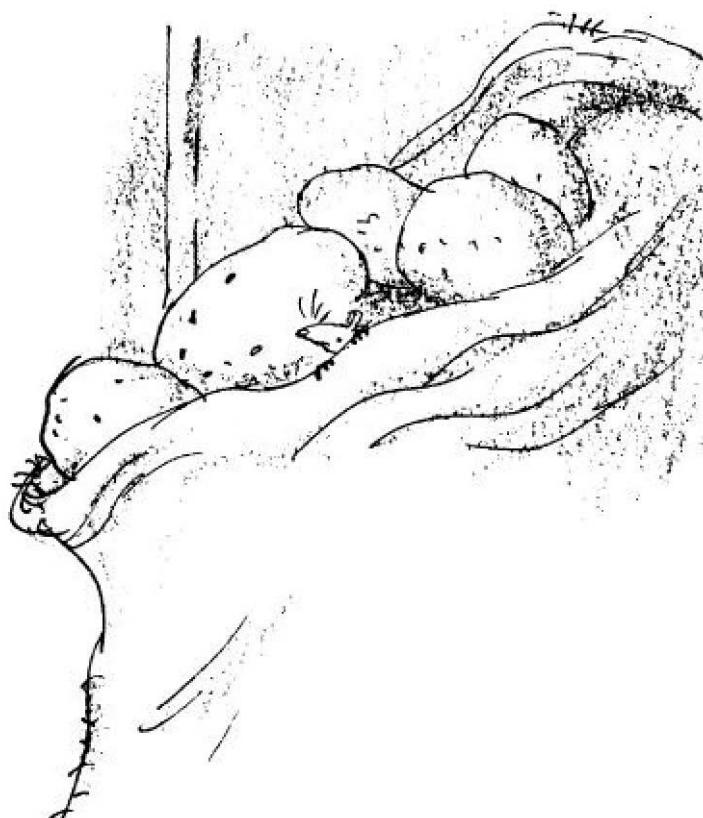
Кухар розгублено виправдо-
вувався:

- Була! Клянуся, повзла по
мені! По ногавиці, просто
вгору! Навіть не уявляєте,
який це жах!

Я й не подумати не міг, що
таке крихітне створіння, як
миша, може вкоїти подібний
переполох, наробити стільки
галасу і посіяти жах в серці
дорослої людини.

Бачачи, як метушаться, ре-
гочуть, розмахують руками ці
величезні, порівняно зі
мною, чоловіки, я посміхався
у своєму прихистку.

Ще довго просидів я в мі-
шку з картоплею, поки не переконався, що люди забули про мене. Лише тоді дуже
обережно виглянув я з мішка. Кухня, як і раніше перебувала в галасі та метушні.

Я навіть упізнав того офіціанта, який приносив тарілку з жорстким м'ясом від вибагливої леді. Він весело гукнув з порогу:

- Агов, хлопці, стара карга залишилася дуже задоволеною новою порцією відмінно приготованого м'яса!

Мені ж хотілося якнайшвидше забратися звідси і скоріше опинитися під захистом моєї бабусі!

Але для цього мені треба було вибратися непомітно з мішка, а потім промчати до дверей, що вели з кухні в їadalню.

В очікуванні зручного моменту я вирішив оглянути свою рану. Ніж кухаря відтяв лише кінчик хвоста, і він кровив. І тут я помітив, що офіціант з величезною тацею, заставленою великою кількістю порцій морозива, збирається виходити. Він дуже обережно, намагаючись зберегти рівновагу, широко розчинив двері, притримуючи одну з її стулок плечем.

Я прожогом вискочив зі свого укриття, блискавкою проскочив у відчинені двері і миттєво домчав до бабусиного столу. Під ним, схований від чужих очей довгою скатертиною, я зміг нарешті віддихатися. Я відразу заспокоївся поруч з бабусиними черевичками - старомодними, з гудзиками і пряжками, але такими для мене рідними!

По бабусиній спідниці я потихеньку видерся на її коліно і прошепотів:

- Привіт це я! Я повернувся, мені все вдалося, і вся пляшечка в їх срібній супниці!

Бабусина рука приголубила мене, і я почув, як вона прошепотіла мені у відповідь:

- Який молодець! Ти добре це придумав, вони саме зараз їдять свій суп.

Але тут рука її затремтіла:

- Що вони зробили з тобою? Я відчуваю кров на руці.

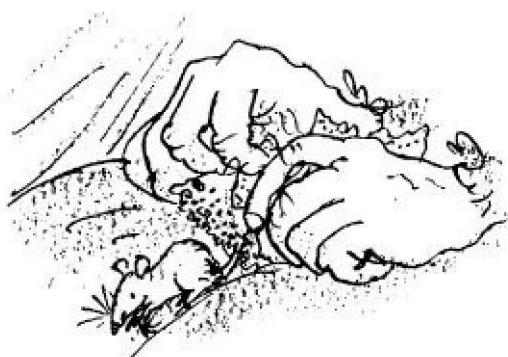
І мені довелося коротко прошепотіти їй все, що сталося зі мною на кухні.

Слухаючи мене, вона дісталася з сумочки мереживну хустинку і перев'язала мою рану.

- Бідолашний, бідолашний мій, - примовляла вона при цьому пошепки,

- постараїся скоріше про все забути. А тобі і справді вдалося вилити усю пляшечку в суп?

- До останньої краплинки! - знову пошепки, але радісно підтвердив я.

- Бабусю, - почав я благати, - мені так хочеться подивитися!

Бабуся, почувши моє прохання, поставила сумочку на порожній стілець і обережно пересадила мене зі свого коліна в сумочку. Бруно і раніше сидів там і умінав за обидві щоки якісь ласощі.

- Привіт, Бруно, - сказав я йому, і він одразу показав мені свою здобич:

- Поглянь, яка смачна булочка, шкода тільки, що без масла.

Я обережно висунув носа з сумочки: недалеко від нашого столу сиділи відьми. Вони вже скінчили з супом, і офіціант в цей час збирав на тацю тарілки з їхнього столу.

Моя мила бабуся влаштувалася зручніше і закурила одну зі своїх чорних сигар. Час від часу хмарка диму огортала мене, приховуючи від сторонніх очей. У залі було гамірно: постоляці із задоволенням вечеряли, весело розмовляючи при цьому. Тут були літні люди, як моя бабуся, деякі з паличками або тростинами, але було і багато молодих родин з безліччю симпатичних дітлахів. Видно було, що всі вони люди заможні. Ще б пак! Не кожен міг дозволити собі поселитися влітку в такому готелі біля моря!

- Бабусю! Подивися швидше он туди, це і є Верховна відьма!

Ледве ворухнувши губами, бабуся прошепотіла:

- Я знаю, я ж бачила її на балконі, вона сама приземкувата і сидить на чолі столу.

- Але ж вона може вбити тебе одним поглядом! Спалити іскрами!

- Тобі краще сховатися, - спокійно сказала бабуся. - До нас йде офіціант.

І тут я почув кроки Вільяма.

- Ваше ягня, мадам, - сказав він. - А який подати гарнір?

- Моркву, будь ласка, - привітно відповіла бабуся. Потім пролунав легкий брязкіт тарілок на столі і крохи, що віддалялись.

- Він пішов, - прошепотіла бабуся, і я знову обережно висунув голову з сумки.

- Не бійся, тебе не видно, - сказала мені бабуся, - але от мені постійно доводиться викручуватись, щоб поговорити з тобою і ще намагатися при цьому не ворушити губами.

- У тебе добре виходить! - похвалив я її.

- Знаєш, любий, - продовжувала вона, - я порахувала всіх відьом. Їх, виявляється, і не так вже й багато, я думала, що в Англії їх значно більше. А їх всього вісімдесят чотири.

- Було вісімдесят, - відгукнувся я. - Ти пам'ятаєш, що одну спалили?

У цю мить я побачив, що до нашого столу наближається містер Дженкінс.

- Бабусю, - ледве встиг я прошепотіти, - озирнися швидше!

Містер Дженкінс і його синок

До нашого столу широкими кроками наблизався батько Бруно. Вигляд у нього був рішучий і нічого доброго не віщував.

- Де ваш онук? - суворо запитав він голосом, в якому звучав метал. Видно було, що він ледь стримує гнів.

Бабуся оглянула його крижаним поглядом і нічого не відповіла.

- Я підозрюю, - вів далі містер Дженкінс, - що вони з Бруно затіяли якусь витівку, тому їх немає в їдалні! Я знаю, що ніщо в світі не змусить Бруно пропустити свою вечерю! Це не його звичка - відмовлятися від смакоти!

- Так, апетит у вашого сина завидний, - прохолодно зауважила бабуся, не дивлячись на містера Дженкінса.

- А мені чомусь здається, що ви, мадам, замішані в їх витівки. Не маю честі знати, хто ви, втім, мене це і не цікавить, але ви зіграли відмінний жарт зі мною і

моєю дружиною. Ви посадили брудну мишу нам на стіл. У чому полягає сенс цього жарту, в якому, я впевнений, ви замішані всі троє? Дайте відповідь, де саме знаходиться мій син ?!

- На жаль, це був не жарт, - нарешті повернулася до нього бабуся. - Ця миша - дійсно ваш син. Я намагалася пояснити вам це якомога м'якше. Я повинна була повернути вам вашого сина, але ви не стали мене слухати і відкинули його.

- Якого біса?! - знову було підвищив голос батько Бруно, але тут же осікся:

- Тобто я хотів сказати, що ви мали на увазі, мадам? - І тут же знову загримів на весь голос: - Мій син - не миша!

Вуса, як і раніше, застрибали вгору і вниз, погляд став божевільним.

- Я вимагаю від вас відповіді: де мій син? Відповідайте негайно!

Всі, хто вечеряв за сусідніми столами, припинили розмови і мовчки спостерігали за містером Дженкінсом і бабусею.

Бабуся мовчала, так ніби все це її не стосувалося, затягуючись сигарою з абсолютно безтурботним виразом обличчя. Вона мовчала досить довго, тільки хмарки сигарного диму огортали її голову, і лише через кілька хвилин вона вимовила:

- Мені зрозумілий ваш гнів, містер Дженкінс. На вашому місці будь-який батько в Англії мав би такі ж почуття. Але я сама - родом з Норвегії, і ми, норвежці, більш звичні до подібних речей. Ми вміємо приймати їх наслідки з гідністю, розуміючи, що це теж частина нашого життя.

- Ви дійсно божевільна! - вигукнув нещасний батько. - Або ви повертаєте нам Бруно, або я негайно викликаю поліцію!

- Але ваш Бруно тепер мишеня, - якомога холоднокровніше відповіла бабуся.

І раптом з її сумочки пролунав голос Бруно:

- Це правда, тату ... - І він висунув звідти свою мордочку.

Вражений містер Дженкінс в розгубленості присів на мій стілець. Бруно продовжував: - Привіт тату!

Він навіть намагався боязко посміхнутися, але посмішку мишеняти важко назвати справжньою посмішкою. Його батько начебто скам'янів, широко відкривши рот. А Бруно виразно промовляв:

- Ти не хвилюйся, тату. Все йде не так уже й погано, якщо тільки якась кішка мене не з'їсть. Але зате мені не потрібно ходити в школу. І вдома не буду сидіти над уроками і підручниками. І годувати мене вам простіше: я просто переїду жити в кухонний буфет, близче до родзинок і шоколаду. Там вже я побенкетую!

Він знову спробував посміхнутися, але, чесно кажучи, все це виглядало досить безглуздо.

Містер Дженкінс хотів щось сказати, але у нього не вийшло. Нарешті, затинаючись, він прошепотів:

- Н-ну, Б-Б-Бруно! Я-я-як ц-е-е сталося?

Бідний джентльмен! Він був абсолютно знищений нещастями, що звалилися на нього, навіть вуса опустилися. Я б сказав, що вітрила цієї великої яхти обвисли назавжди!

- Це все зробили відьми, - знову спробувала пояснити те, що сталося бабуся.

- Але я не хочу мати такого сина! - заверещав містер Дженкінс.

- І, незважаючи ні на що, це ваш син. Будьте з ним ласкавішим, - м'яко сказала йому бабуся.

- Боже! А моя дружина ?! Адже вона боїться їх! Вона просто збожеволіє ...

- Так, їй буде нелегко звикнути, - погодилася з ним бабуся. - Сподіваюся, у вас вдома немає кішки?

- Є! Є! Є! - в розpacії вигукнув бідний батько Бруно. - У моєї дружини вдома є її улюблена кішка Топсі.

- Тоді вам доведеться розлучитися з нею: ви ж розумієте, що для вас і вашої дружини син дорожчий.

- Звичайно, - підтверджив з глибини сумки Бруно. - Скажи мамі, що я ні за що не повернуся додому, поки в будинку буде Топсі.

Тепер вже добра половина присутніх зацікавлено слухала розмови за нашим столом. Ніхто не міг збегнути, через що розгорівся весь цей скандал. До того ж ніхто не бачив Бруно, що так і не визирнув з бабусиної сумки.

- А тепер, - голосно вимовила бабуся, явно звертаючись до всіх, хто міг її чути, - тепер погляньте на тих, хто перетворив наших хлопчиків в мишей!

- Хто вони? Де? - голосніше за всіх закричав містер Дженкінс.

- Подивітесь на цю маленьку жінку в чорному на чолі он того столу, - голосно продовжувала бабуся.

- Я її знаю, - озирнувшись, сказав містер Дженкінс, - це очільниця Королівського товариства ...

- Та ні, ні! - перервала його бабуся. - Це Верховна відьма, головна над усіма відьмами світу!

- Як ?! Ця худа тітка ?! - скрикнув містер Дженкінс, з божевільним виглядом тикаючи пальцем у Верховну відьму.

- Так я пошлю до неї негайно своїх адвокатів! Вона заплатить мені за ці витівки своєю шкурою!

- Не будьте таким необачним, - зупинила його бабуся. - Не забувайте, що вона має магічну силу і владу. Вона може вбити вас одним поглядом або перетворити вас в таргана ...

- Мене ?! - загримів батько Бруно, надуваючи щоки і випинаючи груди. - Нехай тільки спробує!

Він круто повернувся і рушив рішучим кроком до столу, де сиділи відьми. Ми з бабусею завмерли, навіть Бруно вискочив на стіл, щоб спостерігати за своїм татусем.

Тепер уже всі присутні в їдалні дивилися на містера Дженкінса. А я сидів в сумці, ледь висунувши голову. Мені було ясно, що краще поки не показуватися.

Тріумф

Містер Дженкінс ще не встиг підійти до столів відьом, як пролунав роздираючий душу крик, тут же перейшов у вереск, який перекрив шум в їдалні. І тут я побачив ... Боже, що я побачив! .. Верховна відьма на очах у всіх раптом злетіла в повітря: зі стільця - на стіл, ось вона, витягнувшись над своїм столом, махає руками по-пташиному, немов крилами.

Я було зібрався виповзти з сумки, але бабуся сказала:

- Сиди спокійно. Треба ще почекати трохи.

Раптом всі інші відьми підняли відчайдушний вереск, що перейшов у сумне виття. Вони вже не сиділи за столами, а стояли на своїх стільцях, а потім одна за одною почали стрибати на столи, немов хтось невидимий підштовхував їх знизу. При цьому вони дивно звивалися, махали руками, і видовище вісімдесяті пар тріпотливих рук справляло моторошне і чарівне враження. Багатьом стало не по собі.

- Бабусю, - сказав я, - вони з'їжуються, я це знаю, зі мною таке вже було. Це подіяла їх «Формула-86». Поглянь, на їхніх обличчях вже з'явилася шерсть! Але мені здається, що все відбувається дуже швидко!

- Але ж ти сам розумієш, - лагідно сказала бабуся, - що відьми отримали не по

краплині цієї «Формули», а п'ятсот доз на вісімдесят персон. Тому їх «будильник» дав сигнал набагато раніше, як і у випадку з тобою, правда?

Всі відвідувачі їдалні давно залишили свої місця і дивилися на те, що відбувається широко відкритими очима, наповненими жахом. Багато хто з обережністю підходив близче, і незабаром відьми були оточені щільним натовпом. Деякі з них, хто встали з-за своїх столів, так і підійшли з накрохмаленими серветками за комірцями.

І за декілька хвилин сталося найголовніше: поверхні довгих столів, де тільки що розмахували руками відьми, вмить спорожніли. Не було там жодних понівечених чи скам'янілих фігур, а по столах забігали між тарілками зграї мишей.

Жінки, які побачили це миттєве перетворення, підняли страшний вереск, навіть багато чоловіків, що спокійно сприймали те, що відбувається, мимоволі зблідли.

Пролунали вигуки:

- Що тут відбувається?! Це безумство! Цього не може бути! Кошмар! Треба швидше їхати звідси!

До їдалні повігали перелякані офіціанти, вони скидали мишів зі столу серветками, рушниками, кидали в них столові прибори, пляшки, навіть стільці - словом, все, що опинялося під рукою. З кухні вискочив шеф-кухар у високому білому ковпаку, розмахуючи величезною сковородою. Хтось позаду нього зганяв мишів зі столу великим блискучим ножем. У їдалні не стихало:

- Миші! Миші!

І тільки діти, єдині серед цієї кричущого, галасливого натовпу, із захопленням спостерігали за тим, що відбувається. Для них це була просто небувала пригода.

Вони ж були впевнені, що цей «спектакль» закінчиться добре, це їм підказувало їх дитяче чуття. Вони ні про що не турбувалися, їх ніщо не турбувало, вони сміялися і аплодували тому, що відбувалося в них на очах.

- Ну що ж, - рішуче сказала бабуся, - нам вже час іти!

Вона піднялася зі свого місця і перекинула через плече сумку. Нас з Бруно вона

акуратно тримала в руці.

- Ось тепер, Бруно, - сказала вона, - саме час повернути тебе батькам!
Бруно пробурмотів:

- Моя мама не надто любить мишей.

- Нічого, - суворо сказала бабуся, - їй доведеться звикнути до твого нового вигляду.

Подружжя Дженкінс було неважко знайти: голос матусі Бруно лунав по всій їdalyni. Вона кричала з вереском :

- Герберте, виведи мене швидше звідси! Я не можу тут знаходитися, тут повно цих проклятих мишей! Вони лізуть по моїй спідниці!

Вона судомно хапалася за свого могутнього чоловіка, Висла у нього на шию, вертілася, наче божевільна.

Бабуся проте попрямувала прямо до неї і простягнула руку, на якій сидів її бідний син.

- А ось і ваш синок, - сказала бабуся. - Буде краще, якщо цей малюк посидить кілька днів на дієті.

Досить бадьорим голосом Бруно привітав своїх батьків:

- Привіт тату! Здорово, мама, це я!

Вереск місіс Дженкінс став нестерпним. Бабуся, обнявши мене міцніше пальцями, поспішила вийти з їdalyni. Вона швидко перетнула вестибюль, і ми опинилися на ганку, де морське повітря трохи освіжило нас. У цю мить я раптом усвідомив, що ми знаходимося на морському березі; хвили рівномірно накочувались на піщаний пляж і втікали назад. Стояв чудовий теплий літній вечір.

- Таксі, будь ласка, - звернулася бабуся до швейцара в зеленій уніформі, який чергував біля входу в готель.

- Хвилинку, мадам, - відповів він і, засунувши два пальці в рот, пронизливо і коротко свиснув.

Сердито, і водночас із сумом, я глянув на нього: моя давня мрія навчитися так свистіти тепер стала для мене недосяжною.

Під'їхала машина. Водій, літній джентльмен з пишними вусами, відкрив перед бабусею дверцята:

- Будь ласка ... Куди поїдемо, мадам?

Але тут його погляд упав на мене, тобто, на маленьке мишена, який сиділо в бабусиній руці.

- Щоб мені провалитися, присягаюсь, що це миша! - вигукнув він.

На це бабуся з незворушним спокоєм відповіла:

- Це мій онук, і ми їдемо на вокзал.

- Знаєте, - відгукнувся водій, - а я завжди любив мишей. Коли я був хлопчиком, я їх тримав у себе. Адже вони розмножуються з дикою швидкістю. У світі ніхто не зрівняється з ними! А якщо це ваш онук, то за тиждень він піднесе вам купу правнуків. Вже будьте впевнені, я знаю.

- Поїхали, ну ж бо - холодно відгукнулася на цю тираду бабуся.

Примостилившись у неї на коліні, я не витерпів і запитав:

- Ми їдемо, так?

І коли бабуся мовчки кивнула мені у відповідь, я радісно закричав:

- Ура-а-а!

Бабуся уточнила, що ми їдемо до Норвегії, і я знову тричі прокричав «Ура!».

- А як же наші речі? - занепокоївся я.

- Не варто про це думати, - відповіла бабуся.

Ми промчали вулицями курорту, заповненим відпочивальниками, які безцільно блукали або сиділи деінде. А ми їхали в Норвегію!

- Як ти себе почуваєш, друже? - запитала бабуся.

- Прекрасно, просто дивовижно! - запевнив я її широко.

Вона погладила мою шерсть на спині:

- Сьогодні у нас був великий день! Ми з тобою зробили подвиг!

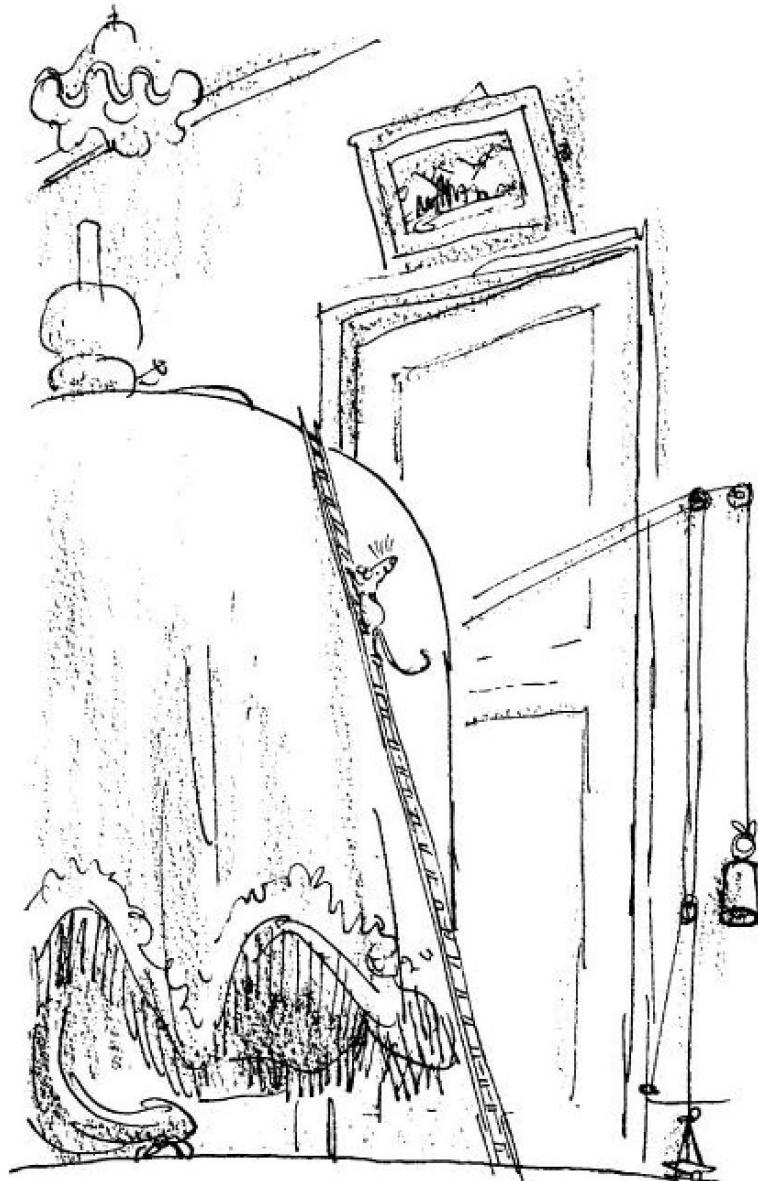
- Так, - погодився я, - але це було жахливо.

Серце миши

Як добре було знову повернутися до Норвегії і знову опинитися в старому затишному будинку бабусі! Але тепер, коли я став мишею, всі предмети і сам будинок виглядали зовсім інакше. Мені потрібно було звикати до цих нових для мене, величезних просторів. Тепер мені треба було жити на килимах, серед ніжок столів і стільців. Я почав знаходити в стінах цікаві щіlinи, про які раніше не мав жодного уявлення.

Зачинені двері не піддавалася. А те, що було на столах, стало для мене недоступним.

виявилася складнішою, і я так не зміг розібратися в ній до кінця. Але діяла вона безвідмовно. Варто було мені наступити на кнопочку, розташовану на підлозі в кожній кімнаті, як світло запалювалося. Наступивши вдруге на цю кнопку, я гасив світло.

Бабуся подбала також про мою зубну щіточку: ручкою її служив сірник, а щетинками були тоненькі щетинки з бабусиної щітки для волосся. Тому я із задоволенням чистив зуби кілька разів на день. Ми з нею вирішили, що відвідини мною дантиста стали б занадто великим випробуванням і для нас, і для нього. Заради здоров'я своїх зубів я навіть відмовився від солодощів і шоколаду!

Щовечора я мився у ванній. Для цього бабуся пожертвувала своєю срібною цукерницею на красивих вигнутих ніжках, в якій я з задоволенням бовтався

Але минуло лише кілька днів, і за допомогою бабусі мое нове життя почало потроху влаштовуватися. Бабуся робила все, щоб мені було легше рухатися будинком і щоб я відчував себе тут добре. Вона запросила столяра, і він зробив для мене багато маленьких і вузьких сходів і драбин, які вона приставила до всіх столів та інших високих предметів. По них я міг підніматися всюди, куди захочу.

Вона сама винайшла чудове пристосування, що дозволяло мені відкривати двері в будинку. Це були нескладні системи з гирками на довгих шнурах, з маленькими блоками і пружинами. Так що тепер відкрити двері для мене не складало жодних труднощів. Варто було натиснути передніми лапками на дощечку, яка виконувала роль важеля, як весь механізм приходив в рух і двері легко відкривалися.

Бабуся здогадалася, як допомогти мені запалювати світло. Ця конструкція

перед сном.

Бабуся встановила у будинку суворий порядок, тому ніхто - ні покоївка, ні кухар - не входили в будинок без попередження. Майже весь час ми були вдвох і відчували себе чудово в товаристві одне одного.

Одного разу, коли бабуся вмости-

лась біля каміна, а я згорнувся в неї на коліні, ми згадали про Бруно. Нам було шкода його. Я припустив навіть, що його милі батьки могли просто віддати Бруно швейцарові, щоб той утопив його в відрі з водою. І бабуся з сумом погодилася зі мною. Вона, як завжди, курила свою чорну сигару, а я ніжився в теплі на її коліні. Але раптом одна думка вразила мене: а скільки ж років живуть миші? Я запитав про це бабусю, вона погладила мене і сказала:

- Я давно чекала, що ти спитаєш мене про це. Я читала, що миші живуть недовго. Взагалі-то я намагалася прочитати все, що тільки можна було, про мишей ...

- Так скільки ж? - Не відставав я. - Недовго - це що означає?

- Звичайна миша, - відповіла бабуся, - живе близько трьох років. Але ж ти миша незвичайна. Адже ти - особистість в образі миші. Ти повинен прожити більше, я вважаю, років дев'ять, принаймні.

- Дуже добре! - закричав я. - Це прекрасно!

- Але чому ти задумався про це, - запитала мене бабуся. - І що ти знаєш в цьому прекрасного?

- Прекрасно, - відповів я, - тому що я не хочу жити довше, ніж ти! Не хочу, щоб поруч зі мною була якась інша людина.

Ми помовчали, дивлячись на вогонь каміна. Бабуся пучкою полоскотала моє вушко.

- Але ж мені вже вісімдесят п'ять, - лукаво сказала вона.

- А хіба ти не хочеш пожити ще років дев'ять? - запитав я.

- Ну ні, чому ж, - засміялася вона, - я цілком можу пожити ще років дев'ять, якщо пощастиТЬ.

- Hi! Hi! - благав я. - Ти мусиш! І коли ми будемо зовсім старенькі, бабуся і стара миша, ми разом і помремо!

- Чудова ідея, - погодилася бабуся.

Після такої розмови я втомився, і мені захотілося подрімати.

- А ти хочеш почути дещо цікаве про себе? - раптом запитала мене бабуся.

- Звичайно, - сонно відповів я, не відкриваючи очей.

- Уяви собі, серце мишки, а це значить і твоє серце, б'ється зі швидкістю п'ятсот ударів в хвилину. Я б ніколи в це не повірила ... Хіба це не дивовижно ?!

Очі мої при цих словах широко розкрилися.

- Але це ж просто неможливо, - здивувався я.

- Так, це правда. Я вважаю, що це просто диво, - сказала бабуся.

Я порахував в розумі, що мое серце б'ється зі швидкістю дев'ять ударів в секунду. Бабуся продовжувала:

- Це дивовижно! Твоє серце так поспішає, що окремі його удари почуті просто неможливо.

Я поклав голову на передні лапки і задумався. Мереживна накидка бабусі лоскотала моого носа.

- А ти чуєш, як калатає мое серце? - запитав я.

- Звичайно, любий, - відповіла бабуся. - Коли ти лежиш вночі поруч, на сусідній подушці, я чую це дуже добре. Але ти не сказав мені поки, чи хочеш ти все життя прожити у подобі миší?

Я відповів, що зовсім не думаю про це. Хіба це важливо, хто ти і як ти виглядаєш, якщо тебе люблять ?!

На нас чекають Великі справи

За вечерею, коли бабуся їла омлет з хлібом, а я - шматочок моого улюбленого темного норвезького сиру, який роблять з козячого молока, ми знову сиділи перед каміном, підсунувши стіл ближче до вогню.

Бабуся затишно розташувалася в своєму кріслі, а я сидів прямо на столі, але у мене була маленька тарілочка. І ми знову розговорилися про відьом. Тепер, коли з Верховною відьмою було скінчено, хіба не повинні були б згинути інші відьми з інших країн? Мені здавалося, що саме так вже сталося. Але бабуся не погоджувалася зі мною.

Я заперечував: якщо Верховної відьми більше немає, то звідки вони беруть гроші на свої пакості? І хто їм віддає накази? І хто без Верховної відьми проводить щорічні збори всіх відьом в різних країнах? І хто, нарешті, придумує всілякі капості, на кшталт цієї «Формули-86»?

- Але ж ти сам знаєш, - переконувала мене бабуся, - коли у бджіл гине їх цариця, в рої завжди знайдеться бджола, здатна зайняти її місце. Думаю, що у відьом існує такий же порядок. У них є спеціальна, відьомська, штаб-квартира, і там напевно знайдеться інша, з найстаріших і досвідчених відьом, яка очікує моменту, коли прийде її термін зайняти місце очільниці всіх відьом.

- Як же так?! - обурився я. - Це означає, що вся наша робота була марною?! Це означає, що нічого не вийшло з того, що я підслухав? І навіщо тоді я перетворився на мишу?!

- Ти забув, дорогий, що ми врятували англійських дітей, а це не дрібниця, - м'яко нагадала мені бабуся.

- Звичайно, я це пам'ятаю, - сказав я. - Але я ж був впевнений, що після всього, що сталося в готелі «Чудовий», всі відьми в світі повинні поступово зникнути, коли до них дійде, що Верховної відьми більше немає. А за твоїми словами виходить, що все буде тривати, як і раніше ?!

- Ну вже ні, - не погодилася бабуся. - Адже в Англії немає більше відьом! Хіба це не перемога ?! А що стосується інших країн, то я повинна тобі дещо розповісти. Я ж не сиділа склавши руки всі ці дні. Я багато думала над тим, що нам робити далі.

Я дивився на бабусю, відкривши рота. Лукава посмішка з'явилася на її обличчі, очі її сміялися, і куточки губ піднялися вгору.

- У мене для тебе є цікаві новини, - продовжувала вона. Ми відставили свої тарілки, бабуся витерла губи мереживною хусточкою і почала свою розповідь.

- Коли ми повернулися до Норвегії, я вирішила зателефонувати до Англії, шефу поліції Борнмута, де ми з тобою відпочивали. Я представилася шефом поліції всієї Норвегії і поцікавилася недавніми дивними подіями, що відбулися в одному з готелів Борнмута.

- Будь ласка, не вигадуй, - попросив я. - Не повірю, щоб по телефону тебе прийняли за шефа всієї норвезької поліції!

- А ти хіба не знаєш? Я завжди вміла копіювати чужі голоси. Тому шеф поліції Борнмута не тільки повірив мені, але і був задоволений тим, що йому телефонує з Норвегії найголовніший поліцейський країни! Я попросила його повідомити мені ім'я та адресу леді, яка мешкала в готелі «Чудовий» в номері чотири сотні п'ятдесяти чотири і тепер зниклої. І він, звичайно, повідомив мені і ім'я, і адресу, адже поліцейські служби різних країн завжди допомагають один одному.

- І, що за бабуся у мене! - вигукнув я в захваті. - Але звідки ж він дізнався її адресу?

Бабуся розповіла, що поліцейські перевірили всіх відвідувачів готелю по записах в реєстраційній книзі, а крім того, обшукали номер чотириста п'ятдесяти чотири і там виявили паспорт зниклої леді. Так робиться завжди в разі чийогось зникнення.

- Але хіба відьма повідомила при реєстрації своє справжнє ім'я? - запитав я.

- А чому б ні? - в свою чергу запитала мене бабуся. - Адже ніхто в світі нічого не знов про неї, ні хто вона, ні звідки. Всі брали її за молоду привабливу леді, до того ж дуже багату. Тільки ти один, мій дорогий хлопчику, бачив її справжнє обличчя без маски. А всі решта, хто її знов, думали, що ця леді - багата баронеса, яка вкладає величезні суми в різні благодійні фонди. Ти можеш мені повірити, мої відомості - найточніші!

Бабусина розповідь схвилювала мене. Я здогадався, що адреса, яку дізналися поліцейські в Борнмуті, це і є адреса штаб-квартири всіх відьом світу і що тепер там живуть нова старша відьма і свита її помічниць і консультантів. Адже у важливих керівників завжди безліч помічників!

Бабуся сказала, що баронеса проживала в замку. У цьому замку повинні зберігатися імена та адреси відьом усього світу. Звідси Верховна відьма і керувала усією відьомською спільнотою, віддавала розпорядження, влаштовувала щорічні зустрічі відьом різних країн.

- А де ж все-таки цей замок знаходиться? Говори швидше! Невже тут, в Норвегії?

- Ти відразу вгадав! - засміялася бабуся. - Він дійсно тут, в горах, поруч з невеликим селом.

Це була приголомшлива новина! Я навіть застрибав на столі в якомусь дикому танці. Так, бабуся зібрала приголомшливо цінні відомості! Я з повагою дивився на неї, поки вона вставала зі свого крісла і, постукуючи по килиму паличкою, проходжувалася задумливо кімнатою.

Нарешті, вона сказала:

- Тепер нас з тобою чекає велика робота, просто - величезна справа. Слава богу, що мишкою ти зможеш проникнути туди, куди людині ні за що не потрапити. Я допоможу тобі в цьому. Я доставлю тебе до цього замку, і ти легко проникнеш всередину. Я дуже сподіваюся, що ти зможеш там розібратися що до чого, побачити і почути все, що нам необхідне.

- Так! Звичайно! - мало не закричав я в передчутті того, що мене чекає. - Адже ніхто мене не помітить! Оббігти величезний замок - це за виграшки у порівнянні з тим, що мені довелося пережити в кухні готелю.

Але бабуся дуже серйозно поставилася до того, що мене може чекати в замку, вона розхвилювалася і тому говорила дуже голосно:

- Але тобі доведеться пробути там кілька днів. Ти ж зможеш зробити це? Несподівано швидко повернувшись до мене, вона ненавмисно зачепила палицею високу красиву китайську вазу, яка, впавши на підлогу, розлетілася на шматочки. Я лише зітхнув.

- Забудь про неї, - насупилася бабуся. - Подумаєш, якась старовинна китайська ваза. Правда, вона династії Мін, та менше з тим ... нічого не поробиш ... І, як ніби нічого не сталося, вона продовжила розпочату розмову: - Тобі, можливо, доведеться пробути в замку тиждень, а можливо, і більше. І вони не повинні дізнатися про це. Я ж на цей час орендую неподалік будиночок в селі, щоб ти міг повернутися до мене вечорами, повечеряти зі мною і все обговорити. Адже наша з тобою головна справа - знищити всіх відьом, всіх до єдиної! Щоб назавжди покінчти з їх мерзенною бандою!

- Але як ти собі все це уявляєш? - здивувався я. - Як я один зможу знищити їх усіх ?!

- А «Формула-86»? «Мишороб»? - переможно глянула на мене бабуся.

- Це зілля уповільненої дії ?! Хіба ти не пам'ятаєш його рецепту?

Я відповів, що добре пам'ятаю. Після того як я став свідком таємниці його приготування, мені тепер його довіку не забути.

- Ну от і добре, - сказала бабуся. - Ти будеш капати їм по краплині цього чудодійного напою, всім, кого ти там побачиш.

Однак у мене з'явилися сумніви:

- А як же ми його приготуємо? Хто полізе на дерево? Хто піде на полювання?

- Не хвилуйся. Я, я сама все зроблю! - вигукнула бабуся, знову необережно розмахуючи паличкою. - Я все зможу, є ще порох в порохівницях!

А що потім, коли ми знищимо всіх мешканців замку, що буде далі?

Я уявив собі зграю мишей, в яких перетвориться вся ця зграя, разом зі своєю новою Верховною відьмою. Але що нам з ними робити ?! І я став міркувати вголос.

- Бабусю, - сказав я, - коли ми перетворимо всіх мешканців замку в мишей, вони як і раніше залишаться відьмами, маленькими, бридкими мишами-відьмами, які збережуть здатність говорити і думати! Це будуть маленькі миші-відьми, дуже розумні і небезпечні. Вони після цього зможуть проникати всюди, як звичайні миші. І мені ніколи не впоратися з цим кодлом!

- Звичайно ти маєш рацію! - вигукнула бабуся.

- Як же це я не подумала про це?! Як це мені не спало на думку? Ти кажеш правду, їх треба знищувати по-справжньому, бити і топтати, як це було в нашому готелі.

А я продовжував розмірковувати вголос:

- Думаю, що прості мишоловки тут не знадобляться: адже у Верховної відьми не вийшло зловити нас з Бруно в мишоловки.

- Навіть не згадуй про неї, - сказала бабуся. - Її більше немає, її розтоптав сам директор готелю. Нам з тобою зараз треба подумати про нову Верховну відьму, про її світу. Адже ми знаємо, як багато може Велика відьма накоїти в масці милої леді, ну а ставши мишею, вона зможе наскодити набагато більше!

- Я знаю, я придумав, - закричав я, стрибаючи на місці. - Це коти! Ти притягнеш купу котів у замок, і через півгодини там не залишиться жодної миші! Адже кішкам байдуже, які миші.

- Прекрасна ідея, ти просто чарівник! - уклала бабуся.

З радісним хвилюванням, вона знову розмахувала своєю паличкою в небезпечній близькості від решти китайських ваз. Мені здалося, що від гордості за мене вона була готова розбити їх всі.

- Але ти обов'язково повинен будеш зникнути з замку, перш ніж там з'являться кішки, - попередила вона.

- А що ми зробимо потім, після того як кішки з'їдять всіх мишей?

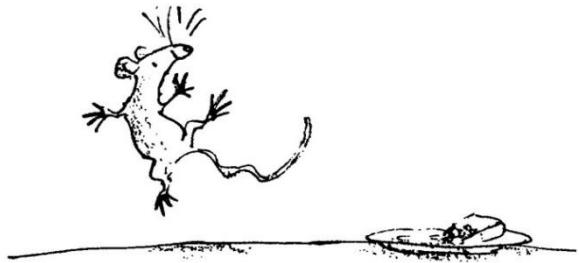
- Після цього ми поселимося з тобою в замку, знайдемо там всі імена, всі адреси, розкриємо всіх відьом світу! - тріумфувала бабуся. - І ось тоді розпочнеться найголовніше в нашому з тобою житті! Ми спакуємо свій багаж і поїдемо в довгу подорож по всьому світу! У кожній країні ми підемо за цими адресами і знайдемо всіх відьом до єдиної! Ти пролізеш в кожен будинок, в кожну квартиру, де живуть ці відьми, щоб капнути одну краплю «Формули-86» на хліб, пудинг чи будь-яку їжу. Ось це буде справжня перемога! Наш тріумф! І це зробимо тільки ми двоє - ти і я! Ось наша робота на все життя.

Вона підняла мене на долоні і ніжно поцілуvala в носика.

- Маємо велику справу на кілька років!

- І до чого ж цікава справа! – підтвердив я у захваті.

- Мені кортить розпочати якнайшвидше! - вигукнула моя бабуся.

Післямова

А знаєш, хто написав цю книгу?

Її автор - Роальд Дал, який народився в 1916 році у Великобританії.

Він, напевно, знов набагато більше за нас з тобою про справжніх відьом - адже він здіймався високо в небо на своєму літаку і, можливо, там їх зустрічав (в роки Другої світової війни Роальд Дал служив льотчиком-винищувачем Британських військово-повітряних сил).

Він багато їздив, працював навіть у Східній Африці і чимало побачив цікавого, про що і вирішив розповісти дівчаткам і хлопчикам в своїх книгах.

А оскільки батьки Роальда Даля були родом з Норвегії, він провів в цій країні багато щасливих днів, коли приїздив туди на канікули. Ось чому бабусю, милу і розумну героїню цієї книжки, письменник наділив рисами своєї мами. А все, що він пам'ятив і полюбив в Норвегії, - і казкові перекази, і деталі життя, - він залишив на сторінках цієї книги для своїх юних читачів.

Тобі здасться цікавим, як виглядала спальня дітей Роальда Даля: це була простора кімната, зі стелі якої звисали на довгих шкурах різномальорові скляні кулі. Письменник запевняв своїх дітлахів, що відьми, випадково залетіли вночі до них в спальню, миттєво в страху летіли в ніч - так їх лякало власне відображення в близкучих скляніх кулях ...

На жаль, Роальд Дал помер в 1990 році, у віці 74 років. Але залишилися книги, написані ним для дітей. Одну з них ти тримаєш зараз в руках. У цього дотепного, сміливого і доброго чоловіка був девіз у житті, ось він:

*Звідусіль моя свічка палає,
та вона не згасає вночі,
І всіх вас, нехай осіяють,
Чарівні її промінці.*

Кращі твори

ВДВ (Великий добрий велетень)

Чарлі та шоколадна фабрика

Чарлі та великий скляний ліфт

Денні – чемпіон світу

Дивовижна медицина Джорджа

Польоти поодинці

Хлопець: казки дитинства

Джеймс та велетенський персик

Матильда

Гремліни

Магічний палець

Фантастичний містер Фокс

Біллі та мінпіни